

การเปรียบเทียบการตัดสินใจทางจริยธรรมเกี่ยวกับพฤติกรรมชายรักร่วมเพศ
ระหว่างวัยรุ่นชายและวัยรุ่นหญิงในเขตกรุงเทพมหานคร

นางสาวกาญจนา สุรวจากุล

สถาบันวิทยบริการ
วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
สาขาวิชาจิตวิทยาพัฒนาการ
หลักสูตรจิตวิทยาพัฒนาการ

คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ปีการศึกษา 2543

ISBN 974-13-0166-9

ลิขสิทธิ์ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

A COMPARISON OF MORAL JUDGEMENT ON MALE HOMOSEXUAL BEHAVIORS OF
MALE AND FEMALE ADOLESCENTS IN THE BANGKOK METROPOLIS

MISS KANCHANA SURAWACHAKUL

สถาบันวิทยบริการ

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements
for the Degree of Master of Arts in Developmental Psychology

Program of Developmental Psychology

Faculty of Psychology

Chulalongkorn University

Academic Year 2000

ISBN 974-13-0166-9

หัวข้อวิทยานิพนธ์ การเปรียบเทียบการตัดสินใจทางจริยธรรมเกี่ยวกับพฤติกรรมชายรักร่วมเพศ
ระหว่างวัยรุ่นชายและวัยรุ่นหญิงในเขตกรุงเทพมหานคร
โดย นางสาวกาญจนา สุรวจากุล
สาขาวิชา จิตวิทยาพัฒนาการ
อาจารย์ที่ปรึกษา รองศาสตราจารย์ ประไพพรรณ ภูมิวุฒิสาร

คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย อนุมัติให้บัณฑิตวิทยาลัยเป็นส่วน
หนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาโท

..... คณบดีคณะจิตวิทยา
(รองศาสตราจารย์ ดร. พรรณทิพย์ ศิริวรรณบุญชัย)

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

..... ประธานกรรมการ
(รองศาสตราจารย์ ดร. พรรณทิพย์ ศิริวรรณบุญชัย)

..... อาจารย์ที่ปรึกษา
(รองศาสตราจารย์ ประไพพรรณ ภูมิวุฒิสาร)

..... กรรมการ
(อาจารย์ ดร. พรรณระพี สุทธิวรรณ)

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

กาญจนา สุรวาจากุล : การเปรียบเทียบการตัดสินใจทางจริยธรรมเกี่ยวกับพฤติกรรมชายรักร่วมเพศระหว่างวัยรุ่นชายและวัยรุ่นหญิงในเขตกรุงเทพมหานคร (A COMPARISON OF MORAL JUDGEMENT ON MALE HOMOSEXUAL BEHAVIORS OF MALE AND FEMALE ADOLESCENTS IN THE BANGKOK METROPOLIS) อ.ที่ปรึกษา : รศ. ประไพพรรณ ภูมิวุฒิสาร, 92 หน้า. ISBN 974-13-0166-9

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาเปรียบเทียบการตัดสินใจทางจริยธรรมเกี่ยวกับพฤติกรรมชายรักร่วมเพศระหว่างวัยรุ่นชายและวัยรุ่นหญิงในเขตกรุงเทพมหานคร กลุ่มตัวอย่างจำนวน 300 คน ประกอบด้วย กลุ่มวัยรุ่นตอนต้น 100 คน กลุ่มวัยรุ่นตอนกลาง 100 คน และกลุ่มวัยรุ่นตอนปลาย 100 คน มีจำนวนเพศชายและหญิงเท่ากันในแต่ละกลุ่ม (เพศชาย 50 คน และเพศหญิง 50 คน) งานวิจัยนี้ได้ใช้แบบสอบถามการตัดสินใจทางจริยธรรมเกี่ยวกับพฤติกรรมชายรักร่วมเพศ ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเพื่อสำรวจความคิดเห็นของวัยรุ่นเพศชายและเพศหญิงต่อพฤติกรรมชายรักร่วมเพศ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ คือ การวิเคราะห์ความแปรปรวนสองทาง (Two-Way Analysis of Variance)

ผลการวิจัยพบว่า

1. วัยรุ่นชายมีคะแนนการตัดสินใจทางจริยธรรมเกี่ยวกับพฤติกรรมชายรักร่วมเพศสูงกว่าวัยรุ่นหญิง
2. วัยรุ่นตอนปลายมีคะแนนการตัดสินใจทางจริยธรรมเกี่ยวกับพฤติกรรมชายรักร่วมเพศสูงกว่าวัยรุ่นตอนต้นและตอนกลาง
3. วัยรุ่นชายมีคะแนนการตัดสินใจทางจริยธรรมเกี่ยวกับพฤติกรรมชายรักร่วมเพศแตกต่างจากวัยรุ่นหญิงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในแต่ละระดับอายุ โดยคะแนนการตัดสินใจทางจริยธรรมของวัยรุ่นชายแสดงแนวโน้มการเพิ่มขึ้นได้เด่นชัดมากกว่าวัยรุ่นหญิง

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

หลักสูตรจิตวิทยาพัฒนาการ..... ลายมือชื่อนิสิต

สาขาวิชาจิตวิทยาพัฒนาการ..... ลายมือชื่ออาจารย์ที่ปรึกษา

ปีการศึกษา2543..... ลายมือชื่ออาจารย์ที่ปรึกษาร่วม

##4178103138 MAJOR DEVELOPMENTAL PSYCHOLOGY

KEY WORD : MORAL JUDGEMENT, ADOLESCENTS, MALE HOMOSEXUALITY

KANCHANA SURAWACHAKUL : A COMPARISON OF MORAL JUDGEMENT ON MALE HOMOSEXUAL BEHAVIORS OF MALE AND FEMALE ADOLESCENTS IN THE BANGKOK METROPOLIS. THESIS ADVISOR : ASSOC. PROF. PRAPAIPAN PUMWUTHISARN, 92 pp. ISBN 974-13-0166-9

The purpose of this research was to study a comparison of moral judgement on male homosexual behaviors of male and female adolescents in the Bangkok Metropolis. Three hundred subjects comprised of one hundred early adolescents , one hundred middle adolescents and one hundred late adolescents with equal number of males and females in each groups (50 males and 50 females). The researcher constructed a moral judgement questionnaire and used to survey the adolescents' opinion on male homosexual behaviors. The data were analysed by Two-way Analysis of Variance.

The results are as follows:

1. Male adolescents have higher moral judgement scores on male homosexual behaviors than female ones.
2. Late adolescents have higher moral judgement scores on male homosexual behaviors than early and middle adolescents' scores.
3. The moral judgement scores on male homosexual behaviors of male adolescents differ significantly from the females in all age levels. ($p < .05$) Obviously , male adolescents have a tendency to show higher moral judgement scores than the female ones .

ProgramDevelopmental Psychology..... Student's signature

Field of studyDevelopmental Psychology..... Advisor's signature

Academic Year2000..... Co-advisor's signature

กิตติกรรมประกาศ

ผู้วิจัยขอระลึกถึงพระคุณ รองศาสตราจารย์ ประไพพรรณ ภูมิวุฒิสาร อาจารย์ที่ปรึกษาที่ให้คำแนะนำ ให้แนวคิด และให้กำลังใจ ตลอดจนการสละเวลาเพื่อตรวจสอบข้อบกพร่องต่าง ๆ จนทำให้วิทยานิพนธ์เล่มนี้สำเร็จลงได้ จึงขอกราบขอบพระคุณไว้ ณ โอกาสนี้

กราบขอบพระคุณรองศาสตราจารย์ ดร. พรรณทิพย์ ศิริวรรณบุศย์ รองศาสตราจารย์ ศิราภรณ์ ทับสายทอง รองศาสตราจารย์ ดร. สมโภชน์ เตียมสุภาษิต อาจารย์ ดร. พรรณระพี สุทธิวรรณ ที่กรุณาให้คำปรึกษาชี้แนะแนวทางในการศึกษาเพิ่มเติม ตลอดจนให้ความเมตตาและให้กำลังใจแก่ผู้วิจัยเสมอมา และขอขอบพระคุณคณาจารย์คณะจิตวิทยาทุกท่าน และเจ้าหน้าที่ในคณะจิตวิทยาทุกท่านที่แสดงความห่วงใยและให้กำลังใจผู้วิจัยตลอดมา

ขอขอบพระคุณผู้อำนวยการ คณาจารย์ นิสิตนักศึกษา และนักเรียนทุกสถาบันการศึกษา ที่อำนวยความสะดวก รวมทั้งให้ความร่วมมือในการวิจัยเป็นอย่างดี

ขอขอบคุณ คุณอนัญญา อนุพรวัฒนกิจ คุณจามรี ศรีรัตนบัลล์ คุณสลักจิต บุญยะรังสรรค์ คุณสุมาลี เจียรสุนันท์ และพี่ ๆ เพื่อน น้อง ๆ ในสาขาจิตวิทยาพัฒนาการทุกท่านที่คอยให้กำลังใจ ให้คำปรึกษาเป็นอย่างดี

ขอขอบคุณพี่ ๆ เพื่อน ๆ และน้องพยาบาลจากตึกจุฑาธุช ชั้น 9 โรงพยาบาลศิริราช และเพื่อนพยาบาลทุกคนที่คอยช่วยเหลือและเป็นกำลังใจตลอดเวลา และที่สำคัญขอขอบคุณ คุณจันทิรา บุญยาจิดน ที่เป็นกำลังใจสำคัญในการพิมพ์วิทยานิพนธ์ตั้งแต่เริ่มจนสำเร็จลงด้วยดี

ที่สำคัญและมีอาลัยได้คือ พระคุณพ่อแม่และพี่ชายที่คอยให้ความรัก ความห่วงใย ตลอดจนให้กำลังใจตลอดมา จึงขอเทิดทูนพระคุณนี้ไว้เหนือสิ่งอื่นใด

กาญจนา สุรวาจากุล

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สารบัญ

หน้า

บทคัดย่อภาษาไทย	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	จ
กิตติกรรมประกาศ.....	ฉ
สารบัญตาราง	ฅ
สารบัญภาพ	ญ

บทที่

1 บทนำ.....	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	4
วัตถุประสงค์ในการวิจัย.....	40
สมมติฐานในการวิจัย.....	40
ขอบเขตในการวิจัย	40
คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย	41
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	42

บทที่

2 วิธีดำเนินการวิจัย	43
กลุ่มตัวอย่าง	43
การคัดเลือกกลุ่มตัวอย่าง.....	44
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	45
คุณภาพของเครื่องมือ	49
วิธีดำเนินการวิจัย	49
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	50
การนำเสนอข้อมูล.....	50

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
3 ผลการวิจัย.....	51
4 การอภิปรายผลการวิจัย.....	55
5 สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ	61
รายการอ้างอิง	64
ภาคผนวก	72
ภาคผนวก ก.....	73
ภาคผนวก ข.....	74
ภาคผนวก ค.....	84
ภาคผนวก ง.....	86
ประวัติผู้เขียน	92

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สารบัญตาราง

หน้า

ตารางที่

1	พัฒนาการทางจริยธรรมของ Kohlberg ทั้ง 6 ชั้น.....	31
2	จำนวนกลุ่มตัวอย่าง โดยแยกตามระดับอายุและเพศของกลุ่มตัวอย่าง.....	44
3	ค่าเฉลี่ย (\bar{x}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) ของคะแนนการตัดสินใจทางจริยธรรม เกี่ยวกับพฤติกรรมชายรักร่วมเพศ ของวัยรุ่นเพศชาย-หญิงในแต่ละระดับอายุ.....	52
4	ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนสองทาง (Two-Way ANOVA) ของคะแนนการ ตัดสินใจทางจริยธรรมเกี่ยวกับพฤติกรรมชายรักร่วมเพศ ของวัยรุ่นเพศชาย-หญิง ในแต่ละระดับอายุ.....	53

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สารบัญภาพ

หน้า

ภาพที่

1	ความสัมพันธ์ระหว่างอายุกับระดับจริยธรรม.....	32
2	ความสัมพันธ์ของระดับอายุและเพศ ต่อคะแนนการตัดสินใจทางจริยธรรม เกี่ยวกับพฤติกรรมซวยรักร่วมเพศ.....	54

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ในโลกปัจจุบันมีการติดต่อสื่อสารกันได้อย่างเสรีมากขึ้น ทำให้ประเทศไทยรับเอาวัฒนธรรมทางตะวันตกเข้ามามากขึ้น ซึ่งการรับเอาวัฒนธรรมตะวันตกนี้จะมีผลต่อการเปลี่ยนวิถีชีวิตของประชาชนคนไทย โดยเฉพาะเจตคติและค่านิยมที่มีต่อสิ่งต่างๆ เช่น การให้คุณค่าของความประพฤติในสังคมว่าอะไรคือสิ่งที่ถูกหรือดี ควรประพฤติหรือปฏิบัติ และอะไรคือสิ่งที่ผิดหรือชั่วไม่ควรประพฤติหรือปฏิบัติ แล้ววางหลักกำหนดเป็นมาตรฐานซึ่งก็คือจริยธรรมนั่นเอง

ในปัจจุบันรัฐบาลได้เล็งเห็นความสำคัญของการเสริมสร้างจริยธรรมให้แก่เยาวชนมากขึ้น สังเกตได้จากแผนพัฒนาประเทศฉบับที่ 8 อันมีเป้าหมายหลักสำคัญคือ การพัฒนามนุษย์ ซึ่งหมายถึงการพัฒนาประชากร ให้มีความรู้คุณธรรมเพื่อเป็นประชากรที่มีคุณภาพต่อไปในสังคม คุณธรรมด้านจริยธรรมคือการประพฤติปฏิบัติในสิ่งที่ดี ซึ่งจะถูกกำหนดโดยสังคม เพื่อให้ประชาชนมีแนวทางการประพฤติปฏิบัติในทิศทางที่ถูกต้อง ตลอดจนมีการตัดสินใจความถูกต้องของการกระทำต่างๆ ได้อย่างถูกต้องด้วย

ในปัจจุบันสังคมไทยมีการรับเอาวัฒนธรรมตะวันตกมาใช้ในการดำเนินชีวิตมากขึ้น ทำให้สังคมเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วและมีผลกระทบต่อแนวคิดเกี่ยวกับความถูกต้องของการประพฤติปฏิบัติซึ่งทำให้นักคิดเกิดความสับสนว่าพฤติกรรมใดเป็นพฤติกรรมที่ถูกต้อง โดยเฉพาะในช่วงวัยรุ่นซึ่งเป็นระยะที่เด็กมีการปรับตัวในหลายๆ ด้าน มีอารมณ์ที่รุนแรง มีการแสดงออกของพฤติกรรมอย่างเต็มที่ จะมีการแสดงพฤติกรรมบางอย่างที่แสดงความขัดแย้ง สับสน เช่น การแสดงออกในเรื่องเพศ การยอมรับในความสัมพันธ์ระหว่างชายหรือหญิง การจับมือถือแขน การกอดจูบกับคู่รัก ตลอดจนการมีเพศสัมพันธ์กับคู่รักที่มีเพศเดียวกันกับตน ด้วยเหตุนี้เจตคติและค่านิยมเกี่ยวกับการแสดงออกของความสัมพันธ์ทางเพศในปัจจุบันจึงเปลี่ยนไปจากอดีตอย่างเห็นได้ชัด สิ่งหนึ่งเป็นผลมาจากการเพิ่มขึ้นของสถานเริงรมย์ ห้างสรรพสินค้า สื่อด้านต่างๆ ทั้งนิตยสาร หนังสือพิมพ์ โทรทัศน์ ภาพยนตร์ และอินเทอร์เน็ต ตลอดจนการสื่อสารทางเทคโนโลยีต่างๆ ซึ่งเป็นสิ่งยั่วยุให้เกิดกิเลสหลุ่มหลง

เมื่อสังคมมีการเปลี่ยนแปลงไปและสภาพแวดล้อมก็เอื้ออำนวยให้วัยรุ่นเรียนรู้เรื่องเพศมากขึ้นจึงทำให้วัยรุ่นมีทางเลือกในการแสดงออกทางเพศมากขึ้น อันส่งผลให้วัยรุ่นได้รับรู้และยอมรับความสัมพันธ์ที่เกิดจากการที่บุคคลมีพฤติกรรมเบี่ยงเบนไปจากสิ่งที่ถูกต้อง เช่น พฤติกรรมรักร่วมเพศ (Homosexual Behavior) โดยที่เมื่อก่อนบุคคลเหล่านี้พยายามปิดบังซ่อนเร้นพฤติกรรมที่เบี่ยงเบนนี้ เนื่องจากเห็นว่าเป็นพฤติกรรมที่น่ารังเกียจ ผิดหลักศาสนา ดังจะเห็นได้ในศาสนาคริสต์ที่บันทึกไว้ในคัมภีร์ไบเบิลว่า การมีความสัมพันธ์ทางเพศกับบุคคลเพศเดียวกันเป็นบาป และมีการลงโทษให้ถึงแก่ความตายหากผู้ใดปฏิบัติเช่นนั้น (พัทธวิทย์ กำเนิดเพชร , 2530 อ้างถึงใน สุจิตรา อูสาหะ , 2534) และยังพบว่าผู้ที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ ยังรู้สึกว่าเขาได้รับแรงกดดันจากการถูกกระทำ (Treatments) จากสังคมด้วยการถูกตีตราว่าเป็นพวกที่แตกต่างจากสังคม และวัฒนธรรม (Hereck , 1991, 1993 ; Rivero , 1991 cited in Patterson , 1995) แต่ในปัจจุบันพฤติกรรมเหล่านี้ได้รับการยอมรับมากขึ้น ดังจะเห็นได้จากกรณีที่สมาคมจิตแพทย์อเมริกัน (American Psychiatric Association : APA) ไม่ได้ถือว่าพฤติกรรมรักร่วมเพศเป็นความผิดปกติหรือ วิตถาร ตามการจำแนกความผิดปกติทางจิต (Diagnostic and Statistic Manual of Disorder หรือ DSM III) ตั้งแต่ปี ค.ศ. 1974 (รักใจ จินตวิโรจน์ , 2541) และผู้ที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศได้มีการเรียกร้องสิทธิ ให้มีการยอมรับผู้ที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ และให้พฤติกรรมเหล่านี้ถือเป็นเรื่องปกติเหมือนคนทั่วไป (Morris , 1997)

ในสังคมไทยได้ปรากฏหลักฐานว่ามีพฤติกรรมรักร่วมเพศตั้งแต่สมัยรัตนโกสินทร์ตอนต้น ซึ่งวรรณกรรมต่างๆ ในยุคนั้นใช้คำว่า “เล่นเพื่อน” แทนพฤติกรรมรักร่วมเพศของหญิงสาววัง การเล่นเพื่อนในเวลานั้นเป็นเรื่องที่น่ารังเกียจ และได้มีการตราเป็นกฎหมายลงโทษผู้ที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ (อริน พินิจวรรัตน์ , 2527 อ้างถึงใน สุจิตรา อูสาหะ , 2534) แต่เมื่อวันเวลาผ่านไป สังคมไทยรับเอาวัฒนธรรมตะวันตกที่หลั่งไหลมาอย่างรวดเร็ว จึงมีแนวโน้มที่จะยอมรับพฤติกรรมดังกล่าวมากขึ้น และทำให้บุคคลเหล่านี้กล้าแสดงออกอย่างเปิดเผยมากขึ้น ดังจะเห็นได้จากการจัดกิจกรรมเฉพาะ เช่น คับหรือบาร์เกย์ ฯลฯ นอกจากนี้สื่อมวลชนก็มีผลต่อการเปลี่ยนแปลงค่านิยม โดยสื่อต่างๆ ได้มีการเปิดเผยหรือนำเสนอความสัมพันธ์แบบรักร่วมเพศและการยอมรับบุคคลที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศอย่างกว้างขวาง (รักใจ จินตวิโรจน์ , 2541) สังคมจึงมีแนวโน้มที่จะยืดหยุ่นและยอมรับพฤติกรรมดังกล่าวเพิ่มขึ้น อันส่งผลให้เกิดปัญหาทางสังคม ดังจะเห็นได้จากปัญหาอาชญากรรมและอาชญากรรมทางเพศที่เกิดจากความหึงหวงต่อคู่รักร่วมเพศของตน การล่อลวงข่มขืนเด็กเพศเดียวกันที่อ่อนวัยกว่าเพื่อตอบสนองความต้องการทางเพศ นอกจากนี้พวกรักร่วมเพศมักมีความสัมพันธ์ที่ไม่ถาวร มีการเปลี่ยนแปลงคู่กันอยู่เสมอ ทำให้เกิดปัญหาอันเนื่องมาจากความสัมพันธ์ทางเพศ เช่น โสเภณีรักร่วมเพศ โรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ อาทิ

กามโรค และโรคภูมิคุ้มกันบกพร่อง (Acquire Immune Deficiency Syndrome : AIDS) ตลอดจน ปัญหาการติดยาเสพติด ปัญหาด้านความประพฤติ และปัญหาอาชญากรรมรุนแรง (Rotheram - Borus et al., 1995)

จากที่กล่าวมา เมื่อพิจารณาถึงความเสี่ยงต่อการเกิดปัญหาต่างๆ ทั้งในระดับบุคคลและสังคมที่เกิดขึ้นนี้ วัยที่จะมีความเสี่ยงต่อการเกิดปัญหามากที่สุดคือ วัยรุ่น เนื่องจากวัยรุ่นเป็นวัยที่มีการเปลี่ยนแปลงทั้งทางด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์ และสังคม ตลอดจนเป็นวัยที่กำลังแสวงหาเอกลักษณ์ (Identity) ของตนเองเพื่อพัฒนาภาพของคนที่เขายึดถือเป็นรูปแบบต่อไปในวัยผู้ใหญ่ สิ่งสำคัญคือ วัยนี้เป็นวัยที่ความพึงพอใจต่อเพศใดเพศหนึ่งจะปรากฏให้เห็นเด่นชัด (Anna Freud , 1965 cited in Sours , 1972) โดยเฉพาะช่วงวัยรุ่นตอนกลางถึงตอนปลาย และนอกจากนี้ พฤติกรรมรักร่วมเพศยังพบได้บ่อยมากในวัยรุ่น (Kinsey , 1953 cited in Francoeur , 1982 ; Remafedi , 1985) โดยเฉพาะพฤติกรรมรักร่วมเพศ จะมีการแสดงออกอย่างเด่นชัดในเพศชายมากกว่าเพศหญิง และพบว่าชายรักร่วมเพศมักเป็นพวกรักร่วมเพศแท้ ซึ่งมีการปฏิบัติทางเพศเฉพาะเพศเดียวกันมากกว่ากลุ่มหญิงรักร่วมเพศ (Powell , 1987)

ดังนั้น ผู้วิจัยจึงได้ทำการศึกษาเปรียบเทียบการตัดสินใจทางจริยธรรมเกี่ยวกับพฤติกรรมชายรักร่วมเพศระหว่างวัยรุ่นชายและวัยรุ่นหญิง ในเขตกรุงเทพมหานคร เพื่อทราบถึงแนวโน้ม เจตคติ ค่านิยม และจริยธรรมของวัยรุ่นในปัจจุบันว่าเป็นอย่างไร โดยเฉพาะการตัดสินใจหรือกำหนดคุณค่าของการกระทำหรือความประพฤติของบุคคลที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศว่าถูกต้องเหมาะสมหรือไม่ควรประพฤติ ปฏิบัติอย่างไร ซึ่งการตัดสินใจถึงความถูกหรือผิดของพฤติกรรม ความสัมพันธ์ลักษณะต่างๆของชาย หรือหญิงในสังคมนั้นต้องอาศัยเกณฑ์และมาตรฐานทางจริยธรรมที่บุคคลได้รับจากวัฒนธรรมในสังคมเป็นหลัก เพื่อเป็นแนวทางในการพิจารณาว่าพฤติกรรมใดสมควรประพฤติปฏิบัติ หรือพฤติกรรมใดผิดไม่ควรประพฤติปฏิบัติ (McDougal , 1948 cited in Bussey and Mangan , 1982) ที่สำคัญคือ ผลการศึกษานี้จะทำให้เห็นการเปลี่ยนแปลงด้านความคิด เจตคติ ค่านิยมในสังคมไทยในปัจจุบันต่อการตัดสินใจความถูกหรือผิดของพฤติกรรมความสัมพันธ์ของชายรักร่วมเพศที่แสดงออกทั้งในที่สาธารณะและสถานที่มิดชิดว่าเป็นอย่างไร นอกจากนี้ผลการศึกษานี้สามารถนำมาใช้เป็นแนวทางแก่ครู ผู้ปกครอง และหน่วยงานต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับการอบรมเลี้ยงดู ส่งเสริม และปลูกฝังเจตคติ ค่านิยมการประพฤติปฏิบัติตัว และการแสดงออกทางสังคมแก่เด็กและเยาวชนให้ประพฤติปฏิบัติตนให้เหมาะสมและสอดคล้องกับวัฒนธรรมของไทย

แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

“วัยรุ่น” ตรงกับคำในภาษาอังกฤษว่า "Adolescence" มีรากศัพท์มาจากภาษาละตินว่า "Adolescere" ซึ่งมีความหมายว่า “การเจริญเข้าสู่ภาวะ” (Forischa – Kovach , 1983) นอกจากนี้ยังมีนักวิชาการอีกหลายท่านที่ได้ให้คำนิยามของคำว่า วัยรุ่น ดังเช่น

Hall (G. Standley Hall อ้างถึงใน ประไพพรรณ ภูมิวุฒิสาร, 2530) ได้กล่าวถึงวัยรุ่นซึ่งอยู่ในวัยของความสับสนว่า “Strum & Drang” หรือ “Storm & Stress” ซึ่งเป็นระยะที่เด็กมีความสับสน มีการแสดงออกทางอารมณ์ที่รุนแรง มีความกดดัน และ Hall ยังเชื่ออีกว่าลักษณะอารมณ์ที่สับสนของวัยรุ่นเกิดจากความขัดแย้งของแนวโน้มหลายๆ อย่างที่เป็นไปได้ในชีวิตประจำวัน โดยลักษณะของวัยรุ่นจะแปรเปลี่ยนไปมาได้ง่าย และเมื่อผ่านพ้นวัยนี้วัยรุ่นจะเข้าสู่การบรรลุภาวะซึ่งอยู่ในช่วงอายุ 22-25 ปี

Rogers (1972) กล่าวถึงวัยรุ่นว่า วัยรุ่นหมายถึง การก้าวไปสู่ภาวะ (To grow into maturity) ซึ่งเป็นวัยที่ย่างเข้าสู่ความเป็นผู้ใหญ่ โดยพิจารณาพร้อมกับความเจริญเติบโตทางด้านร่างกายเพื่อไปสู่ภาวะในวัยผู้ใหญ่ต่อไป

Erikson (Erikson , 1968 cited in Vander-Zanden , 1993) มีความเชื่อว่า วัยรุ่นเป็นวัยที่จำเป็นในการแสวงหาเอกลักษณ์แห่งตน (Ego-Identity) นั่นคือ การค้นหาตัวเองว่าเขาเป็นใคร และแท้จริงแล้วต้องการอะไร เพื่อกำหนดบทบาท หน้าที่ และความสามารถของตนเอง อันจะนำไปสู่การเรียนรู้ที่จะเติบโตเป็นผู้ใหญ่ที่รู้ความสามารถของตนและวางแผนการใช้ชีวิตที่เหมาะสมต่อไป ในคนที่หาเอกลักษณ์แห่งตนจะมีลักษณะที่สามารถมองตนเองว่าเป็นบุคคลหนึ่งที่มีสิทธิ์และหน้าที่ของตนเองแยกจากบุคคลอื่น แต่สามารถแสดงความนิยมในสิ่งหนึ่งสิ่งใดร่วมกับบุคคลอื่นได้

Lewin (Kurt Lewin อ้างถึงใน ประไพพรรณ ภูมิวุฒิสาร , 2530) พูดถึงพัฒนาการวัยรุ่นโดยเน้นว่าวัยรุ่นเป็นวัยที่เป็นช่วงต่อระหว่างวัยเด็กและวัยผู้ใหญ่ เด็กจะมีการเปลี่ยนแปลงสถานะการเป็นสมาชิกของกลุ่ม โดยย้ายจากกลุ่มเด็กไปสู่กลุ่มผู้ใหญ่ (Social Locomotion) ซึ่งการเปลี่ยนกลุ่มนี้ทำให้เด็กเกิดความสับสนในบทบาทหน้าที่ของตน พฤติกรรมบางอย่างที่เคยทำได้เมื่อสมัยเด็กก็ไม่สามารถทำได้ ในขณะที่เดียวกันพฤติกรรมบางอย่างในวัยผู้ใหญ่ก็มีลักษณะคลุมเครือว่าทำได้หรือไม่ เช่น การสูบบุหรี่ การดื่มสุรา และการขับรถ ที่เด็กจะถูกห้าม ในขณะที่พฤติกรรมความรับผิดชอบ เด็กจะถูกคาดหวังจากสังคมของผู้ใหญ่ ทำให้เด็กก้าวไปสู่สถานะที่ไม่แน่นอนทางสังคมและจิตใจ อันจะก่อให้เกิดความสับสนในบทบาทหน้าที่ ซึ่งส่งผลให้วัยรุ่นมีพฤติกรรมที่ไม่แน่นอน และบางครั้งอาจแสดงพฤติกรรมบางอย่างต่อต้านสังคมและสังคมไม่ยอมรับ

Hurlock (1973) ได้ให้ความหมายของวัยรุ่นว่าเป็นวัยที่มีการเจริญเติบโตไปสู่วุฒิภาวะ ซึ่งมีการเจริญเติบโตทั้งทางด้านร่างกาย อารมณ์ สติปัญญา และสังคม ซึ่งพัฒนาการทั้ง 4 ด้านนี้จะพัฒนาไปด้วยกัน ในวัยนี้จะเป็นช่วงที่เด็กมีการเปลี่ยนแปลงเข้าสู่วัยหนุ่ม-สาวอย่างเด่นชัด

Sebald (1984) กล่าวว่าวัยรุ่นเป็นผลสะท้อนของภาวะที่มีความรุนแรงและสับสนของ อารมณ์ (Storm & Stress) เป็นวัยแห่งการพยศหรือไม่เชื่อฟัง และมักจะมีโลกหรือสังคมส่วนตัว ในทางสังคม (Social Sense) วัยรุ่นหมายถึง ประสบการณ์ของการผ่านพ้นจากวัยเด็กสู่ผู้ใหญ่

ในส่วนของประเทศไทยนั้น มีนักวิชาการของไทยให้นิยามของคำว่า วัยรุ่นแตกต่างกัน ดังนี้

ประไพพรรณ ภูมิวุฒิสาร (2530) ได้กล่าวถึงวัยรุ่นว่าเป็นวัยที่มีการเปลี่ยนแปลง พัฒนาการในด้านต่างๆ ทั้งทางด้านร่างกาย สติปัญญา บุคลิกภาพ และสังคม ตลอดจนพัฒนาการ ทางอารมณ์ ซึ่งการเปลี่ยนแปลงเหล่านี้มีผลต่อเจตคติ ความคิด และพฤติกรรมความสนใจของเด็ก วัยรุ่น

สุพัตรา สุภาพ (2535) กล่าวว่าวัยรุ่นเป็นวัยที่เปลี่ยนจากวัยเด็กไปสู่ผู้ใหญ่ เป็นวัยที่อยู่ระหว่างความเป็นเด็กกับความเป็นผู้ใหญ่ หรือเป็นวัยย่างเข้าสู่ความเป็นหนุ่ม-สาว เป็นวัยที่เริ่มมีการเปลี่ยนแปลงซึ่งมีผลกระทบต่อความเจริญทางด้านอื่นๆ เช่น อารมณ์อ่อนไหวง่าย เต็มไปด้วย ความเพ้อฝัน มีอุดมคติสูง มักมองสิ่งต่างๆ ในแง่ดี ดังนั้นถ้าหากมีความผิดหวังหรือไม่สมปรารถนา ก็จะเสียใจมาก ไม่ค่อยเดินทางสายกลาง เพราะถ้ารักก็รักสุดใจ ถ้าเกลียดก็เกลียดสุดใจเช่นกัน นอกจากนี้ยังต้องการให้เพื่อนหรือสังคมยอมรับ ตลอดจนมีความรักเพื่อนต่างเพศ รักความอิสระ และต้องการความอบอุ่น เป็นต้น

ศรีเรือน แก้วกังวาล (2538) กล่าวว่า ช่วงวัยรุ่น หมายถึง บุคคลที่มีอายุตั้งแต่ 12-25 ปี เนื่องจากเด็กทุกวันนี้ต้องอยู่ในสถานศึกษานานขึ้น จึงทำให้การเป็นผู้ใหญ่ที่พึ่งตัวเองได้ทาง เศรษฐกิจต้องยืดระยะเวลาออกไปอีกทั้งรูปแบบชีวิตสมัยใหม่ทำให้เด็กมีวุฒิภาวะทางจิตใจช้ากว่า ยุคสมัยที่ผ่านมา

จากนิยามของวัยรุ่นดังที่กล่าวมาพอจะสรุปได้ว่าวัยรุ่นเป็นวัยที่มีการเปลี่ยนแปลงทั้ง ทางด้านร่างกาย อารมณ์ สังคม และสติปัญญา จากวัยเด็กไปสู่ผู้ใหญ่ และจากการเปลี่ยนแปลง เหล่านี้ทำให้พฤติกรรมที่แสดงออกมีความรุนแรง สับสน ดังนั้นผู้ที่ใกล้ชิดจึงควรรับรู้และเข้าใจ การเปลี่ยนแปลงนี้ เพื่อให้เด็กได้เกิดความเชื่อมั่นที่จะแสวงหาเอกลักษณ์ของตนและมีพัฒนาการ ไปสู่ผู้ใหญ่หรือวัยที่มีวุฒิภาวะในทุกๆ ด้านอย่างเหมาะสม

พัฒนาการของวัยรุ่น

วัยรุ่นจัดว่าเป็นวัยที่สำคัญเนื่องจากวัยนี้เป็นวัยแห่งการเชื่อมต่อระหว่างวัยเด็กและวัยผู้ใหญ่วัยรุ่นจึงพบกับการเปลี่ยนแปลงในหลายๆ ด้าน ซึ่งต้องมีการปรับตัวให้เข้ากับการเปลี่ยนแปลงเหล่านี้ ดังจะเห็นได้จากพัฒนาการในแต่ละช่วงของวัยรุ่น (ประไพพรรณ ภูมิวิศิสาร, 2530) ดังต่อไปนี้

1. วัยรุ่นตอนต้น (Early Adolescence) เป็นระยะที่เด็กเริ่มเข้าสู่วัยรุ่น โดยอยู่ในช่วงอายุ 13-15 ปี วัยรุ่นในช่วงนี้จะเป็นช่วงของการเปลี่ยนแปลงต่างๆ โดยเฉพาะการเปลี่ยนแปลงต่อสภาพร่างกายที่เปลี่ยนไป พฤติกรรมของเด็กวัยรุ่นระยะนี้จึงมุ่งเข้าหาตนเอง มีความสนใจในรูปร่างของตน พึ่งพิจารณาถึงการเปลี่ยนแปลงทางด้านร่างกายต่างๆ ที่เกิดขึ้นทั้งการเปลี่ยนแปลงที่เห็นได้จากภายนอกและการเปลี่ยนแปลงร่างกายที่เกิดจากการเปลี่ยนแปลงทางเพศ

2. วัยรุ่นตอนกลาง (Middle Adolescence) อยู่ในช่วงอายุ 15-18 ปี ช่วงนี้เป็นช่วงที่ผ่านการปรับตัวต่อการเปลี่ยนแปลงต่างๆ ได้แล้ว เด็กระยะนี้จะมุ่งความสนใจเพื่อค้นหาเอกลักษณ์แห่งตน เพราะฉะนั้นจะเห็นได้ว่าพฤติกรรมของเด็กวัยรุ่นระยะนี้จะชอบอิสระ ชอบทดลอง และต้องการเป็นตัวของตัวเอง โดยมีเจตคติและค่านิยมของตนเอง ตลอดจนมีการวางแผนในอนาคต นอกจากนี้เด็กยังเริ่มมีความสัมพันธ์กับเพื่อนเพศตรงข้ามอีกด้วย

3. วัยรุ่นตอนปลาย (Late Adolescence) อยู่ในช่วงอายุ 18-21 ปี ระยะนี้เป็นช่วงสุดท้ายก่อนที่จะเข้าสู่ผู้ใหญ่ เป็นระยะที่เด็กเริ่มจัดรูปแบบของตนเอง เริ่มมีการฝึกความชำนาญในสายอาชีพของตนเพื่อมุ่งหวังจะทำในอนาคต เช่น การเข้าเรียนในระดับอุดมศึกษาสาขาอาชีพต่างๆ นอกจากนี้เด็กวัยนี้ยังรู้จักตนเอง และสามารถเชื่อมโยงบทบาทหน้าที่ของตนเองให้เข้ากับสังคมใหม่ที่ตนอยู่ รู้คุณค่าของชีวิตและสร้างจุดมุ่งหมายของชีวิต ตลอดจนมีมุมมองต่อสังคมกว้างขึ้น

ดังนั้น เพื่อเป็นการช่วยให้ผู้ที่เกี่ยวข้องกับวัยรุ่นสามารถเข้าใจพฤติกรรมต่างๆ ของวัยรุ่นทั้งทางด้านร่างกาย สติปัญญา บุคลิกภาพและสังคม อารมณ์ และจริยธรรม จึงจะขอกล่าวถึงพัฒนาการในด้านต่างๆ ที่สำคัญของวัยรุ่นดังต่อไปนี้

พัฒนาการทางด้านร่างกายของวัยรุ่น (Physical Development in Adolescence)

ระยะวัยรุ่นเป็นระยะที่มีการเปลี่ยนแปลงทางร่างกายอย่างรวดเร็ว ซึ่งการเปลี่ยนแปลงนี้มีผลต่อเจตคติ ความคิด พฤติกรรม และความสนใจของวัยรุ่น การเปลี่ยนแปลงทางร่างกายได้รับอิทธิพลหลักมาจากขบวนการบรรลุนิติภาวะของแต่ละคน ซึ่งถูกกำหนดโดยพันธุกรรมแต่กำเนิด

การเปลี่ยนแปลงในวัยรุ่นจะมีการเปลี่ยนแปลงเกี่ยวกับต่อมไร้ท่อ (Endocrine Gland) และฮอร์โมน (Hormone) ซึ่งส่งผลให้เด็กเข้าสู่วัยรุ่นหรือเรียกว่า “วัยแรกรุ่น” (Puberty) ซึ่งเป็นระยะที่เด็กเข้าสู่วัยหนุ่มสาว (Age of Manhood) อันก่อให้เกิดวุฒิภาวะทางเพศและระบบสืบพันธุ์ โดยเริ่มจากการที่เด็กหญิงมีการขยายตัวของรังไข่ และเด็กชายมีการเจริญของต่อมขั้วน้ำกาม (Prostate Gland) และในระยะนี้เด็กจะมีการเจริญเติบโตอย่างรวดเร็ว (Growth Spurt) โดยมีการเพิ่มส่วนสูงและน้ำหนักอย่างเห็นได้ชัด ซึ่งระยะนี้มีก็อยู่ในช่วงเวลาประมาณ 2 ปี

วัยแรกรุ่น จะมีพัฒนาการเป็นระยะ โดย Hurlock (1973) ได้แบ่งออกเป็น 3 ระยะคือ

1. ก่อนระยะเริ่มรุ่น (Prepubescent Stage) เป็นระยะที่เด็กมีการเปลี่ยนแปลงทางร่างกาย เริ่มมีความแตกต่างระหว่างเพศชายและหญิง เช่น การเริ่มมีหน้าอก เชิงกรานกว้างและลึก ในเพศหญิง ส่วนเพศชายเริ่มมีเสียงแตก มีกล้ามเนื้อ ไหล่กว้าง ส่วนพัฒนาการของอวัยวะสืบพันธุ์ยังไม่พัฒนาเต็มที่
2. ระยะเริ่มรุ่น (Pubescent Stage) ระยะนี้มีการสร้างเซลล์สืบพันธุ์ (Sex Cell) ซึ่งเป็นอวัยวะที่เกี่ยวกับระบบสืบพันธุ์ (Sex Organs) แต่การเปลี่ยนแปลงทางร่างกายยังไม่สมบูรณ์
3. ระยะหลังเริ่มรุ่น (Postpubescent Stage) เป็นภาวะที่บรรลुวุฒิภาวะทางเพศอย่างสมบูรณ์ กล่าวคือ อวัยวะที่เกี่ยวข้องกับการสืบพันธุ์มีพัฒนาการเต็มที่ และการเปลี่ยนแปลงลักษณะทางเพศเป็นไปอย่างเต็มที่

จากการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นดังกล่าวนี้ ได้รับอิทธิพลมาจากฮอร์โมนจากต่อมพิทูอิทารี (Pituitary Gland) ซึ่งผลิตฮอร์โมนที่สำคัญ 2 ชนิดคือ Growth Hormone ซึ่งเป็นฮอร์โมนที่ทำให้เด็กมีการเพิ่มน้ำหนักและส่วนสูงอย่างรวดเร็ว และ Gonadotropic Hormone ซึ่งเป็นฮอร์โมนที่ช่วยให้มีการพัฒนาทางเพศและทำให้เด็กบรรลुวุฒิภาวะทางเพศ (Vander - Zanden , 1993) การเปลี่ยนแปลงเหล่านี้จะแยกได้เป็น 2 ประเภทคือ

1. การเปลี่ยนแปลงแบบปฐมภูมิ (Primary Sex Characteristics) เป็นการเปลี่ยนแปลงของอวัยวะที่เกี่ยวข้องกับการสืบพันธุ์โดยตรง เช่น การขยายตัวของรังไข่ ท่อรังไข่ มดลูกในเพศหญิง ทำให้เด็กหญิงเริ่มมีประจำเดือนครั้งแรก (Menarche) การศึกษาส่วนใหญ่พบว่าเด็กในประเทศที่พัฒนาแล้วหรือประเทศที่มีสาธารณสุขปกคอดมสมบูรณ์เด็กหญิงจะเริ่มมีประจำเดือนครั้งแรกเมื่ออายุ 12-13 ปี ส่วนเด็กหญิงที่ครอบครัวยุติฐานะดีในแอฟริกาและเด็กหญิงชาวบันตู (Bantu) ของแอฟริกาใต้ เด็กหญิงชาวคิกูยา (Kikuya) ในประเทศเคนยา เด็กหญิงชาวกาลาฮารี (Kalahari) และเด็กหญิงชาวนิกินี เริ่มมีประจำเดือนครั้งแรกเมื่ออายุ 13.4 ปี 15.5 ปี 15.9 ปี 16.5 ปี และ 17 ปี

ตามลำดับ (Eveleth , 1986; Howell , 1979; Tanner , 1972 cited in Vander-Zanden , 1993) สำหรับประเทศไทยนั้น ช่วงอายุของการมีประจำเดือนครั้งแรกเริ่มตั้งแต่ 8 ปี จนถึง 13.5 ปี (สมหมาย ชชนาม, 2535) ส่วนในเด็กชายจะมีการขยายตัวของท่อน้ำเชื้อและอวัยวะเพศชายจะมีการแข็งตัวได้ ทำให้เด็กเกิดภาวะ “ฝันเปียก” (Wet Dream) ซึ่งเป็นการหลั่งน้ำเชื้อขณะหลับ โดยจะเกิดขึ้นเมื่ออายุประมาณ 14-15 ปี (Gaddis & Brooks-Gunn , 1985 cited in Vander-Zanden , 1993)

2. การเปลี่ยนแปลงแบบทุติยภูมิ (Secondary Sex Characteristics) เป็นลักษณะการเปลี่ยนแปลงทางเพศที่ไม่เกี่ยวกับอวัยวะสืบพันธุ์ เช่น การมีหน้าอกขยายใหญ่ การมีขนในที่ลับ การมีขนตามลำตัว ตลอดจนมีการเปลี่ยนแปลงของผิวและเสียงพบว่าในเด็กชายจะเกิดการเปลี่ยนแปลงนี้เมื่ออายุ 13-16 ปี ส่วนในเพศหญิงจะเกิดเมื่ออายุ 9 หรือ 10 ปี (Conger & Galambos , 1997)

จากที่กล่าวมา จะเห็นว่าวัยรุ่นมีการเจริญเติบโตทางร่างกายทั้งด้านส่วนสูงและน้ำหนัก โดยเฉพาะในระยะแรกของการเข้าสู่วัยแรกรุ่น ซึ่งเป็นวัยที่เด็กจะเริ่มเข้าสู่วัยหนุ่มสาว อันก่อให้เกิดวุฒิภาวะทางเพศ ปัจจัยที่มีผลต่อการเปลี่ยนแปลงเหล่านี้ได้รับอิทธิพลมาจากการเปลี่ยนแปลงของต่อมไร้ท่อ และฮอร์โมน ซึ่งกระตุ้นให้เกิดความต้องการทางเพศ โดยจะเห็นว่า ในเด็กหญิงจะมีวุฒิภาวะทางเพศเร็วกว่าเด็กชาย (Bayley,1965 ;Parker ,1960 ;Sullivan ,1971 ;Tanner,1962 and Vincent ,1961 อ้างถึงใน ประไพพรรณ ภูมิวุฒิสาร , 2530) นอกจากนี้การเจริญเติบโตอย่างรวดเร็วนี้ จะมีผลต่อการรับรู้ตนเองของวัยรุ่น ทั้งในส่วนของ การเปลี่ยนแปลงการรับรู้ภาพพจน์ของตนจากแบบเดิมไปสู่การรับรู้ภาพพจน์ใหม่ ทำให้เด็กเกิดการปรับตัวต่อการเปลี่ยนแปลง โดยในระยะแรกเด็กจะมุงคิดและพิจารณาตนเอง แต่เมื่อเด็กมีปฏิสัมพันธ์กับเพื่อนหรือสังคมภายนอกจะทำให้เด็กเริ่มสนใจบุคคลรอบตัวทั้งกลุ่มเพื่อนเพศเดียวกัน และเพื่อนต่างเพศ ตลอดจนสภาพการณ์อื่นๆในสังคม

พัฒนาการทางด้านปัญญาของวัยรุ่น (Cognitive Development in Adolescence)

พัฒนาการทางสติปัญญาของวัยรุ่นเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพมากทั้งทางด้านความคิด ความเข้าใจ และการใช้เหตุผล ฯลฯ โดยการเปลี่ยนแปลงทางด้านสติปัญญาของวัยนี้แยกได้เป็น 2 ลักษณะคือ การเปลี่ยนแปลงทางด้านปริมาณ (Quantitative) ซึ่งเป็นการเปลี่ยนแปลงเกี่ยวกับความสามารถในการรับรู้สิ่งต่างๆ ได้ง่าย รวดเร็ว และมีประสิทธิภาพ ส่วนอีกลักษณะคือการเปลี่ยนแปลงทางด้านคุณภาพ (Qualitative) เป็นการเปลี่ยนแปลงลักษณะของควมมีเหตุผล และความสามารถในการแก้ปัญหาได้ดี (Elkin , 1968 cited in Forischa-Kovach , 1983) การเปลี่ยนแปลงทั้งทางด้านปริมาณและคุณภาพนี้เป็นกระบวนการเปลี่ยนแปลงทาง “เชาว์ปัญญา” (Intelligence) อันเป็นความสามารถในการเรียนรู้จากประสบการณ์ ความสามารถในการเก็บจำ และ

ความสามารถในการตอบสนองอย่างรวดเร็วและมีประสิทธิภาพ ซึ่งจะช่วยให้วัยรุ่นค้นพบจุดยืนและความต้องการของตนเอง (Ego-Identity) เพื่อเป็นประโยชน์ต่อพัฒนาการในวัยผู้ใหญ่ต่อไป พัฒนาการด้านความคิดความเข้าใจของเด็กวัยรุ่นมีลักษณะที่เปลี่ยนไปจากวัยเด็ก โดยเด็กวัยรุ่นจะสามารถตั้งสมมติฐาน พิสูจน์สมมติฐาน สามารถวิเคราะห์ปัญหาต่างๆ ได้อย่างถูกต้อง มีหลักในการคิดหาเหตุผล และสามารถรับรู้สิ่งต่างๆ ได้ง่ายและเร็ว โดย Piaget (Piaget , 1977 อ้างถึงใน เพ็ญพิไล ฤทธาคนานนท์ , 2536) ได้แบ่งระดับพัฒนาการทางปัญญาออกเป็น 4 ขั้นใหญ่ๆ คือ

1. ขั้นประสาทสัมผัสและการเคลื่อนไหว (Sensorimotor Stage) เป็นขั้นพัฒนาการของทารกวัย 0-2 ปี เด็กจะเรียนรู้ที่จะใช้วัยวะ แสดงพฤติกรรมต่างๆ เด็กเริ่มมีการลองผิดลองถูก และสามารถแก้ปัญหาต่างๆ ได้โดยอาศัยประสบการณ์และการเลียนแบบ

2. ขั้นก่อนปฏิบัติการ (Preoperational Stage) จะอยู่ในช่วงอายุ 2-7 ปี ซึ่งเป็นช่วงที่เด็กเริ่มสร้างกฎเกณฑ์ทางสังคมง่ายๆ แต่เด็กยังขาดความสามารถที่จะคิดแบบปฏิบัติการ หรือขาดความสามารถในการมีมโนทัศน์ที่เป็นเหตุผลเชิงตรรก

3. ขั้นปฏิบัติการด้วยรูปธรรม (Concrete Operation) ซึ่งจะอยู่ในช่วงอายุ 7-12 ปี เด็กจะเริ่มเข้าใจภาษาและความหมายของสัญลักษณ์ และมีการใช้ภาษาเป็นเครื่องมือในการคิดและสร้างกฎเกณฑ์ต่างๆ ที่สำคัญคือเด็กจะลดตนเองเป็นศูนย์กลางลง (Reduce Centration) ทำให้มีมุมมองกว้างขึ้นแต่ยังมีขีดจำกัดอยู่

4. ขั้นปฏิบัติการด้วยนามธรรม (Formal Operation) เป็นขั้นพัฒนาการทางสติปัญญาของเด็กในวัยตั้งแต่ 12 ปีขึ้นไป โดยในระยะนี้เด็กมีพัฒนาการทางสติปัญญาที่จะพัฒนาสู่ระดับวุฒิภาวะสูงสุด คือเด็กเริ่มมีการกระจายความสนใจไปอย่างเท่าเทียมกันในหลายองค์ประกอบ (Decentration) สามารถคิดย้อนกลับ และแสดงความเข้าใจการหักล้างและการทดแทนกันได้ ที่สำคัญคือสามารถใช้เหตุผลเชิงวิทยาศาสตร์ ตลอดจนจนมีการคำนึงถึงความสัมพันธ์เชิงตรรก ทำให้เกิดความคิดรวบยอดในสิ่งที่เป็นนามธรรมได้

พัฒนาการทางสติปัญญาส่งผลโดยตรงต่อบุคลิกภาพของเด็กวัยรุ่น ทำให้เด็กมีการรับรู้ภาพพจน์ใหม่ของตนเอง และสามารถรู้และเข้าใจตนเอง ทำให้เด็กสามารถค้นหาเอกลักษณ์ที่แท้จริงของตนได้ นอกจากนี้เด็กจะสามารถรู้ความคิดของตนเองแล้ว เด็กยังสามารถรู้ความคิดเห็นของคนอื่นด้วย ทำให้เด็กที่เคยมีลักษณะยึดตนเองเป็นศูนย์กลาง (Egocentrism) ลดการยึดตนเองเป็นศูนย์กลางลงเมื่อเด็กโตขึ้น และจากการเปลี่ยนแปลงนี้เองจะทำให้เด็กมีปฏิสัมพันธ์กับคนรอบข้างมากขึ้น มีมุมมองต่างๆ ได้หลายแง่มุม รวมถึงการเปลี่ยนความสัมพันธ์กับบุคคลใกล้ชิดใหม่

นอกจากนี้ ความสามารถทางสติปัญญายังผลักดันให้เด็กสร้างความสัมพันธ์กับบุคคลอื่น ตลอดจนสามารถประเมินบุคคลอื่นซึ่งจะมีผลต่อการสร้างเจตคติ และความรู้สึกรู้สึกต่อบุคคลเหล่านั้นใหม่ ซึ่งนำไปสู่การเปลี่ยนแปลงในเรื่องความคิดเห็นต่อสิ่งต่างๆ ที่เกิดขึ้นในสังคมต่อไป

พัฒนาการทางด้านบุคลิกภาพและสังคมในวัยรุ่น (Personal and Social Development in Adolescence)

พัฒนาการทางบุคลิกภาพของวัยรุ่นเกิดจากการมีปฏิสัมพันธ์กับสังคมภายนอก ซึ่งทำให้เกิดการเรียนรู้และพัฒนาบุคลิกภาพของตน ซึ่ง Erikson (Erikson, 1960 cited in Vander-Zanden, 1993) ได้กล่าวถึงงานพัฒนาการที่สำคัญในวัยวัยรุ่น คือการค้นหาเอกลักษณ์แห่งตน (Ego-Identity) ว่าเป็นการค้นหาตัวเองเพื่อที่จะรู้ว่าตัวเองเป็นใคร มีความต้องการอะไร เพื่อกำหนดบทบาทหน้าที่ ความสามารถของตนเอง ถ้าระยะนี้เด็กประสบความสำเร็จในการค้นหาเอกลักษณ์ เด็กจะรู้บทบาทหน้าที่ ความต้องการของตนเอง ทำให้เติบโตเป็นผู้ใหญ่ที่รู้ความสามารถของตนเอง มีการวางแผนการใช้ชีวิตที่เหมาะสม สามารถดำเนินชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างปกติ ในทางตรงกันข้าม ถ้าวัยรุ่นประสบความสำเร็จล้มเหลวในการค้นหาเอกลักษณ์วัยรุ่นจะเกิดความสับสนในบทบาทหน้าที่ และความต้องการที่แท้จริงของตนเอง ทำให้เติบโตเป็นผู้ใหญ่ที่มีแบบแผนชีวิตที่ไม่แน่นอน ไม่รู้ทิศทางที่จะดำเนินชีวิตต่อไปในอนาคต

จากที่กล่าวมาจะเห็นได้ว่า การค้นหาเอกลักษณ์ในวัยรุ่นเป็นสิ่งสำคัญ เนื่องจากเป็นจุดสำคัญที่เด็กรู้จักตนเองเพื่อจะนำไปสู่การวางแผนชีวิตในอนาคต การที่เด็กวัยรุ่นจะรู้จักตนเองหรือหาเอกลักษณ์ของตนเองได้นั้น ประสบการณ์ชีวิตนับเป็นองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อการหาเอกลักษณ์อย่างยิ่ง ดังนั้น โอกาสและความมีอิสระของวัยรุ่นจะเอื้อให้เด็กค้นพบตนเองได้ดีขึ้น การค้นหาเอกลักษณ์ของวัยรุ่นแต่ละคนจะไม่เท่ากัน วัยรุ่นที่สามารถค้นหาเอกลักษณ์ของตนได้อย่างสมบูรณ์จะสามารถประเมินความสามารถ ความเชื่อ และบทบาทของตน เพื่อปรับตัวต่อสังคมได้เป็นอย่างดี ส่วนคนที่ยังหาเอกลักษณ์ของตนไม่สำเร็จ ผู้ที่มีเอกลักษณ์ไม่แน่นอน และผู้ที่ยังมีความสับสนในการหาเอกลักษณ์แห่งตน จะไม่สามารถแสวงหาความต้องการที่แท้จริงของตนได้ วัยรุ่นเหล่านี้ จะขาดความมั่นใจ และสับสนในบทบาทหน้าที่ของตน ที่สำคัญคือจะไม่สามารถคิดวางแผนอนาคตของตนได้ ทำให้พวกนี้ปรับตัวต่อสังคมภายนอกได้ไม่ดี และไม่รู้คุณค่าของชีวิตของตนเองในอนาคต ซึ่งทำให้เกิดปัญหาในการปรับตัวในสังคม เกิดความสับสน วิตกกังวล และมีพฤติกรรมที่เป็นปัญหาในที่สุด (Marcia , 1966, 1967, 1970 อ้างถึงใน ประไพพรรณ ภูมิวุฒิสาร, 2530)

พัฒนาการทางอารมณ์ของวัยรุ่น (Emotional Development in Adolescence)

วัยรุ่นเป็นวัยที่มีการเปลี่ยนแปลงทางอารมณ์ง่าย โดยเฉพาะช่วงวัยรุ่นตอนต้น เนื่องจากในวัยนี้เด็กจะมีการปรับตัวต่อสิ่งต่างๆ มากมาย เช่น การปรับตัวทางด้านร่างกายที่เปลี่ยนไป การปรับตัวทางด้านสติปัญญา และการปรับตัวต่อสังคมรอบตัว จากการเปลี่ยนแปลงเหล่านี้ทำให้วัยรุ่นมีลักษณะอารมณ์แบบพายุบูแคม (Storm & Stress) คือมีอารมณ์รุนแรง สับสน แปรเปลี่ยนกลับไปกลับมาได้ง่าย บางครั้งสภาวะทางอารมณ์ของเด็กวัยนี้จะเป็นลักษณะที่เรียกว่า “Heightened Emotionality” ซึ่งเป็นสภาวะทางอารมณ์ที่เบี่ยงเบนไปจากปกติและมักเกิดได้หลายแบบ เช่น การทะเลาะวิวาท การจู้จี้ในเรื่องอาหาร การแสดงอารมณ์รุนแรง ทั้งอารมณ์เศร้าหมอง ซึม หรือการใช้กลไกแห่งการต่อต้านเป็นต้น (Hall , 1916 อ้างถึงใน ประไพพรรณ ภูมิวุฒิสาร , 2530)

อารมณ์หนึ่งที่มีบทบาทในวัยรุ่นคือ “ความรัก” ซึ่งเป็นการสร้างความสัมพันธ์ของบุคคล ด้วยการประเมินบุคคลฝ่ายตรงข้ามเพื่อสร้างเจตคติ และความรู้สึกต่อบุคคลนั้น ขั้นตอนในการเกิดความรู้สึกที่เรียกว่า “รัก” นี้ เป็นขบวนการที่สลับซับซ้อน ต้องอาศัยพัฒนาการหลายด้านประกอบกัน โดยเมื่อเด็กเริ่มเข้าสู่วัยรุ่น เด็กจะเริ่มมีการนัดพบ (Dating) กับเพศตรงข้ามเพื่อสร้างโอกาสในการค้นหาความสัมพันธ์ทางเพศที่ตนต้องการ และวัยนี้เป็นวัยที่แสดงความพึงพอใจต่อเพศใดเพศหนึ่งปรากฏให้เห็นชัด (Anna Freud , 1965 อ้างถึงใน สุจิตรา อูสาหะ , 2534) โดยเฉพาะช่วงวัยรุ่นตอนกลางถึงตอนปลาย ดังนั้นพัฒนาการด้านความรักหรือการสร้างความสัมพันธ์ของวัยรุ่นนี้ ส่วนใหญ่จะเริ่มมีพฤติกรรมทางเพศเข้ามาเกี่ยวข้องอย่างเห็นได้ชัด นอกจากนั้นในวัยนี้ยังแสดงพฤติกรรมรักร่วมเพศได้บ่อยกว่าทุกวัยอีกด้วย (Kinsey , 1953 cited in Francoeur ,1982;Remafedi, 1985) ดังนั้นจึงขอกกล่าวถึงพัฒนาการทางด้านความสัมพันธ์แบบรักร่วมเพศ (Homosexuality) ดังต่อไปนี้

ความสัมพันธ์แบบรักร่วมเพศ (Homosexuality)

ความสัมพันธ์แบบรักร่วมเพศ หมายถึง ผู้ชายหรือผู้หญิงที่มีความรักและชอบพอทางเพศ (Sexual Preference) กับบุคคลเพศเดียวกัน (Powell , 1987) และถือว่าเป็นพฤติกรรมที่ทางสังคมไม่ยอมรับหากผู้ใดมีพฤติกรรมดังกล่าวมักจะถูกดูถูก ถูกประณาม และถือว่าเป็นบาป (Stigmatized) (Vander-Zanden , 1993)

รักร่วมเพศหรือ โฮโมเซ็กชวล (Homosexual) เป็นคำที่ใช้ได้ทั้งกับชายและหญิง เมื่อต้องการเน้นถึงเพศใดก็จะกล่าวเจาะจงลงไปว่า “รักร่วมเพศชาย” (Male Homosexuality) หรือ

“รักร่วมเพศหญิง” (Female Homosexuality) คำอื่นที่มีความหมายเป็นทางการน้อยกว่าโฮโมเซ็กชวล คือ “เกย์” (Gay) สำหรับในประเทศไทยเมื่อพูดถึงเกย์เราจะหมายถึงคนรักร่วมเพศที่เป็นชาย แต่จริงแล้วคำนี้ครอบคลุมถึงหญิงด้วย เมื่อต้องการเน้นถึงคนรักร่วมเพศหญิงจะใช้คำว่า “Gay Woman” ซึ่งมีความหมายเดียวกับ “เลสเบียน” (Lesbian) (ประนอม สโรมาน , 2524)

รักร่วมเพศแบ่งออกเป็น 2 แบบคือ รักร่วมเพศแท้ หมายถึงพวกที่มีการปฏิบัติทางเพศ เฉพาะกับเพศเดียวกันเท่านั้น และ รักร่วมเพศ (Bisexual) หมายถึง พวกที่มีกิจกรรมทางเพศกับเพศเดียวกันและเพศตรงข้าม (สุจินทา อารีพรกร , 2524 อ้างถึงใน พรุ่ง วงศ์จรสกุล , 2533)

รูปแบบของรักร่วมเพศ

เราอาจแบ่ง บุคคลรักร่วมเพศ ออกได้เป็น 2 ประเภท ตามสภาพทางจิต (เกษม ต้นติผลาชีวะ , 2530 อ้างถึงใน พรุ่ง วงศ์จรสกุล , 2533) ดังนี้

1. พวกที่ไม่พอใจในความเป็นรักร่วมเพศหรือต้องจำใจเป็น ในทางจิตวิทยาเรียกเป็น โฮโมเซ็กชวล แบบ อีโก้ ดิสโทนิค (Ego Dystonic Homosexual)
2. พวกที่ยอมรับหรือพอใจในความเป็นรักร่วมเพศของตน ในทางจิตวิทยาเรียกเป็น โฮโมเซ็กชวล แบบ อีโก้ซินโทนิค (Ego Syntonic Homosexual)

จากรูปแบบของรักร่วมเพศดังกล่าว ทำให้แบ่งประเภทของการเป็นรักร่วมเพศตาม พฤติกรรมที่แสดงออกเป็นประเภทต่างๆ (Hyde , 1982) ดังนี้

1. รักร่วมเพศที่เกิดจากการขาดโอกาส (Deprivation Homosexuality) หรือรักร่วมเพศที่เป็นไปตามสถานการณ์ (Situation Homosexuality) เป็นพฤติกรรมที่เกิดขึ้นมาแทนเมื่อบุคคลไม่สามารถหาทางระบายความต้องการทางเพศกับบุคคลต่างเพศได้
2. รักร่วมเพศแบบแอบแฝง (Latent Homosexuality) ตามแนวคิดของ Sigmund Freud เชื่อว่า บุคคลมีแนวโน้มที่จะเป็นรักร่วมเพศแต่เก็บความรู้สึกไว้ในระดับจิตไร้สำนึก ทำให้มีความวิตกกังวลมาก บางคนจะใช้กลไกป้องกันตัวเองทำตัวตรงข้ามกับความรู้สึกที่ซ่อนเร้นอยู่ (Reaction Formation) โดยการทำตัวให้เป็นชายชาตรีมากขึ้นไป หรือปฏิเสธการเป็นรักร่วมเพศ นอกจากนี้รักร่วมเพศแบบแอบแฝงยังมีความหมายที่แสดงถึงการตอบสนองทางจิตที่บุคคลสามารถ ถูกกระตุ้นทางจิตได้ด้วยบุคคลที่มีเพศเดียวกับตนแต่ไม่เคยมีความสัมพันธ์ทางเพศจริง (Pomeroy , 1968 อ้างถึงใน สุจิตรา อูสาหะ , 2534)

3. รักร่วมเพศแบบที่ปกปิดตน และรักร่วมเพศแบบที่เปิดเผยตน (Covert and Overt Homosexuality)

รักร่วมเพศแบบปกปิดตน (Covert Homosexuality) เป็นบุคคลที่ใช้ชีวิตส่วนใหญ่ในเชิงรักต่างเพศ ไม่ว่าจะเป็นการทำงานหรือสังคม ไม่มีผู้ใดล่วงรู้ถึงการมีพฤติกรรมรักร่วมเพศของบุคคลนั้น นอกจากเพื่อนใกล้ชิดและบุคคลที่เป็นพวกรักร่วมเพศด้วยกัน

รักร่วมเพศที่เปิดเผยตน (Overt Homosexuality) บุคคลเหล่านี้ไม่ปกปิดการเป็นรักร่วมเพศของตน และหากมีโอกาสก็จะพยายามแสดงพฤติกรรมของตนให้เห็นเด่นชัด

สำหรับพฤติกรรม รักร่วมเพศในวัยรุ่นนั้นแบ่งออกเป็น 2 แบบ (ดวงใจ กษานติกุล, 2532 อ้างถึงใน พรุ่ง วงศ์จรสกุล , 2533) คือ

1. พวกรักร่วมเพศเทียม (Pseudohomosexual) เป็นวัยรุ่นที่ยังไม่แน่ใจในความเป็นชายของตน ขณะเดียวกันก็หวาดหวั่นไม่กล้าที่จะลองรักกับบุคคลเพศตรงข้าม ซึ่งความไม่แน่ใจนี้ก่อให้เกิดความวิตกกังวล กลัวว่าตนจะกลายเป็นพวกรักร่วมเพศ แต่โดยมากพฤติกรรมหรือความรู้สึกนี้จะขึ้นอยู่กับชั่วครู่ชั่วคราว และจะหายไปเมื่อวัยรุ่นมีความมั่นใจในบทบาททางเพศของตนมากขึ้น

2. พวกรักร่วมเพศแท้ เป็นพวกที่เปิดเผยทั้งทางพฤติกรรมที่แสดงออก และความรู้สึกของการเป็นพวกรักร่วมเพศ แต่ก็เป็นการยากที่จะบอกว่าวัยรุ่นคนไหนเป็นรักร่วมเพศจริงๆ เนื่องจากการมีพฤติกรรมรักร่วมเพศในวัยรุ่นไม่ได้หมายความว่าเขาเป็นเช่นนั้นไปตลอดชีวิต และวัยรุ่นเป็นวัยที่มีลักษณะไม่คงที่ ชอบทดลองหาประสบการณ์ แต่ถ้าเขายังกระทำพฤติกรรมรักร่วมเพศบ่อย สม่ำเสมอ แสดงว่าเอกลักษณ์ทางเพศของเขาเป็นเช่นนั้น

ดังนั้นวัยรุ่นที่สามารถยอมรับและเปิดเผยตัวเอง (Coming Out) โดยการเปลี่ยนจากการสับสนในเอกลักษณ์ มาเป็นการยอมรับในเอกลักษณ์ของตนว่าเป็นรักร่วมเพศ โดยผ่านการตระหนักรู้ (Awareness) ซึ่งมีขั้นพัฒนาการ 3 ขั้น (Plummer , 1981) คือ

1. การเริ่มหมกมุ่นกับตนเองว่าตนเองเป็นรักร่วมเพศ (Egocentrism) ในขั้นแรกนี้จะ เป็นขั้นที่ยากที่สุด จะเริ่มตั้งแต่การที่เขามักจะอยู่คนเดียว รู้สึกว่าการเป็นรักร่วมเพศต้องเป็น ความลับ ความคิดเหล่านี้จะวนเวียนอยู่ตลอดเวลา และความคิดที่ว่าเขารักร่วมเพศจะค่อยๆ เพิ่มขึ้น โดยจะค่อยๆ เริ่มทำความเข้าใจเกี่ยวกับเรื่องนี้ เช่น อ่านหนังสือ ดูภาพยนตร์ และหาความรู้ จากบุคคลที่เป็นรักร่วมเพศ ซึ่งขณะนี้บางครั้งเขาอาจจะยังมีความคิดว่าเขารักต่างเพศ แต่ในที่สุดเขาจะเป็นคนที่สามารถตัดสินใจเองว่าเขาเป็นรักร่วมเพศ

2. การพบปะกับบุคคลรักร่วมเพศคนอื่นๆ ในสังคม (Sociocentric) ในขั้นนี้ ความรู้สึกผิด (Guilt) ความสับสนในเอกลักษณ์ (Identity Confusion) ความลับในเรื่องการเป็นรักร่วมเพศ และความคับข้องใจในเรื่องเพศ (Sexual Frustration) จะเริ่มลดลง เขาจะพบว่าเขาแตกต่างไปจากคนปกติ แต่ก็ยังมีความยินดีที่เป็นรักร่วมเพศ โดยเขาจะพบปะกับบุคคลรักร่วมเพศคนอื่นๆ เช่น การไปเที่ยวบาร์เกย์ เป็นต้น

3. การขยายความสัมพันธ์ไปสู่กลุ่มบุคคลอื่นๆ ที่ไม่ใช่รักร่วมเพศ (Universalistic) ในขั้นสุดท้ายนี้เขาจะเริ่มมีความสัมพันธ์กับบุคคลอื่นๆ ที่ไม่ใช่รักร่วมเพศ เปิดเผยหรือยอมรับเกี่ยวกับความเป็นรักร่วมเพศของตนเอง และพัฒนาเอกลักษณ์ของตนเองด้วย

สาเหตุของการเป็นรักร่วมเพศ

การระบุถึงสาเหตุของการเป็นรักร่วมเพศนั้น ไม่อาจเจาะจงถึงสาเหตุที่แน่นอนได้ แต่เชื่อว่าเกิดจากสาเหตุหลายประการร่วมกัน ซึ่งมีผลให้เกิดพฤติกรรม รักร่วมเพศขึ้นคือ

1. สาเหตุจากพันธุกรรมและฮอร์โมนในร่างกาย

การศึกษาด้านพันธุกรรม ได้มีการศึกษาถึงอิทธิพลของพันธุกรรมโดยจากการศึกษาของ Kallman (Kallman , 1952 cited in Hyde , 1982) ที่ได้ศึกษาฝาแฝดที่เป็นรักร่วมเพศจำนวน 85 คู่ พบว่าคู่ฝาแฝดที่เกิดจากไข่คนละใบ (Dizygotic Twin) 45 คู่ อาจไม่เป็นรักร่วมเพศทั้งสองคน โดยถ้าคนหนึ่งเป็นรักร่วมเพศ อีกคนจะมีโอกาสเป็นเพียงร้อยละ 11.5 ส่วนคู่ฝาแฝดที่เกิดจากไข่ใบเดียวกัน (Monozygotic Twin) จำนวน 40 คู่ จะเป็นรักร่วมเพศทั้งคู่

การศึกษาด้านฮอร์โมน ได้ศึกษาผลของฮอร์โมนจากต่อมไร้ท่อที่มีต่อการเป็นรักร่วมเพศ โดยตั้งข้อสังเกตว่าระดับฮอร์โมนเพศชายหรือเทสโทสเตอโรน (Testosterone) ในผู้ชายรักร่วมเพศแตกต่างจากผู้ชายที่เป็นรักต่างเพศหรือไม่นั้นยังไม่เป็นที่ยืนยันแน่นอน (Glass et al., 1940 cited in Hyde , 1982) สำหรับการศึกษากลุ่มเลสเบียนนั้น ลอเรนและคณะ (Lorraine et al., 1971 cited in Hyde , 1982) พบว่า เลสเบียนมีระดับของฮอร์โมนเทสโทสเตอโรน (Testosterone) สูงกว่ากลุ่มควบคุมที่เป็นหญิงรักต่างเพศ และยังมีระดับฮอร์โมนเอสโตรเจน (Estrogen) ต่ำกว่ากลุ่มควบคุมด้วยเช่นกัน

2. สาเหตุจากสังคมหรือสิ่งแวดล้อม ได้มีการศึกษาสาเหตุของการเกิดพฤติกรรมผิดเพศ พบว่า สาเหตุด้านสภาพแวดล้อมหรือสังคมและครอบครัวก็เป็นสาเหตุที่ทำให้เด็กมีการพัฒนาผิดเพศและเป็นรักร่วมเพศในที่สุด

การศึกษาด้านครอบครัว พบว่าความสัมพันธ์ที่ไม่ดีระหว่างเด็กกับบิดามารดา ที่เป็นเพศเดียวกันกับเด็ก โดยอาจเนื่องจากบิดามารดาถูกกันไป แยกทางกัน หรือเสียชีวิต รวมทั้ง บทบาททางเพศของบิดามารดาไม่เหมาะสม เช่น พ่ออ่อนแอ แม่เป็นผู้นำและเป็นใหญ่ในครอบครัว จะทำให้เด็กไม่สามารถลอกเลียนลักษณะและบทบาททางเพศได้อย่างถูกต้อง และมีพัฒนาการผิดปกติ (Gagnon , 1977; Maddox , 1982 cited in Lamanna and Reidmann , 1988) จากการศึกษาที่อธิบายได้จากทฤษฎีจิตวิเคราะห์ของ Sigmund Freud ที่เชื่อว่า พฤติกรรมรักร่วมเพศเกิดจากการ ชะงักของพัฒนาการทางเพศในช่วงอายุ 3-5 ปี (Phallic Stage หรือ Oedipal Period) ซึ่งในช่วงนี้ เด็กผู้ชายจะรักมารดา เด็กผู้หญิงจะรักบิดา ทั้งเด็กชายและเด็กหญิงต่างก็อิจฉาบิดาและมารดาที่มีเพศเดียวกับตน แต่ในที่สุดเด็กจะผ่านพัฒนาการขั้นนี้ไปได้ด้วยการเลียนแบบ (Identify) บิดาหรือมารดาที่มีเพศเดียวกับตน โดยเด็กหญิงจะเลียนแบบมารดาเพื่อหวังให้บิดารัก ส่วนเด็กชายจะเลียนแบบบิดาเพื่อหวังให้มารดารัก แต่บุคคลรักร่วมเพศจะมีความรักฝังตรึงอยู่กับบิดา มารดา ที่ต่างเพศกับตน และเลียนแบบพฤติกรรม จึงทำให้เกิดความสับสนในเอกลักษณ์ของตน นอกจากนี้การ เลี่ยงคู่อภิเษกเนื่องจากบิดามารดาไม่ต้องการเพศที่แท้จริงของเด็ก ก็อาจทำให้เด็กเกลียดกลัวชีวิตรัก ต่างเพศที่เขาพบเห็นเป็นประจำ หรือเกิดการเข้าใจผิดในความสัมพันธ์ระหว่างบิดามารดา เช่น การ ที่เด็กมีโอกาสเห็นบิดามารดาร่วมเพศกันแล้วเข้าใจผิดว่าบิดากำลังทำร้ายมารดา อาจทำให้เด็กหญิง เกลียดกลัวบิดาและผู้ชายคนอื่น จึงหันมาทำความรักจากเพศเดียวกันซึ่งนุ่มนวลกว่า (ผกา สัตย ธรรม, 2516 ; Pattaya Yaisoon , 1984 อ้างถึงใน สุจิตรา อุสาหะ, 2534)

ส่วนการศึกษาด้านสังคมหรือสภาพแวดล้อม ได้แก่ ความสัมพันธ์ของเด็กกับเพื่อน หรือบุคคลอื่นในสังคม เช่น การเลียนแบบพฤติกรรมของดารา นักร้อง โดยการเลียนแบบ พฤติกรรมรักร่วมเพศซึ่งเป็นพฤติกรรมของตัวแสดงในภาพยนตร์ที่สามารถกระตุ้นอารมณ์ของผู้ดู ให้คล้อยตามอารมณ์ของนักแสดง ให้สร้างภาพในสำนักให้เกิดขึ้น (ปียกุล เลาวัณย์ศิริ , 2530 อ้างถึงใน รักใจ จินตวิโรจน์ , 2541) จึงเป็นสาเหตุให้เด็กมีพัฒนาการผิดปกติได้ ซึ่งอธิบายได้ด้วย ทฤษฎีการเรียนรู้ทางปัญญาสังคม (Social Cognitive Theory) คือเด็กเลียนแบบจากตัวแบบที่ น่าสนใจ ดึงดูด และเป็นบุคคลที่เด็กชื่นชอบ ทำให้เด็กเลียนแบบพฤติกรรมนั้น โดยเฉพาะเมื่อ พฤติกรรมนั้นได้รับการเสริมแรงทางบวกจากสังคม คือสังคมยอมรับ ยกย่อง จะมีผลให้วัยรุ่น สร้างตนในอุดมคติตามพฤติกรรมนั้น

นอกจากนี้ตามทฤษฎีพัฒนาการของ Kohlberg ได้อธิบายส่วนที่เกี่ยวกับการพัฒนา พฤติกรรมทางเพศว่าเป็นผลมาจากการพัฒนาความคิด และการกำหนดพฤติกรรมทางเพศของเด็ก

นั้นจะเกิดขึ้นเพราะเขามีความคิดเกี่ยวกับตนเองว่าเขาเป็นหญิงหรือชาย โดยการเรียนรู้จากการบอกของคนรอบข้างว่าเป็นหญิงหรือชาย (Berk , 1994)

ปัจจัยทางสังคมอีกอย่างหนึ่งที่กำลังเปิดกว้างและได้รับการยอมรับในปัจจุบันคือการมีแหล่งนัดพบของพวกรักร่วมเพศ เช่น บาร์เกย์ หรือองค์กรของพวกรักร่วมเพศ เช่น สภาผู้นำเกย์และเลสเบียนผิวดำแห่งสหรัฐอเมริกา (National Black and Lesbian Leadership Forum) ซึ่งคอยเป็นปากเป็นเสียงให้กับชาวเกย์และเลสเบียนผิวดำ ด้วยเหตุนี้จึงทำให้คนที่ยังหวุ่นไหว สับสน และรู้สึกผิดกับพฤติกรรมรักร่วมเพศ เมื่อมีโอกาสดูพบคนที่เหมือนกับตนและให้ความสุขทางเพศกับตนจึงได้เกิดความเชื่อมั่นในตนเองมากขึ้น และประสบการณ์ที่ได้รับจากแหล่งนัดพบนี้จะส่งเสริมให้เกิดพฤติกรรมรักร่วมเพศมากขึ้น และเปิดเผยยิ่งขึ้น ดังเช่นที่ Noris (Noris , 1995 อ้างถึงใน รักใจ จินตวิโรจน์ , 2541) พบว่า พวกรักร่วมเพศมักจะให้ความสำคัญกับความสัมพันธ์มากเป็นพิเศษ แต่พวกเขาไม่สามารถติดต่อมีความสัมพันธ์ได้ง่ายเหมือนคนที่มีพฤติกรรมทางเพศแบบปกติ จึงทำให้เกิดสถานที่ที่พวกเขาสามารถพบปะผู้คนที่มีพฤติกรรมเหมือนกันกับพวกเขา ซึ่งก็คือ ฝับ คลับ และ ดิสโก้เทคของพวกเกย์

พัฒนาการทางจริยธรรมของวัยรุ่น (Moral Development in Adolescence)

วัยรุ่นมีพัฒนาการทางความคิดแบบคิดเชื่อมโยงหาเหตุผล คำนึงถึงความเป็นไปได้และเป็นไปไม่ได้ คือ การตัดสินใจจะคำนึงถึงสาเหตุและสถานการณ์ที่แตกต่างกัน ในวัยนี้จะเข้าใจว่า “กฎ” นั้นไม่ใช่ระเบียบที่ตายตัว แต่เป็นข้อตกลงที่ควรเคารพและปฏิบัติตาม เพื่อความเป็นระเบียบเรียบร้อยของสังคม ซึ่งพัฒนาการนี้เป็นผลมาจากการที่บุคคลมีสติปัญญา ได้รับการขัดเกลา และเรียนรู้จากสังคม ในการพิจารณาความประพฤติในสังคมว่าอย่างไรที่ถือว่าถูกหรือดี ควรประพฤติ และอย่างไรที่ถือว่าผิดหรือชั่ว ไม่ควรประพฤติ ตามหลักเกณฑ์หรือมาตรฐานทางสังคม เรียกได้ว่าบุคคลนั้นมี “จริยธรรม” (Moral หรือ Morality) นั่นเอง นอกจากนี้ยังมีนักการศึกษาหลายท่านได้ให้ความหมายของจริยธรรมไว้แตกต่างกันดังนี้

Piaget (1960) กล่าวว่า จริยธรรมทุกอย่างประกอบขึ้นด้วยกฎเกณฑ์ที่บุคคลยอมรับนับถือ เพื่อการเป็นที่ยอมรับของสังคม

Kohlberg (1964 , 1975) เชื่อว่าจริยธรรมเป็นความรู้สึกผิดชอบชั่วดี เป็นกลุ่มของกฎเกณฑ์หรือมาตรฐานทางวัฒนธรรมของการประพฤติปฏิบัติทางสังคม ซึ่งบุคคลได้รับเอาไว้เป็นกฎเกณฑ์ภายในของตนเอง โดยอาศัยกฎเกณฑ์จากสังคมเป็นเครื่องตัดสินว่าการกระทำนั้นถูกหรือ

ผิด และจริยธรรมไม่ได้หมายถึงแค่เพียงการกระทำสิ่งที่สังคมเห็นว่าดีหรือถูกต้องเท่านั้น แต่ยังรวมถึงสิ่งที่บุคคลเลือกกระทำจากการตัดสินใจในสิ่งที่ขัดแย้งกันอีกด้วย

Good (1964) ให้ความหมายของจริยธรรมว่าหมายถึง การปรับพฤติกรรมให้เข้ากับกฎเกณฑ์หรือมาตรฐานของความประพฤติที่ถูกต้องหรือดีงาม

Hurlock (1973) กล่าวว่า จริยธรรม หมายถึง ขนบธรรมเนียม ประเพณี กริยามารยาท หรือรูปแบบของพฤติกรรมที่ปฏิบัติตามมาตรฐานของกลุ่มสังคม

Walker and Pitts (1998) ได้กล่าวถึงความเป็นเลิศทางจริยธรรมว่าเกี่ยวข้องกับเนื้อหาของ การให้เหตุผลและลักษณะของคุณความดีที่สามารถอธิบายความเข้าใจเกี่ยวกับหน้าที่หรือการทำงานทางจิตของบุคคลที่มีวุฒิภาวะทางจริยธรรม

สำหรับในประเทศไทยนั้น ได้มีผู้ทรงคุณวุฒิหลายท่านให้ความหมายของจริยธรรมไว้ดังต่อไปนี้

“จริยธรรม” ตามความหมายในพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2525 ให้ความหมายว่าหมายถึง ธรรมที่เป็นข้อประพฤติปฏิบัติ ศีลธรรม กฎศีลธรรม

กิริติ บุญเจือ (2519) ได้อธิบายความหมายของจริยธรรมว่า หมายถึง ประมวลกฎเกณฑ์ ความประพฤติและเป็นความประพฤติที่มีสามัญสำนึกและมีการตัดสินใจ

ดวงเดือน พันธุมนาวิน และเพ็ญแข ประจันปัจจนึก (2520) ได้ให้ความหมายของจริยธรรมว่า หมายถึง ลักษณะทางสังคมหลายลักษณะของมนุษย์ และมีขอบเขตรวมถึงพฤติกรรมทางสังคมประเภทต่างๆ ด้วย ลักษณะทางพฤติกรรมที่เกี่ยวข้องกับจริยธรรมจะมีคุณสมบัติประเภทหนึ่งประเภทใดในสองประเภทคือ เป็นลักษณะที่สังคมต้องการให้มีอยู่ในสมาชิกในสังคมนั้น คือ เป็นพฤติกรรมที่สังคมนิยมชมชอบ ให้การสนับสนุน และผู้กระทำส่วนมากเกิดความพอใจว่าการกระทำนั้นเป็นสิ่งที่ถูกต้องเหมาะสม ส่วนอีกประเภทหนึ่งคือลักษณะที่สังคมไม่ต้องการให้มีอยู่ในสมาชิกของสังคม เป็นการกระทำที่สังคมลงโทษหรือพยายามกำจัด และผู้กระทำพฤติกรรมนั้นส่วนมากรู้สึกว่าเป็นสิ่งที่ไม่ถูกต้องและไม่สมควร ฉะนั้นผู้ที่มีจริยธรรมสูงคือผู้ที่มีลักษณะและพฤติกรรมประเภทแรกมากและประเภทหลังน้อย

ระวี ภาวิไล (2521 อ้างถึงใน อรวรรณ ประจกัจ , 2526) กล่าวว่า จริยธรรม หมายถึง เส้นบรรทัดและเครื่องกล่อมกล่อมให้มนุษย์เคลื่อนไหว ประพฤติ ปฏิบัติทางกาย วาจา และใจ อย่างมีกตिका มนุษย์จะมีจริยธรรมได้ต้องศึกษาทางทฤษฎีและการฝึกฝนอบรมทั้งโดยตรงและโดยคนอื่น

แนวทางการแสดงออกทางจริยธรรมควรจะเป็นไปในทางที่ให้นุรักษ์ช่วยตนเอง ก้าวไปสู่คุณงามความดีและช่วยคนอื่นได้

ภณิกา กุสกูล (2528 อ้างถึงใน ศิริเพ็ญ ไพบูลย์ผล , 2540) ได้กล่าวสรุปความหมายของจริยธรรมว่าแบ่งออกเป็น 2 นัยคือ

1. จริยธรรมเป็นหลักการและเหตุผลที่พิจารณาเกี่ยวกับการกระทำ การพิจารณาตัดสินใจ และการตัดสินใจ ซึ่งเป็นความหมายที่คนทั่วไปเข้าใจกันมาแต่เดิม
2. จริยธรรมเป็นพฤติกรรมหรือการกระทำ เป็นการตัดสินใจ การพิจารณาตัดสินใจ เป็นคุณธรรมทางจริยธรรมที่มีพื้นฐานอยู่บนการกระทำ และเจตคติที่สามารถสังเกตเห็นได้ ซึ่งความหมายนี้เป็นความหมายในแนวคิดแบบใหม่

จากความหมายตามเจตคติและคำอธิบายของผู้ทรงคุณวุฒิทั้งจากต่างประเทศและในประเทศพอจะสรุปสาระสำคัญของจริยธรรมได้ว่า จริยธรรมเป็นกฎเกณฑ์หรือมาตรฐานทางวัฒนธรรมเพื่อเป็นแนวทางความประพฤติปฏิบัติของบุคคลให้ดำเนินชีวิตอยู่เพื่อความสุข และก่อประโยชน์ต่อสังคม ให้ยึดถือปฏิบัติสืบต่อกันมา โดยจริยธรรมจะมีพัฒนาการตามบุคคลในสังคม และเกณฑ์จากสังคมจะเป็นตัวตัดสินพฤติกรรมว่าสิ่งใดถูกหรือดี ควรปฏิบัติ และสิ่งใดผิดหรือเลวไม่ควรปฏิบัติ

สำหรับการวิจัยมุ่งศึกษา “การตัดสินใจทางจริยธรรม” ซึ่งเป็นการแสดงความคิดเห็นต่อพฤติกรรมหรือการกระทำที่สอดคล้องกับค่านิยมที่สังคมยอมรับว่าเป็นสิ่งที่ดี เหมาะสม หรือจรรยาบรรณที่ฝ่าฝืนกฎเกณฑ์หรือค่านิยมในสังคมนั้น เนื่องจากบุคคลจะไม่สามารถปฏิบัติตามหลักเกณฑ์ได้ถ้ายังไม่เข้าใจหรือเชื่อถือในกฎเกณฑ์นั้นๆ ก่อน ดังนั้นในส่วนของการศึกษาพฤติกรรมทางจริยธรรมนั้นอาจพิจารณาได้ 2 ส่วน (กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ, 2534) คือ

1. ค่านิยมทางจริยธรรม (Moral Value) เป็นส่วนที่ไม่สามารถสังเกตเห็นได้โดยตรง จะมีลักษณะเป็นความเชื่อ ความคิดเห็น หรือคุณค่าภายในของบุคคล ได้แก่ ความเชื่อ เจตคติ ที่มีต่อคุณค่าต่างๆ ที่มีความพอใจ เต็มใจ หรือปรารถนาที่จะยึดถือ แล้วนำคุณค่าเหล่านั้นมาเป็นหลักจริยธรรมในการปฏิบัติของตน
2. พฤติกรรมทางจริยธรรม (Moral Conduct) เป็นความประพฤติที่แสดงออกให้เห็นได้ เป็นส่วนที่เน้นมาตรฐานของความประพฤติปฏิบัติที่สังคมต้องการ โดยที่การกระทำใดๆ ของบุคคลถ้าสอดคล้องกับมาตรฐานของความประพฤติที่ถูกต้องดีงาม ก็จัดว่าบุคคลนั้นเป็นผู้มีพฤติกรรมทางจริยธรรม หรือมีจริยธรรม

มาตรฐานทางจริยธรรม เป็นเกณฑ์หรือแนวทางที่นำมาใช้เป็นหลักในการพิจารณาตัดสินการกระทำของบุคคล โดยอาศัยมาตรฐานต่างๆ มาเป็นเกณฑ์ร่วมในการตัดสิน คือเกณฑ์ทางจริยธรรม ซึ่งเป็นการศึกษาเกี่ยวกับความประพฤติปฏิบัติของมนุษย์ว่า อะไรถูก อะไรผิด อะไรควรทำ และไม่ควรทำ เกณฑ์ทางศาสนาซึ่งเป็นตัวช่วยกล่อมเกลापพฤติกรรมของบุคคลและชี้แนะแนวทางดำเนินชีวิตของคนในสังคมให้เป็นที่ไปอย่างมีความสุข เกณฑ์ทางสังคมซึ่งเป็นมาตรฐานการดำเนินชีวิตของผู้คนในสังคม รวมทั้งการปรับตัวให้เข้ากับสังคม และเกณฑ์วิชาชีพซึ่งเป็นหลักแห่งความประพฤติ หรือจรรยาวิชาชีพนั้นๆ เพื่อให้บริการแก่สังคม (สุพร พวงวราพันธ์ , 2533)

จากที่กล่าวมาจะเห็นว่า การตัดสินทางจริยธรรมเป็นสิ่งสำคัญสิ่งหนึ่งในการแสดงระดับจริยธรรมของบุคคล และในแต่ละบุคคลต่างก็มีพื้นฐานการเกิดพัฒนาการทางจริยธรรมแตกต่างกัน

พื้นฐานการเกิดพัฒนาการทางจริยธรรมในบุคคล

แบ่งออกเป็น 2 ประเภท (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ , 2522) คือ

1. พื้นฐานที่เป็นสิ่งภายนอก ได้แก่

1.1 แบบวิถีของการดำรงชีวิต สำหรับวัฒนธรรมไทย เช่น ความรักสงบ เมตตา กรุณา สามัคคี กตัญญู

1.2 หลักในการดำเนินชีวิต หมายถึง ศาสนา หรือหลักการอื่นๆ ลัทธิต่างๆ ซึ่งไม่ใช่ศาสนา

1.3 สภาพการเปลี่ยนแปลงและปัญหาทางสังคม ตลอดจนวิธีการที่จะใช้แก้ปัญหาสังคมและชีวิต

2. พื้นฐานที่เป็นสิ่งภายใน ได้แก่

2.1 ระดับพัฒนาการทางจริยธรรมของเด็ก ซึ่งเริ่มจากการเห็นแก่ตัวมากที่สุด ต่อมาก็จะพัฒนาไปตามกฎเกณฑ์ ข้อห้ามต่างๆ ของสังคม และขั้นสุดท้ายจะเป็นการผสมผสานระหว่างความเห็นแก่ตัวและเห็นแก่ประโยชน์ส่วนรวม

2.2 ความสามารถทางสติปัญญา

2.3 ความสามารถทางการรู้ การคิด

องค์ประกอบของจริยธรรม

นักจิตวิทยาทั้งในและต่างประเทศ ได้กล่าวถึง จริยธรรมหลายลักษณะต่างๆ กันดังนี้

Brown (1965 อ้างถึงใน อรวรรณ ประจักษ์ , 2526) ได้เสนอว่า จริยธรรม ประกอบด้วยมิติ 3 มิติคือ ความรู้ (Knowledge) ความประพฤติ (Conduct) และความรู้สึก (Feeling)

Hersh et al. (1980) ได้อธิบายถึงจริยธรรมในรูปของส่วนประกอบทางจริยธรรมว่า จริยธรรมมีองค์ประกอบอยู่สามส่วนซึ่งต้องปฏิบัติหน้าที่เป็นอันเดียวกัน โดยองค์ประกอบดังกล่าว ได้แก่ การใส่ใจ (Caring) ซึ่งเป็นความรู้สึก การตัดสิน (Judging) เป็นความคิด และการปฏิบัติหรือการกระทำ (Acting)

Perry and Bussey (1984) เสนอว่า จริยธรรมมีหลายมิติ ซึ่งสามารถพิจารณาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพัฒนาการในแต่ละมิติคือ

1. ด้านการให้เหตุผลเชิงจริยธรรม (Moral Reasoning) เป็นการพิจารณาว่าเด็กในแต่ละวัยจะตัดสินว่าพฤติกรรมที่ถูกต้องหรือพฤติกรรมที่ไม่ถูกต้องแตกต่างกันอย่างไร
2. ด้านการประเมินตนเอง (Self-Evaluation) เป็นการพิจารณาว่าอะไรเป็นสาเหตุให้เด็กได้รับประสบการณ์ต่อความรู้สึกกลายเมื่อกระทำผิด และความรู้สึกภูมิใจเมื่อมีคุณธรรม
3. ด้านพฤติกรรม (Behavioral Component) เกิดเมื่อมนุษย์คิดถึงสังคมรอบๆ ตัว ทำให้เกิดการเรียนรู้ได้ว่าสิ่งที่ปฏิบัตินั้นถูกหรือผิด

ดวงเดือน พันธุมนาวิน และเพ็ญแข ประจักษ์ (2520) ได้จำแนกลักษณะต่างๆ ของมนุษย์ที่เกี่ยวข้องกับจริยธรรมออกเป็น 4 ประเภทคือ

1. ความรู้เชิงจริยธรรม หมายถึง การมีความรู้ในสังคมของคนนั้นถือว่าการกระทำชนิดใดดี ควรกระทำ และการกระทำชนิดใดเลว ควรงดเว้น ลักษณะพฤติกรรมใดเหมาะสมหรือไม่เหมาะสม ค่านิยมของสังคมเป็นอย่างไร ซึ่งความรู้เชิงจริยธรรมนี้ จะมีมากน้อยเพียงใดขึ้นอยู่กับอายุ ระดับการศึกษา และระดับสติปัญญา
2. เจตคติเชิงจริยธรรม หมายถึง ความรู้สึกของบุคคลเกี่ยวกับลักษณะหรือพฤติกรรมเชิงจริยธรรมต่างๆ แต่บุคคลบางคนในสภาพการณ์ปกติอาจมีเจตคติเชิงจริยธรรมแตกต่างไปจากค่านิยมของสังคมได้ ซึ่งเจตคติเหล่านี้แปรเปลี่ยนไปตามความรู้เชิงจริยธรรม

3. เหตุผลเชิงจริยธรรม หมายถึง การที่บุคคลใช้เหตุผลในการเลือกที่จะกระทำหรือไม่กระทำอย่างใดอย่างหนึ่ง เหตุผลที่กล่าวนี้จะแสดงถึงเหตุจูงใจหรือแรงจูงใจที่อยู่เบื้องหลังการเลือกตัดสินใจกระทำพฤติกรรมต่างๆ

4. พฤติกรรมเชิงจริยธรรม หมายถึง การที่บุคคลแสดงพฤติกรรมหรือปฏิบัติในสิ่งที่สังคมเห็นชอบหรือดเว้นไม่แสดงพฤติกรรมที่ฝ่าฝืนกฎหมายหรือค่านิยมในสังคมนั้น

ธวัชชัย ชัยจิรฉายากุล (2529) ได้กล่าวถึงในบทนำของรายงานการประชุมวิชาการเกี่ยวกับจริยธรรมไทยว่า จริยธรรมของบุคคลประกอบด้วยสิ่งสำคัญ 3 ประการคือ

1. ส่วนประกอบทางด้านเหตุผลทางจริยธรรม (Moral Reasoning) คือ ความเข้าใจในเหตุผลของความถูกต้องดีงาม สามารถตัดสินใจ แยกความถูกต้องออกจากความไม่ถูกต้องได้ด้วยความคิด

2. ส่วนประกอบทางด้านเจตคติ ความเชื่อทางจริยธรรม (Moral Attitude and Belief) คือ ความพึงพอใจ ศรัทธาเลื่อมใส เกิดความนิยมยินดีที่จะนำจริยธรรมมาเป็นแนวประพฤติหรือปฏิบัติ

3. ส่วนประกอบทางการแสดงออกทางจริยธรรม (Moral Conduct) คือ พฤติกรรมการกระทำที่บุคคลตัดสินใจกระทำว่าถูกหรือผิดในสถานการณ์แวดล้อมต่างๆ

จากที่กล่าวมาพอจะสรุปได้ว่าองค์ประกอบของจริยธรรมจำแนกออกเป็น 3 องค์ประกอบใหญ่ๆ คือ

1. องค์ประกอบทางด้านอารมณ์ (Emotional Component) หมายถึง ความรู้สึกหรือปฏิกิริยาที่มีต่อพฤติกรรมทางจริยธรรมว่ามีความพอใจหรือชอบไม่ชอบเพียงใด โดยอาจมีมโนทัศน์ต่อการเรียกองค์ประกอบด้านนี้คือ เจตคติทางจริยธรรม (Moral Attitude) ความรู้สึกทางจริยธรรม (Moral Feeling) และปฏิกิริยาโต้ตอบทางจริยธรรม (Moral Reaction)

2. องค์ประกอบทางด้านพุทธิปัญญา (Cognitive Component) หมายถึง การสั่งสมความรู้ ความเชื่อต่างๆ เกี่ยวกับพฤติกรรมทางจริยธรรม และอาศัยประสบการณ์เหล่านั้นมาใช้ในการตัดสินใจว่าสิ่งใดดีควรปฏิบัติ และสิ่งใดไม่ดีไม่ควรปฏิบัติ โดยมโนทัศน์ที่ใช้เรียกองค์ประกอบด้านนี้ได้แก่ ความคิดทางจริยธรรม (Moral Thought) ค่านิยมทางจริยธรรม (Moral Value) ความเชื่อทางจริยธรรม (Moral Belief) การใช้เหตุผลทางจริยธรรม (Moral Reasoning) และจรรยาวิพากษ์ (Moral Judgement)

3. องค์ประกอบทางด้านพฤติกรรม (Behavioral Component) หมายถึง การที่บุคคลแสดงพฤติกรรมออกมาทั้งที่ปฏิบัติต่อตนเอง ต่อผู้อื่น และต่อสิ่งแวดล้อม โดยอาศัยเกณฑ์หรือค่านิยมทางสังคมที่สอดคล้องกับความรู้สึกและประสบการณ์ของแต่ละคนเป็นตัวตัดสินพฤติกรรมว่าถูกหรือผิด สมควรหรือไม่สมควรปฏิบัติ ซึ่งมโนทัศน์ที่ใช้เรียกองค์ประกอบนี้ได้แก่ ความประพฤติทางจริยธรรม (Moral Conduct) การกระทำทางจริยธรรม (Moral Act) และพฤติกรรมทางจริยธรรม (Moral Behavior)

สรุปได้ว่า องค์ประกอบทางจริยธรรมจะเริ่มตั้งแต่การรู้เชิงจริยธรรมว่าสิ่งใดดีหรือไม่ดี จากนั้นก็ตั้งสมควมนั้นเพื่อนำมาพัฒนาทางความรู้สึกที่สามารถพิจารณาและตัดสินกฎเกณฑ์ทางสังคม เพื่อเป็นแนวทางในการประพฤติปฏิบัติด้วยการแสดงความสามารถที่จะให้เหตุผลเชิงจริยธรรมทั้งต่อตนเองและผู้อื่นได้

การวัดพัฒนาการทางจริยธรรม

การวัดพัฒนาการทางจริยธรรมของมนุษย์นั้น นักจิตวิทยาได้พยายามศึกษาหาวิธีวัดด้วยวิธีการต่างๆ ซึ่งสามารถแบ่งออกเป็น 2 แบบคือ

1. มีสถานการณ์ให้เลือกพร้อมทั้งให้เหตุผล

การวัดในลักษณะนี้มักจะวัดเป็นรายบุคคลในรูปของการสัมภาษณ์ เช่น วิธีการวัดของ Piaget (1967) ที่สร้างเรื่องเป็นสถานการณ์คู่ มีการกล่าวถึงการกระทำของเด็ก 2 คนในลักษณะที่คล้ายคลึงกัน แต่ความตั้งใจและแรงจูงใจของการกระทำ ตลอดจนผลที่ตามมาแตกต่างกัน ตัวอย่างเช่น เด็กชายจอห์นถูกเรียกให้มารับประทานอาหาร เขาไม่ทราบว่าที่หลังประตูมีเก้าอี้และบนเก้าอี้มีถาดบรรจุแก้วอยู่ 15 ใบ ดังนั้นเมื่อเขาเปิดประตูห้องจึงทำให้ประตูชนเก้าอี้ ทำให้ถาดที่มีแก้วอยู่ตกลงมาแตกหมด ส่วนเด็กชายเฮนรี่เมื่อแม่ออกไปข้างนอกบ้านเขาได้ปีนเก้าอี้เพื่อหยิบเอาแยม แต่หยิบไม่ถึง ขณะที่เขากำลังพยายามหยิบขวดแยมนั่นเองเขาได้ทำถ้วยแก้วใบหนึ่งตกลงมาแตก แล้วผู้สัมภาษณ์ถามเด็กว่า “ใครผิดกว่ากัน ถ้าเธอเป็นพ่อ ใครควรถูกตีมากที่สุด”

ต่อมา Kohlberg (1964) ได้ใช้วิธีเช่นเดียวกับ Piaget แต่ใช้กับสถานการณ์ที่ซับซ้อนกว่าและสามารถใช้กับกลุ่มตัวอย่างที่มีอายุมากขึ้นโดยไม่จำกัด ตัวอย่างเช่น ในยุโรป หญิงคนหนึ่งกำลังป่วยใกล้จะตายด้วยโรคมะเร็ง มียาเพียงชนิดเดียวที่หมอบอกว่าจะช่วยชีวิตของเธอได้คือยาที่ได้จากเรเดียมซึ่งเภสัชกรผู้ปรุงยาเพิ่งค้นพบ และส่วนผสมของยามีราคาแพงมาก แต่ยาที่ปรุงแล้วแพงเป็น 10 เท่าของราคาทุน โดยเภสัชกรจ่ายเงินค่าเรเดียม 200 ดอลลาร์ และคิดราคายาเม็ดเล็กๆเม็ดเดียวเป็น 2,000 ดอลลาร์ สามีมของหญิงที่ป่วยเที่ยวขอยืมเงินจากทุกคนที่รู้จัก รวบรวมเงิน

ได้ 1,000 ดอลลาร์ซึ่งได้แค่ครึ่งหนึ่งของราคาเขา เขาได้ไปพบและบอกแก่สังกรปรุงยาว่าภรรยาของเขา กำลังจะตายและขอร้องให้ลดราคาลงหรือยอมให้เขาหาเงินมาจ่ายค่ายาภายหลัง แต่สังกรไม่ยินยอม สามีมองหญิงป่วยสิ้นหนทางเขาจึงจั่งคร้านและขโมยยา ในที่สุด..... ผู้สัมภาษณ์ถามเด็กว่า “สามีมองหญิงที่ป่วยควรทำเช่นนี้หรือไม่ ทำไม”

วิธีการของ Piaget และ Kohlberg ได้มีผู้นำมาใช้ในการวิจัยต่อมา แต่วิธีการนี้มีปัญหาด้านเวลาและผู้วิจัยขาดความรู้ความชำนาญเกี่ยวกับการวิเคราะห์คำตอบและการให้คะแนน อีกทั้งยังไม่สามารถเปรียบเทียบผู้ทำการทดสอบแต่ละคนได้

2. มีสภาพการณ์หรือพฤติกรรมให้ประเมิน

วิธีการนี้จะให้ผู้ถูกทดสอบทำแบบสอบ (Paper Pencil Test) เป็นรายบุคคล ตัวอย่างเช่น แบบสอบวัดของ Yussen (1976) ซึ่งเป็นแบบสอบที่ดัดแปลงจากวิธีการของ Kohlberg โดยใช้แบบสอบปรนัยมี 12 ตัวเลือก นอกจากนี้ Rest et al.(1974) ได้สร้างแบบวัดระดับพัฒนาการทางจริยธรรมให้มีความเป็นปรนัยมากขึ้น ชื่อ เดอะ ดีไฟนิง อิชชวส์ เทสต์ (The Defining Issue Test : DIT) ซึ่งมีความเที่ยงสูงเท่ากับ 0.80 และจากผลการวิจัยพบว่าแบบสอบ DIT เป็นเครื่องมือวัดพัฒนาการทางจริยธรรมแบบหนึ่งที่มีความเที่ยงและความตรงสูง ในปัจจุบันได้มีการนำแบบสอบการสัมภาษณ์ทางจรรยาวิพากษ์ของ Kohlberg (Kohlberg Moral Judgement Interview) มาใช้ในการประเมินระดับจรรยาวิพากษ์ และมีการนำแบบมาตรฐานการให้คะแนนของ Colby & Kohlberg (1987) มาใช้อย่างกว้างขวางขึ้น (Speicher, 1994)

สำหรับการศึกษาพัฒนาการทางจริยธรรมในประเทศไทยนั้น ได้มีผู้สนใจนำแบบสอบ DIT ของ Rest มาใช้ในการศึกษา โดยในปี พุทธศักราช 2522 วณิ ออมสิน ศรีวรรณ เจริญวิสุพรรณศรี ชุมทรัพย์ และ สุรณีย์ จิตดำรงพันธ์ ได้ร่วมกันแปลและเรียบเรียงแบบสอบ DIT เป็นภาษาไทยชื่อ แบบสอบวัดจรรยาวิพากษ์ เดอะ ดีไฟนิง อิชชวส์ เทสต์ โดยยังคงรูปของความหมายเดิมไว้ทุกประการ เพียงแต่เปลี่ยนประโยคและคำที่ใช้ให้เหมาะสมกับสภาพสังคมไทย และพบว่าแบบสอบนี้มีค่าความตรงของการแปลเท่ากับ 0.768

ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับพัฒนาการทางจริยธรรม

นักจิตวิทยาที่ศึกษาพัฒนาการทางจริยธรรมส่วนใหญ่ยอมรับว่าจริยธรรมมีพัฒนาการขึ้นเป็นลำดับ จากวัยทารกถึงวัยผู้ใหญ่ แม้ว่าจะมีพัฒนาการทางจริยธรรมในจังหวะที่แตกต่างกัน แต่ลำดับขั้นตอนคล้ายคลึงกัน และมีการให้ความสำคัญต่ออิทธิพลทางสังคมและด้านอื่นอีกมาก จึง

ทำให้เกิดทฤษฎีทางจิตวิทยาในหลายแนวคิด โดยทฤษฎีพัฒนาการทางจิตวิทยาที่สำคัญคือ ทฤษฎีจิตวิเคราะห์ ทฤษฎีการเรียนรู้ทางปัญญาสังคม และทฤษฎีพัฒนาการทางพุทธิปัญญา

ทฤษฎีจิตวิเคราะห์ (Psychoanalytic Theory)

Sigmund Freud เป็นผู้นำทฤษฎีจิตวิเคราะห์ระยะแรกในการเสนอทฤษฎีบุคลิกภาพ โดยได้อธิบายพัฒนาการทางจิตวิทยาในมนุษย์ Freud เชื่อว่าทารกเกิดมาพร้อมสัญชาตญาณพื้นฐาน 2 ประการคือ สัญชาตญาณแห่งชีวิต (Eros หรือ Life Instinct) และสัญชาตญาณแห่งความตาย (Thanatos หรือ Death Instinct) สัญชาตญาณพื้นฐาน 2 ประการนี้เป็นแหล่งก่อให้เกิดพลังงานทางจิตซึ่งจะกระจายกันทำงานในระบบของบุคลิกภาพ 3 ระบบคือ อิด (Id) อีโก้ (Ego) ซูเปอร์อีโก้ (Superego) ระบบของบุคลิกภาพทั้ง 3 ระบบนี้ไม่ได้พัฒนาขึ้นมาพร้อมกัน แต่จะพัฒนาตามขั้นตอน

Freud เชื่อว่าจิตวิทยาของคนนั้นเกิดขึ้นพร้อมกับการทำงานของ Superego ซึ่งทำหน้าที่ควบคุมจิตวิทยาของบุคคล โดย Superego จะพัฒนาขึ้นเมื่อเด็กอายุ 3-6 ปี ใน Superego นี้ยังมีระบบย่อยอีกสองระบบที่พัฒนาขึ้นมาควบคู่กัน ระบบหนึ่งเรียกว่า อีโก้ไอดีล (Ego Ideal) เป็นระบบที่เด็กจดจำการกระทำที่พ่อแม่บอกว่าดีและควรกระทำ ส่วนอีกระบบหนึ่งเรียกว่ามโนธรรม (Conscience) เป็นระบบที่เด็กจดจำการกระทำที่พ่อแม่บอกว่าไม่ดีและไม่ควรกระทำ ระบบย่อยทั้งสองระบบของ Superego นี้จะคอยควบคุมการกระทำของเด็กจนเติบโตเป็นผู้ใหญ่ และเป็นตัวช่วยให้เด็กควบคุมตนเองทางจิตวิทยาได้เหมือนกับที่พ่อแม่เคยควบคุมโดยใกล้ชิดมาก่อน

Freud มีความเห็นว่า พัฒนาการทางจิตวิทยาของเด็กเริ่มจากช่วงที่เด็กกำลังพัฒนา Ego ในช่วงเวลานี้เด็กต้องอาศัยพ่อแม่และต้องการความรักจากพ่อแม่ แต่บางครั้งเด็กก็ทำตนแตกต่างไปจากที่พ่อแม่ต้องการ ทำให้พ่อแม่เกิดความไม่พอใจ เด็กจึงเกรงว่าจะสูญเสียความรักของพ่อแม่ไปจึงหันมาทำตามอย่างพ่อแม่และรับเอาบุคลิกลักษณะบางอย่างของพ่อแม่มาเป็นของตน พัฒนาการทางจิตวิทยาอีกระยะหนึ่งที่เด่นชัดคือ ช่วงที่เด็กพัฒนา Superego ขึ้นมา ในช่วงนี้เด็กชายและเด็กหญิงแตกต่างกัน โดยในเด็กชายวัย 3-6 ปี เด็กมีความรักแม่ ปราบปรามที่จะได้แม่มาครอบครอง และต้องการกำจัดพ่อซึ่งเป็นคู่แข่ง แต่เด็กตระหนักว่าพ่อแข็งแรงและมีอำนาจมากกว่าตนไม่สามารถเอาชนะได้ หากพยายามเอาชนะพ่อต่อไปก็เกรงว่าพ่อจะตัดอวัยวะเพศของตน (Castration Anxiety) จึงหันมาทำตามอย่างพ่อ (Identification) ทำให้เด็กรับเอาค่านิยม เจตคติ และจิตวิทยาของพ่อไว้เป็นของตน ส่วนพัฒนาการทางจิตวิทยาของเด็กหญิงเกิดขึ้นในลักษณะที่เด็กหญิงที่ไม่ได้มีความวิตกกังวลว่าจะถูกตัดอวัยวะเพศ แต่เด็กหญิงเชื่อว่าตนถูกตัดอวัยวะเพศไปแล้วเพราะไม่มีอวัยวะเพศเหมือนเด็กชาย ทำให้เด็กหญิงอิจฉาอวัยวะเพศของเด็กชาย (Penis

Envy) ทำให้เกิดปมอีเลคตรา (Electra Complex) โดยเด็กหญิงเชื่อว่าที่ตนไม่มีอวัยวะเพศเหมือนเด็กชายเพราะแม่เป็นคนทำ ทำให้เด็กกลดความรักที่มีต่อแม่ลง แล้วหันมารักพ่อแทน โดยเด็กหญิงได้พยายามเลียนแบบและทำตามอย่างแม่เพื่อทำให้พ่อรัก จึงทำให้เกิดพัฒนาการทางจริยธรรมในเด็ก ดังนั้นการแก้ปมได้สำเร็จเป็นจุดเริ่มต้นที่ทำให้ Superego และจริยธรรมพัฒนาอย่างเต็มที่ โดยเฉพาะการแก้ปมเอดิปัส (Oedipal Complex) ในเด็กชาย

จากแนวคิดของ Freud พอจะกล่าวได้ว่า จริยธรรมเป็นส่วนเดียวกับมโนธรรม (Superego หรือ Conscience) ซึ่งเด็กได้รับจากผู้ที่อยู่ใกล้ชิด เช่น บิดา มารดา ครูอาจารย์ หรือผู้ที่มีอำนาจเหนือกว่า ด้วยการถือตนตามอย่าง (Identification) ทำให้เด็กปรับตนตามมาตรฐานการปฏิบัติตนทางสังคม

ทฤษฎีการเรียนรู้ทางปัญญาสังคม (Social Cognitive Theory)

Albert Bandura (1977) มีความเชื่อว่าพัฒนาการทางจริยธรรมเป็นส่วนหนึ่งของพัฒนาการทางสังคมและจริยธรรมเป็นเรื่องของกฎเกณฑ์ที่ใช้ในการตัดสินใจกระทำและกำกับ การกระทำของตน โดยมีสิ่งแวดล้อมที่ส่งผลต่อพฤติกรรมของมนุษย์และประสบการณ์ที่มนุษย์ได้รับจากการแสดงพฤติกรรมนั้นเป็นตัวกำหนดเงื่อนไขทางสังคมให้มนุษย์ตัดสินใจเลือกแสดง พฤติกรรมต่างๆ ในครั้งต่อไป จึงอาจกล่าวได้ว่าพฤติกรรมของมนุษย์เกิดจากการเรียนรู้ โดยการ เรียนรู้เกิดจากผลที่ตอบสนองต่อการกระทำของบุคคลนั้นโดยตรง (Learning by Response Consequences) และการเรียนรู้จากตัวแบบ (Learning Through Modeling)

ในส่วนของการเรียนรู้จากผลการกระทำ เป็นการเรียนรู้ที่บุคคลกระทำพฤติกรรมต่างๆ ด้วยตนเองแล้วเรียนรู้ผลกรรมที่เกิดขึ้นด้วยตนเอง โดยผลการกระทำมีต่อมนุษย์ถึง 3 ด้านคือ ด้านการให้ข้อมูล ซึ่งทำให้มนุษย์เกิดการเรียนรู้ว่าผลกรรมที่เกิดขึ้นจากการกระทำนั้น การกระทำ ใดนำไปสู่ผลกรรมทางบวก และการกระทำใดนำไปสู่ผลกรรมทางลบ ด้านการจูงใจ ผลกรรมที่ ทำให้มนุษย์เกิดแรงจูงใจทางบวกหรือทางลบ ถ้ามีแรงจูงใจทางบวกก็จะกระทำพฤติกรรมนั้นมาก และถ้ามีแรงจูงใจทางลบก็จะหลีกเลี่ยงการทำพฤติกรรมนั้น และด้านการเสริมแรง ผลการกระทำที่ เกิดขึ้นเป็นประสบการณ์ตรงที่ทำให้ผู้กระทำทราบ หรือยืนยันความคาดหวังว่าการกระทำใด ก่อให้เกิดผลกรรมทางบวก และการกระทำใดก่อให้เกิดผลกรรมทางลบ

สำหรับการเรียนรู้จากการสังเกตนั้น เกิดขึ้นจากการสังเกตตัวแบบ (Modeling) ว่าตัว แบบทำอะไร ทำอย่างไร มีกฎเกณฑ์อย่างไร เมื่อสังเกตแล้วผู้สังเกตก็คิดว่าตนสามารถทำพฤติกรรม ใดได้อย่างไร ในเวลาต่อมาผู้สังเกตสามารถระลึกแบบแผนพฤติกรรมออกมากระทำได้ โดยใน

กระบวนการเรียนรู้จากการสังเกตต้องอาศัยกระบวนการใส่ใจ กระบวนการเก็บจำ กระบวนการกระทำ และกระบวนการจูงใจ มาเป็นส่วนสำคัญในการกระทำตนตามตัวแบบ

ดังนั้นการเรียนรู้จากผลของการกระทำและจากการสังเกตตัวแบบนั้นจะนำไปสู่การเรียนรู้ของเด็กที่จะประเมินและตัดสินใจว่าพฤติกรรมใดนำไปสู่ผลกระทบทางบวกซึ่งมีแนวโน้มที่จะได้รับแรงเสริมจากสังคม และสังคมยอมรับทำให้เด็กกระทำหรือแสดงพฤติกรรมนั้น ส่วนพฤติกรรมใดที่ผิดไม่ควรประพฤติปฏิบัติ เนื่องจากสังคมไม่ยอมรับหรือผิดจากกฎเกณฑ์ของสังคมส่วนใหญ่ เด็กจะเรียนรู้ที่จะหลีกเลี่ยงหรือไม่แสดงพฤติกรรมนั้น

ทฤษฎีพัฒนาการทางพุทธิปัญญา (Cognitive Development Theory)

นักจิตวิทยาที่สำคัญในแนวคิดนี้คือ Piaget และ Kohlberg โดยมีความเชื่อพื้นฐาน (Kohlberg, 1971 ; Lerner, 1976) ดังนี้

1. พัฒนาการทางจริยธรรมของบุคคลจะพัฒนาไปตามลำดับขั้น โดยเริ่มจากขั้นต่ำสุดไปยังขั้นสูงสุด และจะพัฒนาไปข้างหน้าทีละขั้นหรือข้ามขั้น
2. พัฒนาการทางจริยธรรมมีความเป็นสากลในทุกวัฒนธรรม
3. พัฒนาการทางจริยธรรมมีลักษณะปฏิสัมพันธ์ (Interaction) กับการเรียนรู้ทางสังคม กล่าวคือ พัฒนาการทางจริยธรรมไม่ใช่การรับความรู้จากการพร่ำสอนของผู้อื่นโดยตรง แต่เกิดจากการพัฒนาทางพุทธิปัญญา ในขณะที่เด็กได้มีโอกาสติดต่อสัมพันธ์กับผู้อื่น ได้เข้ากลุ่มทางสังคมประเภทต่างๆ และได้เรียนรู้บทบาทของตนและของผู้อื่น
4. พัฒนาการทางจริยธรรมมีความสัมพันธ์กับพัฒนาการทางสติปัญญา
5. พัฒนาการทางจริยธรรม ประกอบด้วยองค์ประกอบ 2 สิ่ง คือ โครงสร้าง (Structure) หมายถึง เหตุผลที่บุคคลใช้อ้างในการตัดสินใจซึ่งมีเนื้อหาหรือความเชื่อถือเป็นเบื้องหลังที่มา และ เนื้อหา (Content) หมายถึง แบบแผนของประสบการณ์ซึ่งเป็นไปตามการเรียนรู้ เนื้อหาจะเป็นตัวบอกสิ่งที่เขาเชื่อถือว่าคืออะไร มีลักษณะแปรเปลี่ยนไปตามวัฒนธรรมซึ่งเป็นประสบการณ์ของแต่ละคน

จากที่กล่าวมา แสดงว่า พัฒนาการทางจริยธรรมเป็น โครงสร้างทางความคิดโดยส่วนรวม ซึ่งเป็นความคิดที่จัดระบบแล้วในแต่ละคน

สำหรับทฤษฎีพัฒนาการทางพุทธิปัญญานี้จะขอกกล่าวถึงทฤษฎีพัฒนาการทางจริยธรรมของ Piaget และทฤษฎีพัฒนาการทางจริยธรรมของ Kohlberg

ทฤษฎีพัฒนาการทางจริยธรรมของ Piaget (*Piaget's Moral Development Theory*)

Piaget (1967) เป็นนักจิตวิทยาชาวสวิส ได้ศึกษาเกี่ยวกับจริยธรรมของเด็กโดยรับแนวคิดมาจาก John Dewey โดย Piaget ได้ศึกษาและสังเกตพัฒนาการการเล่นลูกหินของเด็ก ทำให้เขาพบว่าจริยธรรมแฝงอยู่ในพัฒนาการการเล่นของเด็ก เริ่มต้นจากการไม่รู้กฎเกณฑ์ ใช้ตนเองเป็นศูนย์กลางและมุ่งที่จะเอาชนะ เมื่อเด็กเจริญเติบโตขึ้นจึงรู้จักที่จะเล่นกับผู้อื่น ให้ความร่วมมือระหว่างผู้เล่นด้วยกัน และสามารถปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ด้วยความรู้สึกรับผิดชอบของตน พัฒนาการทางจริยธรรมในเด็กจึงมีพื้นฐานมาจากการยึดหลักความยุติธรรม การเคารพต่อกฎเกณฑ์และหลักเกณฑ์ของสังคม

Piaget ได้แบ่งขั้นพัฒนาการของจริยธรรมออกเป็น 2 ขั้นใหญ่คือ

1) ระยะเวลาที่เด็กยึดถือกฎเกณฑ์จากภายนอก หรือระยะเวลาที่เด็กยึดกฎเกณฑ์จากผู้อื่น (Heteronomous) ซึ่งอยู่ในช่วงอายุก่อน 8 ปี เป็นระยะที่พ่อแม่หรือผู้ใหญ่มีอิทธิพลต่อจรรยาวิพากษ์ของเด็กอย่างเด่นชัด เด็กจะยึดถือกฎเกณฑ์ตายตัว ผิดเป็นผิด ถ้าผิดต้องได้รับโทษโดยไม่คำนึงถึงแรงจูงใจหรือสาเหตุของการกระทำนั้น

2) ระยะเวลาที่เด็กมีกฎเกณฑ์ของตัวเอง หรือความสำนึกในกฎเกณฑ์ (Autonomous) เป็นระยะที่เด็กมีพัฒนาการทางจริยธรรมขึ้นสู่ระดับที่มีความคิดเป็นของตนเอง เด็กจะมีจรรยาวิพากษ์ในลักษณะที่คำนึงถึงความยุติธรรมและพิจารณาถึงเหตุและผลของการกระทำด้วย

Piaget ได้เสนอแนวคิดว่าการที่เด็กเปลี่ยนการรับรู้กฎเกณฑ์ที่ตายตัว (Absolutism) จากผู้ที่มีอิทธิพลภายนอก มาเป็นกฎเกณฑ์ของตัวเองที่เกี่ยวข้องสัมพันธ์กับผู้อื่น (Relativism) เนื่องมาจากการพัฒนาทางสติปัญญา อายุ และการมีความสัมพันธ์กับกลุ่มเพื่อน โดยใช้วิธีการศึกษาด้วยการสัมภาษณ์แบบคลินิกเป็นรายบุคคล (Clinical Interview Technique) เพื่อให้ทราบธรรมชาติของเด็กกว่ากฎเกณฑ์เกิดขึ้นอย่างไร กฎเกณฑ์มีการเปลี่ยนแปลงได้หรือไม่ การทำโทษอย่างไรถือว่ายุติธรรม การกระทำอย่างไรเรียกว่าเป็นการโกหก รางวัลควรมีการแจกจ่ายให้ผู้ที่เกี่ยวข้องอย่างไร ทำไมการโกงจึงเป็นสิ่งผิด และการไม่เชื่อฟังผู้ใหญ่จะถูกได้หรือไม่ จากการพิจารณาคำตอบทั้งหมดจึงนำมาตัดสินเกณฑ์ของการให้เหตุผลเชิงจริยธรรมแล้ว Piaget (Piaget, 1965 อ้างถึงใน พรหมทิพย์ ศิริวรรณบุษย์, 2530) ตั้งเกณฑ์จรรยาวิพากษ์ไว้ 6 เกณฑ์ดังนี้

1) การตัดสินจากเจตนา (Intentionality in judgement) เด็กอายุน้อยๆ จะตัดสินพฤติกรรมว่าดีหรือไม่นั้นมักจะตัดสินจากการประมาณความเสียหายที่เกิดขึ้น (Actual physical

consequences) ส่วนเด็กโตนั้นจะตัดสินโดยดูจากความตั้งใจหรือเจตนาในการกระทำที่ไม่ดีของบุคคลนั้น (Intend to do harm) ว่ามีเจตนาหรือไม่

2) การตัดสินจากความเกี่ยวข้อง (Relation in judgement) เด็กอายุน้อยจะตัดสินความถูกหรือผิดว่าต้องเป็นทางหนึ่งทางใด และในลักษณะเด็ดขาด (Absolute) ทุกคนต้องเป็นเหมือนกัน และถือว่าความคิดเห็นของผู้ใหญ่ย่อมถูกเสมอ ส่วนเด็กโตนั้นจะตัดสินจากสถานการณ์และความเกี่ยวข้องของสถานการณ์หรือความเกี่ยวข้องของเหตุการณ์นั้นกับบุคคล

3) การตัดสินเหตุการณ์เป็นอิสระจากการลงโทษ (Independence of sanction) เด็กอายุน้อยตัดสินความไม่ดีจากการถูกทำโทษ แต่เด็กโตจะตัดสินการกระทำนั้นว่าขัดต่อเกณฑ์หรือก่อให้เกิดความเดือดร้อนแก่ผู้อื่น

4) การตัดสินจากการใช้ระบบตาต่อตา (Use of reciprocity) เด็กอายุน้อย เช่น เด็กอายุ 4 ปี จะใช้ระบบตาต่อตาน้อยกว่าเด็กอายุ 7-10 ปี แต่เด็กอายุ 11-13 ปี จะเริ่มมองเห็นสิ่งที่เป็นนามธรรมกว่าระบบตาต่อตา เช่น ความเห็นใจกัน ความกตัญญู หรือความรักความเข้าใจ

5) การตัดสินจากการลงโทษเพื่อคืนดี (Use of punishment as restitution and reform) เด็กอายุน้อยจะสนับสนุนให้มีการลงโทษอย่างหนักเพื่อคืนดีผู้กระทำผิด ส่วนเด็กโตจะมีการตัดสินเช่นนี้น้อยลง

6) การตัดสินจากการยึดหลักของโชคชะตา (Naturalist views of misfortune) เด็กอายุน้อยจะมีความเชื่อว่าการบาดเจ็บหรือการทำความผิดเกิดขึ้นโดยบัญชาของพระเจ้า หรือเกิดจากโชคชะตามากกว่าเด็กโต

จากที่กล่าวมาพอจะสรุปได้ว่า การตัดสินทางจริยธรรมในเด็กเล็กจะไม่คำนึงถึงสาเหตุ เหตุผล หรือผลที่ตามมา ยึดกฎเกณฑ์ตายตัว แต่เมื่อเด็กมีอายุมากขึ้น เด็กมีความสามารถทางสติปัญญาซึ่งทำให้เด็กสามารถมองเหตุการณ์ต่าง ๆ กว้างขึ้น มีเหตุผล และมีแนวทางการตัดสินทางจริยธรรมเป็นของตัวเอง

ทฤษฎีพัฒนาการทางจริยธรรมของ Kohlberg (Kohlberg's Moral Development Theory)

Kohlberg ได้ศึกษาจริยธรรมตามแนวทฤษฎีของ Piaget ในทฤษฎีของ Kohlberg จริยธรรม หมายถึง กฎเกณฑ์ในการตัดสินความถูกผิดของการกระทำ ความเข้าใจเกี่ยวกับกฎเกณฑ์นี้ขึ้นอยู่กับพัฒนาการทางสติปัญญาซึ่งสัมพันธ์กับอายุของบุคคล (ชัยพร วิชชาวุธ และ ชีระพร

อูว์รธโน, 2526) Kohlberg เชื่อว่า พัฒนาการทางจริยธรรมของบุคคลนั้นส่วนมากไม่ได้พัฒนาถึงขั้นสูงสุดในอายุ 10 ปี แต่จะมีการพัฒนาไปอีกหลายขั้นตอนจากอายุ 11-25 ปี และยิ่งเชื่ออีกว่าการบรรลุวุฒิภาวะเชิงจริยธรรมของบุคคลนั้นจะแสดงออกในทางการใช้เหตุผลเชิงจริยธรรมได้ เช่น การใช้เหตุผลเพื่อตัดสินทางจริยธรรม (Moral Dilemmas) ต่อสถานการณ์ใดสถานการณ์หนึ่ง ซึ่งเป็นเหตุจูงใจในการที่จะเลือกกระทำอย่างไรอย่างหนึ่งในแต่ละสถานการณ์

Kohlberg ศึกษาการใช้เหตุผลเชิงจริยธรรมของเยาวชนอเมริกัน อายุ 10-16 ปี และนำผลการศึกษามาใช้ในการแบ่งขั้นพัฒนาการทางจริยธรรมออกเป็น 3 ระดับ แต่ละระดับแบ่งออกเป็นระดับละ 2 ขั้น รวมทั้งสิ้น 6 ขั้น (Kohlberg, 1975 ; พรรณทิพย์ ศิริวรรณบุษย์, 2530) ดังนี้

- ระดับที่ 1 ระดับก่อนมีจริยธรรมหรือก่อนมีกฎเกณฑ์ (Preconventional Level) บุคคลในระดับนี้จะพิจารณาถึงอำนาจของผู้ใหญ่ หรือผลที่เกิดขึ้นตามมาจากการกระทำทางร่างกาย หรือผลประโยชน์ต่อตนเป็นสำคัญ รางวัลหรือการลงโทษเป็นแรงกระตุ้นที่สำคัญ ระดับนี้พบได้ในเด็กอายุ 2-10 ปี แบ่งออกเป็น 2 ขั้นคือ

-- ขั้นที่ 1 หลักจริยธรรมของผู้อื่น (Heteronomous Morality) เป็นการเคารพเชื่อฟังผู้อื่นเพื่อหลบหลีกการถูกลงโทษ เด็กจะตัดสินว่าพฤติกรรมใดถูกหรือผิดนั้นขึ้นอยู่กับผู้มีอำนาจเหนือเด็ก ได้แก่ บิดา มารดา หรือครูอาจารย์ เป็นต้น เช่น เด็กทำการบ้านเพราะกลัวถูกตี

-- ขั้นที่ 2 หลักผลประโยชน์ของตนเป็นใหญ่ (Individualism and Instrumental Purpose and Exchange) เป็นขั้นแสวงหาผลประโยชน์ สิ่งตอบแทน หรือสินจ้างรางวัล เหตุผลของพฤติกรรมเพื่อความพอใจของตน และขึ้นอยู่กับรางวัลจากผู้อื่น การกระทำหรืองดกระทำการใดๆ เพื่อประโยชน์ที่ได้มาเป็นเสมือนการแลกเปลี่ยน เช่น เด็กขยันเรียนให้สอบได้ที่ 1 เพื่อแม่จะซื้อของขวัญให้

- ระดับที่ 2 ระดับมีจริยธรรมอย่างมีกฎเกณฑ์ หรือระดับทำตามสังคม (Conventional Level) บุคคลในระดับนี้จะเริ่มใช้กฎเกณฑ์ต่างๆ ขึ้นมากำหนดความถูกต้องดีงาม ให้มีความสำคัญต่อความคาดหวังของครอบครัวและกฎเกณฑ์ที่กำหนดในสังคม เช่น ระเบียบ ประเพณี มีการปฏิบัติตามกฎเกณฑ์โดยไม่คำนึงถึงผลที่จะตามมา และจะรู้ถึงบทบาทหน้าที่ของตนในฐานะที่เป็นส่วนหนึ่งของสังคม ระดับนี้จะพบมากในวัยรุ่นอายุ 10-16 ปี แบ่งเป็น 2 ขั้นคือ

-- ขั้นที่ 3 หลักการยอมรับของกลุ่ม (Mutual Interpersonal Expectations Relationships and Interperson Conformity) ผู้มีจริยธรรมในขั้นนี้มุ่งที่จะทำให้ผู้อื่นพอใจ เพื่อให้ยอมรับเข้าเป็นพวก โดยยอมทำตามแบบแผนที่คนส่วนใหญ่ยึดถือ เช่น กลุ่มเพื่อน (Peer Group)

-- ขั้นที่ 4 หลักระเบียบระบบของสังคม (Social System and Conscience) ผู้มีจริยธรรมในขั้นนี้จะมีความนึกคิดที่ว่าพฤติกรรมที่ถูกที่ควร ขึ้นอยู่กับระเบียบ ประเพณี หรือ กฎเกณฑ์ข้อบังคับที่ถือว่า “เป็นสิ่งตายตัว” โดยจะเชื่อฟังนับถือกฎเกณฑ์ของสังคม ความถูกต้อง ขึ้นอยู่กับสังคม คนที่ปฏิบัติตามกฎของสังคมถือว่าเป็นคนดี เช่น การเป็นคนมีศีลธรรม

- ระดับที่ 3 ระดับมีจริยธรรมอย่างมีวิจารณ์ญาณ (Post Conventional Level) บุคคลในระดับนี้จะมีเหตุผลเป็นไปตามหลักแห่งจริยธรรม มีอิทธิพลของสังคมและกระบวนการสังคม ประกิด (Socialization) ของบุคคลมาเกี่ยวข้อง บุคคลจะไม่ทำตามกฎเกณฑ์ของสังคมเพียงอย่างเดียว แต่จะพิจารณาถึงจริยธรรมที่ตนยึดเป็นหลักด้วย การเปลี่ยนแปลงกฎเกณฑ์ของสังคมอาจทำได้เพื่อประโยชน์สุขของส่วนรวมเป็นสำคัญ จากการเรียนรู้ในการเป็นสมาชิกของสังคมทำให้บุคคลพัฒนาสิ่งที่ดีด้วยตนเองในลักษณะที่เป็นสากลนิยม ระดับนี้แบ่งเป็น 2 ขั้นคือ

-- ขั้นที่ 5 หลักสัญญาสังคม (Social Contact or Utility and Individual Rights) ผู้มีจริยธรรมในขั้นนี้ยังยึดมั่นในสิ่งที่ถูกต้องตามกฎหมาย แต่ยังเห็นว่าการเปลี่ยนแปลงกฎหมาย เป็นสิ่งที่ทำได้ถ้าเพื่อประโยชน์ส่วนรวม พัฒนาการที่ถูกที่ควรในขั้นนี้ได้แก่ พฤติกรรมที่สังคมส่วนมากยอมรับ เช่น การช่วยเหลือคนจน การมีน้ำใจให้เด็ก

-- ขั้นที่ 6 หลักคุณธรรมสากล (Universal Ethical Principle) ผู้มีจริยธรรมในขั้นนี้ถือว่าความถูกต้อง ตัดสินด้วยความรู้สึกผิดชอบชั่วดี หรือจิตสำนึกที่สอดคล้องกับหลักจริยธรรมของตนเอง และมีความสมเหตุสมผลที่เป็นสากล ได้รับการยอมรับจากคนส่วนมากทั่วโลกและทุกสังคม เช่น ความยุติธรรมถือว่าเป็นสิ่งดีไม่ว่าจะอยู่ในที่แห่งใดหรือสถานการณ์ใดก็ตาม

ต่อมา Kohlberg ได้ทำการศึกษาค้นคว้าอยู่เรื่อยๆ เกี่ยวกับจริยธรรมของบุคคลในวัยต่างๆ Kohlberg พบว่าน่าจะมีจริยธรรมเพิ่มขึ้นไปอีกขั้นหนึ่งคือขั้นที่ 7 แต่ Kohlberg ก็ได้อธิบาย และพูดถึงอีกในปัจจุบัน ดังที่ Kohlberg (1983 อ้างถึงใน พรหมทิพย์ ศิริวรรณบุษย์, 2530) ได้ อธิบายความหมายไว้ดังนี้

-- ขั้นที่ 7 จริยธรรมของคนสูงอายุ (The Cosmic Perspective) ในขั้นนี้ Kohlberg เชื่อว่าเมื่อนุชย์ก้าวเข้าสู่วัยสูงอายุ บุคคลจะพัฒนาความงอกงามในจิตใจของตน (Spiritual Growth) บุคคลเริ่มจะเลิกมุ่งหวังสิ่งตอบแทนต่างๆ ในการกระทำ เพราะชีวิตเริ่มมาถึง จุดหมายปลายทาง การกอบโกย การเห็นประโยชน์ส่วนตน การสร้างฐานะก็บรรเทาไป แต่บุคคล จะเริ่มมีความเอื้อเฟื้อต่อคนอื่น และทำความดีโดยมิหวังผลตอบแทนใดๆ เพียงแต่คำนึงถึง ความสบายใจและความสงบสุขในบั้นปลายชีวิตเท่านั้น ขั้นจริยธรรมของคนสูงอายุนี้ Kohlberg ไม่

มีงานวิจัยสนับสนุน การเสนอความคิดเห็นนี้จึงเป็นเพียงการมองจริยธรรมตามช่วงชีวิต (Life Span) ของมนุษย์เท่านั้น

จากทฤษฎีพัฒนาการทางจริยธรรมของ Kohlberg ทั้ง 6 ขั้น อาจสรุปเป็นตารางได้ดังนี้

ตารางที่ 1 พัฒนาการทางจริยธรรมของ Kohlberg ทั้ง 6 ขั้น

ระดับจริยธรรม	ขั้นพัฒนาการทางจริยธรรม (ขั้นการใช้เหตุผลเชิงจริยธรรม)
1. ระดับก่อนมีจริยธรรม หรือก่อนมีกฎเกณฑ์ (Pre Conventional Level)	1. จริยธรรมของผู้อื่น (Heteronomous Morality) 2. ผลประโยชน์ของตนเป็นใหญ่ (Individual and Instrumental Purpose and Exchange)
2. ระดับจริยธรรมอย่างมีกฎเกณฑ์ (Conventional Level)	1. การยอมรับของกลุ่ม (Mutual Interpersonal Expectation Relative and Interperson Conformity) 2. ระเบียบระบบของสังคม (Social System Conscience)
3. ระดับมีจริยธรรมอย่างมีวิจารณญาณ (Post Conventional Level)	1. สัญญาสังคม (Social Contact or Utility and Individual Right) 2. คุณธรรมสากล (Universal Ethical Principle)

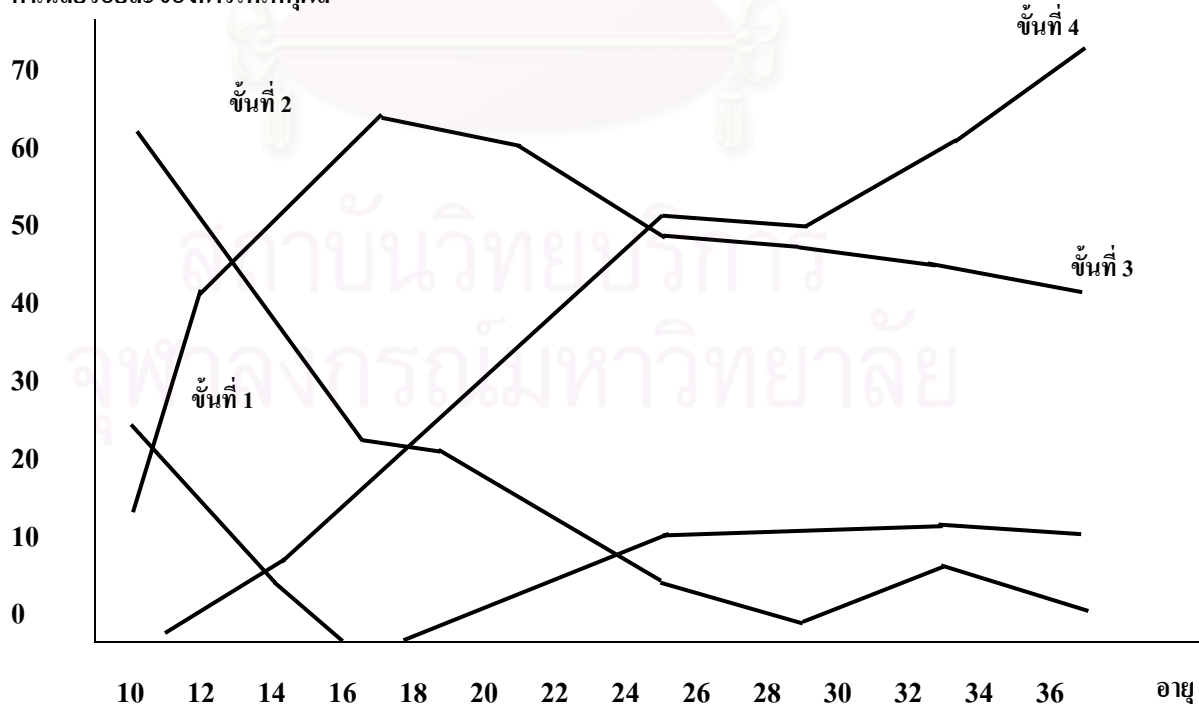
จากทฤษฎีของ Kohlberg จรรยาวิพากษ์หรือการใช้เหตุผลเชิงจริยธรรมในแต่ละขั้น เป็นผลมาจากการพัฒนาการเรียนรู้ซึ่งต้องอาศัยความสามารถทางปัญญา การคิดไตร่ตรอง และการสังเกตของบุคคลเมื่อมีโอกาสได้มีปฏิสัมพันธ์กับบุคคลอื่น ทำให้ได้รับฟังความคิดเห็นเกี่ยวกับมุมมองต่างทฤษฎี โดยเฉพาะบุคคลที่มีระดับพัฒนาการทางจริยธรรมที่สูงกว่าก็จะช่วยให้เกิดการพัฒนาทางจริยธรรมในขั้นที่สูงขึ้นได้

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

Piaget (1932 อ้างถึงใน รัชณี วิเศษสังข์, 2518) พบว่าการตัดสินใจพฤติกรรมของเด็กอายุต่ำกว่า 9 ปี จะไม่คำนึงถึงสาเหตุ เหตุผล หรือผลที่ผ่านมา แต่จะยึดกฎเกณฑ์ตายตัว เหตุที่เป็นเช่นนี้ Piaget เชื่อว่าเป็นเพราะขอบเขตจำกัดทางเขาวนปัญญาของเด็กวัยนี้ เมื่ออายุมากขึ้นเด็กจะมองหาสภาพการณ์ต่างๆ กว้างขึ้น มีเหตุผลและแนวการตัดสินใจพฤติกรรมจากระดับจริยธรรมของตนเอง จากเหตุผลดังกล่าวทำให้ Kohlberg (1969) ได้ศึกษาข้ามวัฒนธรรมในเด็กวัย 10 13 และ 16 ปี จาก 5 วัฒนธรรมคือ สหรัฐอเมริกา ไต้หวัน เม็กซิโก ตุรกี และยูคาเทน พบว่า ขั้นตอนพัฒนาการทางจริยวิทยาพิภกษ 3 ระดับคือ 1) ระดับก่อนมีจริยธรรมหรือก่อนมีกฎเกณฑ์ (Preconventional Level) 2) ระดับมีจริยธรรมอย่างมีกฎเกณฑ์หรือระดับทำตามสังคม (Conventional Level) และ 3) ระดับมีจริยธรรมอย่างมีวิจารณญาณ (Postconventional Level) จะพัฒนาไปตามลำดับขั้น และมีความสัมพันธ์กับอายุที่เพิ่มขึ้น และพบว่าพัฒนาการทางจริยวิทยาพิภกษจากระดับหนึ่งไปสู่ระดับหนึ่งนั้นขึ้นอยู่กับระดับเขาวนปัญญาของเด็กแต่ละคนอีกด้วย จากการศึกษาข้ามวัฒนธรรมของ Kohlberg พบว่า ระดับจริยวิทยาพิภกษของแต่ละขั้นจะสัมพันธ์กับอายุ (Rest, 1986 cited in Berk, 1994) ดังจะเห็นได้จากกราฟที่แสดงความสัมพันธ์ระหว่างระดับการให้เหตุผลเชิงจริยธรรมกับอายุดังนี้

กราฟที่ 1 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างอายุกับระดับจริยธรรม

ค่าเฉลี่ยร้อยละของการให้เหตุผล

จากกราฟ จะเห็นว่าแนวโน้มของการให้เหตุผลเชิงจริยธรรมในขั้นที่ 1 คือหลักจริยธรรมของผู้อื่น และขั้นที่ 2 คือหลักผลประโยชน์ของตนเป็นใหญ่ จะลดลงในวัยรุ่นตอนต้น ขณะที่ขั้นที่ 3 คือหลักการยอมรับของกลุ่ม จะเพิ่มขึ้นตลอดวัยรุ่นตอนกลาง และจะค่อยๆ ลดลงจากนั้นในขั้นที่ 4 คือ หลักระเบียบระบบของสังคม จะเพิ่มสูงตลอดช่วงวัยรุ่นจนกระทั่งเข้าสู่วัยผู้ใหญ่ตอนต้นและจะมีบางคนพัฒนาถึงขั้นที่ 5 คือ หลักสัญญาสังคม ซึ่งมีค่อนข้างน้อย

นอกจากนั้น Hart & Chmiel (1992) ได้ศึกษาระยะเวลาเกี่ยวกับอิทธิพลของกลไกการป้องกันตัวต่อพัฒนาการทางจรรยาวิพากษ์ โดยกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ศึกษาเป็นกลุ่มตัวอย่างที่ Kohlberg ใช้ในการศึกษาพัฒนาการทางจรรยาวิพากษ์ ซึ่งเริ่มศึกษาในเด็กชาย 3 กลุ่มอายุคือ 10 13 และ 16 ปี จำนวน 42 คน ซึ่งกลุ่มตัวอย่างเหล่านี้จะได้รับการสัมภาษณ์ทุก 3-4 ปี ตลอดช่วง 20 ปี ที่ทำการศึกษา เพื่อหารูปแบบของการใช้กลไกการป้องกันตัว (Defense Mechanism) ในกลุ่มวัยรุ่นมาหาความสัมพันธ์กับพัฒนาการทางจรรยาวิพากษ์เมื่อเข้าสู่วัยผู้ใหญ่ โดยใช้การสัมภาษณ์เกี่ยวกับเรื่องเชิงจริยธรรม (Moral Dilemmas) ซึ่งเป็นแบบสัมภาษณ์ทางจรรยาวิพากษ์ (Moral Judgement Interview : MJI) ของ Colby et al. (1983) ผลการศึกษาพบว่ารูปแบบของการใช้กลไกการป้องกันตัวในวัยรุ่นสัมพันธ์กับจรรยาวิพากษ์เมื่อเข้าสู่วัยผู้ใหญ่ โดยเฉพาะพัฒนาการทางจรรยาวิพากษ์ในวัยผู้ใหญ่ตอนต้น และการศึกษาพบว่าในวัยรุ่นที่ยึดมั่นในอุดมคติหรือมีการใช้กลไกการป้องกันตัวแบบใช้สติปัญญาและแบบใส่ใจ สนใจ (Attention-Focusing) มีแนวโน้มที่จะมีระดับขั้นทางจรรยาวิพากษ์สูงเมื่อเข้าสู่วัยผู้ใหญ่ มากกว่าวัยรุ่นที่ไม่มีการใช้กลไกการป้องกันตัวแบบใช้ปัญญา โดยเฉพาะผู้ที่มีลักษณะการใช้กลไกการป้องกันตัวแบบ Objective-Intellectuality จะมีความสัมพันธ์กับจรรยาวิพากษ์ขั้นสูงเมื่อเข้าสู่วัยผู้ใหญ่ และผู้ที่มีลักษณะแบบแยกตัว (Isolation) ถดถอย (Regression) หาเหตุผลเข้าข้างตัวเอง (Rationalization) และปฏิเสธความจริง (Denial) จะมีความสัมพันธ์ทางลบกับพัฒนาการทางจรรยาวิพากษ์

สำหรับประเทศไทยนั้น ได้มีการศึกษาที่พบว่าอายุหรือระดับเขาวนปัญญาามีผลต่อจริยธรรม ดังนี้

เกตุ รัตนสาขา (2516 อ้างถึงใน รัชณี วิเศษสังข์, 2518) ศึกษาพบว่าจรรยาวิพากษ์ของเด็กอายุ 9-12 ปี แตกต่างจากเด็กอายุ 13-16 ปี อย่างมีนัยสำคัญหลายด้าน เช่น ในเด็กวัย 9-12 ปี จะมีลักษณะเชื่อฟังผู้ใหญ่ ในขณะที่เด็กอายุ 13-16 ปี เริ่มมีเหตุผลของตนเองและมีบางเหตุผลที่ขัดแย้งกับผู้ใหญ่

มารุต คำชะอม (2522 อ้างถึงใน ปฐมมา ทรัพย์สังข์, 2541) ได้วิจัยเปรียบเทียบระดับการใช้เหตุผลเชิงจริยธรรมของนักศึกษาวิทยาลัยครูสงขลา กลุ่มตัวอย่างคือนักศึกษาระดับ ปกศ.สูง

ชั้นปีที่ 1 อายุประมาณ 17-18 ปี และนักเรียนระดับ ค.บ. ชั้นปีที่ 2 อายุประมาณ 19-20 ปี ทั้งหญิงและชายจำนวน 100 คน โดยผู้วิจัยได้สร้างแบบสัมภาษณ์เพื่อวัดการใช้เหตุผลเชิงจริยธรรมที่สร้างขึ้นเองจากแนวคิดทฤษฎีของ Kohlberg ผลการวิจัยพบว่า คะแนนพัฒนาการทางจริยธรรมของนักศึกษาทั้ง 2 กลุ่มต่างกัน คือนักศึกษาระดับ ค.บ.ชั้นปีที่ 2 มีคะแนนพัฒนาการทางจริยธรรมสูงกว่านักศึกษาระดับ ปกศ.สูงชั้นปีที่ 1 อย่างมีนัยสำคัญ

สุภัทรา เอื้องวงศ์ (2525) ได้ศึกษาการใช้เหตุผลเชิงจริยธรรมของนักศึกษาพยาบาลในสังกัดทบวงมหาวิทยาลัย กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาพยาบาลชั้นปีที่ 1-4 จำนวน 398 คน จากสถาบันการศึกษาพยาบาล 5 แห่ง โดยใช้แบบสอบถาม The Defining Issue Test (DIT) ของ Rest (1974) ฉบับแปลเป็นภาษาไทย วัดระดับการใช้เหตุผลเชิงจริยธรรมของนักศึกษา ผลการศึกษาพบว่านักศึกษาพยาบาลชั้นปีที่ 4 มีคะแนนการใช้เหตุผลเชิงจริยธรรมสูงกว่านักศึกษาปีอื่น

มยุรี เมธิไตรรัตน์ (2529) ได้ศึกษาการใช้เหตุผลเชิงจริยธรรมทั่วไป และการใช้เหตุผลเชิงจริยธรรมทางการพยาบาลของนักศึกษาพยาบาลระดับวิชาชีพชั้นปีที่ 2 ชั้นปีที่ 4 และนักศึกษาพยาบาลระดับต้น ชั้นปีที่ 1 จากสถาบันการศึกษาพยาบาล สังกัดกองงานวิทยาลัยพยาบาลกระทรวงสาธารณสุข จำนวน 4 แห่ง จำนวนกลุ่มตัวอย่างมี 662 คน ผลการศึกษาพบว่า นักศึกษาพยาบาลระดับวิชาชีพกับนักศึกษาพยาบาลระดับต้น มีการใช้เหตุผลเชิงจริยธรรมทั่วไปและการใช้เหตุผลเชิงจริยธรรมทางการพยาบาลแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ โดยนักศึกษาพยาบาลวิชาชีพมีการใช้เหตุผลเชิงจริยธรรมทั่วไปและทางการพยาบาลสูงกว่านักศึกษาพยาบาลระดับต้น

จากงานวิจัยจะเห็นได้ว่าพัฒนาการทางจริยธรรมจะมีความสัมพันธ์กับอายุที่เพิ่มขึ้น โดยคนที่มีอายุมากกว่ามีแนวโน้มของพัฒนาการทางจริยธรรมอยู่ในขั้นที่สูงกว่า จะเห็นได้ว่าเด็กจะมีระดับขั้นของพัฒนาการทางจริยธรรมสูงขึ้นเมื่อเด็กมีอายุมากขึ้น ดังนั้น การที่เด็กจะตัดสินใจว่าเรื่องใดผิดหรือเรื่องใดถูก โดยเฉพาะเกี่ยวกับพฤติกรรมทางเพศซึ่งเป็นพฤติกรรมหนึ่งที่เด็กวัยรุ่นให้ความสนใจนั้น จะมีการเปลี่ยนแปลงไปตามอายุเช่นกัน โดยจะเห็นได้ว่า ในวัยเด็ก เด็กจะมีการยอมรับและเคารพในกฎกติกาของสังคม หากการปฏิบัติใดสังคมยอมรับ เด็กก็มีแนวโน้มที่จะปฏิบัติตามกฎเกณฑ์นั้น แต่เมื่อเด็กมีอายุมากขึ้น เด็กจะให้ความสำคัญกับความถูกต้องที่ขึ้นอยู่กับแต่ละสถานการณ์ ซึ่งบางครั้งก็จำเป็นต้องปรับตัวให้เข้ากับสถานการณ์ตามสภาพความเป็นจริงในสังคม ตลอดจนยุคสมัยที่เปลี่ยนไป (Hurlock, 1973) จึงเป็นเหตุให้เด็กมีแนวโน้มที่จะยอมรับบางพฤติกรรมที่อาจจะขัดกับวัฒนธรรม ประเพณีเดิม โดยเฉพาะในปัจจุบันที่สื่อเทคโนโลยีทำให้สามารถติดต่อสื่อสารกันได้อย่างเสรี ทำให้สังคมไทยได้รับเอาวัฒนธรรมตะวันตกมาใช้ในชีวิตประจำวันมากขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งการแสดงออกทางเพศของเด็กวัยรุ่น เช่น การแสดงความ

รักในที่สาธารณะ การเดินกอดกันอย่างเปิดเผย หรือการแสดงออกของความรักในเพศเดียวกันอย่างเด่นชัด ซึ่งพฤติกรรมเหล่านี้ได้รับการยอมรับมากขึ้นในปัจจุบัน และเป็นการแสดงพฤติกรรมที่เปลี่ยนไปจากประเพณี วัฒนธรรมเดิมของไทย ในบุคคลที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศพบว่า พฤติกรรมนี้มีพัฒนาการมาตั้งแต่วัยเด็ก แต่จะมาแสดงออกและเห็นได้ชัดเจนในวัยรุ่น จากการศึกษาของ Bailey & Zuchker (1995) ที่ได้ร่วมกันศึกษาพฤติกรรมทางเพศของเด็ก และความโน้มมนำพฤติกรรมทางเพศด้วยการวิเคราะห์และศึกษาจากงานวิจัยที่ผ่านมาของงานวิจัยด้านรักร่วมเพศจำนวน 48 งาน ผลการวิเคราะห์พบว่า เด็กชายที่มีพฤติกรรมของเพศหญิงในวัยเด็ก (Cross-Sex Type Behaviors) มีแนวโน้มที่จะเป็นผู้ชายรักร่วมเพศในวัยผู้ใหญ่ โดยจะพบว่าเด็กจะค่อยๆ เปิดเผยและยอมรับพฤติกรรมรักร่วมเพศเด่นชัดเมื่อเข้าสู่วัยรุ่น และมีพฤติกรรมดังกล่าวเมื่อเข้าสู่ผู้ใหญ่ ส่วนในเพศหญิงนั้นยังไม่มีการศึกษาที่แน่ชัด

Savin-Williams (1995) ได้ศึกษาการแสดงพฤติกรรมรักร่วมเพศจากวัยรุ่นชายที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ (Homosexual) และรักสองเพศ (Bisexual) จำนวน 83 คน อายุอยู่ในช่วง 17-23 ปี โดยให้กลุ่มตัวอย่างลงทะเบียนและแจกแบบสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลส่วนตัว พฤติกรรมทางเพศ และแบบประเมินตนเองของ Rosenberg (Rosenberg Self-Esteem) จากนั้นแต่ละคนจะได้รับการสัมภาษณ์เกี่ยวกับการกลายมาเป็นพวกรักร่วมเพศหรือรักสองเพศ ผลการศึกษาพบว่า กลุ่มตัวอย่างรายงานว่ารู้สึกสนใจในเพศเดียวกับตนเมื่ออายุ 8 ปี และมีจำนวน 1 ใน 3 (ร้อยละ 30) ของกลุ่มตัวอย่างที่รายงานว่าตนเริ่มมีความสนใจเพศเดียวกันกับตนตอนเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลาย และเริ่มรู้สึกสนใจเพศเดียวกันเด่นชัดเมื่อเริ่มเข้าสู่วัยรุ่น นอกจากนี้ยังพบว่าการมีเพศสัมพันธ์กับเพศเดียวกับตนนั้น เริ่มมีเมื่อศึกษาในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายปีแรก (Junior High School) จำนวนร้อยละ 38 และเพิ่มเป็นร้อยละ 48 เมื่อศึกษาในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายปีสุดท้าย (Senior high School)

นอกจากวัยรุ่นจะมีพัฒนาการทางจริยธรรมไปตามอายุที่เพิ่มขึ้นแล้ว ความแตกต่างทางเพศก็มีผลต่อการรับรู้ด้านต่างๆ ด้วยเช่นกัน โดยเฉพาะในส่วนของ การให้เหตุผลทางจริยธรรม หรือ จรรยาวิพากษ์ ที่ตั้งแต่อดีตมา Freud เคยกล่าวว่า เพศชายมีมโนธรรมหรือมีจริยธรรมสูงกว่าหญิง (ดวงเดือน พันธุมนาวิน และเพ็ญแข ประจันปัจฉิม, 2520) และ Kohlberg ก็เคยกล่าวไว้ว่า เพศหญิงมีระดับขั้นทางจรรยาวิพากษ์ต่ำกว่าชาย (Gilligan, 1982) จึงทำให้มีการศึกษาถึงความแตกต่างทางเพศต่อพัฒนาการทางจริยธรรม ดังเช่นการศึกษาของ Gibbs, Arnold and Burkhardt (1984) ที่ได้ศึกษาความแตกต่างทางเพศต่อการแสดงออกทางจรรยาวิพากษ์จากกลุ่มตัวอย่างจำนวน 177 คน เป็นชาย 66 คน เป็นหญิง 111 คน อายุระหว่าง 11-21 ปี กลุ่มตัวอย่างถูกควบคุมตัวแปรด้าน

การศึกษา และฐานะทางเศรษฐกิจสังคม เครื่องมือที่ใช้เป็นการวัดผลสะท้อนจริยธรรมทางสังคม (Sociomoral Reflection Measure : SRM) ซึ่งเป็นการทดสอบด้วยการเขียนแสดงความคิดเห็นจากแบบสอบถามที่มี 15 คำตอบ เกี่ยวกับการตัดสินใจทางจริยธรรม 2 แบบ แต่ละแบบจะมีค่ามาตรฐาน (Norms) 8 ข้อ การตัดสินใจทางจริยธรรมเรื่องแรกจะมีค่ามาตรฐานทางด้านเหตุผลสนับสนุนการกระทำ 5 ข้อ คือ ความเกี่ยวพัน ชีวิต กฎหมาย ความยุติธรรม และมโนธรรม เรื่องที่สอง จะมีค่ามาตรฐานทางด้านเหตุผลสนับสนุนการกระทำ 3 ข้อคือ ความสัมพันธ์ในครอบครัว สัญญาหรือข้อตกลง และทรัพย์สิน แบบวัด SRM จะใช้ในการแบ่งกลุ่มตัวอย่างจากการสัมภาษณ์ทางจรรยาวิพากษ์ของ Kohlberg (Moral Judgement Interview : MJJ) ผลการศึกษาพบว่ามีความแตกต่างระหว่างเพศในด้านลักษณะการให้เหตุผลสนับสนุนการตัดสินใจการกระทำ พบว่า เพศหญิงจะมีลักษณะเห็นอกเห็นใจผู้อื่น ร้อยละ 52.8 ส่วนชายมีลักษณะนี้เพียงร้อยละ 27.3 และผู้หญิงแสดงลักษณะให้คุณค่าบนพื้นฐานของความถูกต้องทางสังคมร้อยละ 43.2 ในขณะที่เพศชายแสดงลักษณะนี้ร้อยละ 17.4

จากความแตกต่างทางเพศที่มีต่อการให้เหตุผลทางจริยธรรมซึ่ง Kohlberg เคยกล่าวไว้ว่า เพศหญิงจะมีระดับขั้นทางจริยธรรมต่ำกว่าเพศชาย ทำให้เกิดการศึกษาวิจัย และมีบุคคลสำคัญที่ได้โต้แย้งคำกล่าวนั้นคือ Carol Gilligan (1982) ที่ได้กล่าวว่า ผู้หญิงไม่ได้มีระดับขั้นทางจรรยาวิพากษ์ต่ำกว่าชาย เพียงแต่เพศหญิงมีจริยธรรมด้านความเห็นอกเห็นใจผู้อื่น หรือที่เรียกว่าจริยธรรมแห่งการเอาใจใส่ (Ethic of Care) ขณะที่เพศชายมีลักษณะจริยธรรมของความถูกต้องและความยุติธรรม (Right and Justice)

Perry and McIntire (1995) ได้ศึกษาลักษณะทางจรรยาวิพากษ์ด้านของ ความยุติธรรมและการใส่ใจ (Justice and Care) ในวัยรุ่นตอนต้น กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนเกรด 7 และ 8 จำนวน 178 คน ผลการศึกษาพบว่า เพศหญิงเลือกการใส่ใจและเหตุผลด้านอื่นๆ มากกว่าเพศชาย ส่วนเพศชายเลือกเหตุผลด้านการเห็นแก่ประโยชน์ส่วนตนมากกว่าหญิง นอกจากนี้ยังพบความแตกต่างทางเพศต่อจรรยาวิพากษ์ในด้านที่ว่า เพศชายเลือกเหตุผลด้านความเห็นแก่ประโยชน์ส่วนตนมาตอบในร้อยละที่สูงกว่าเพศหญิง ในขณะที่เพศหญิงจะเลือกเหตุผลด้านการใส่ใจมากกว่าเพศชาย

Krebs (1996) ได้ศึกษาความแตกต่างทางเพศและความแตกต่างของเหตุผลในการเลือกตัดสินใจทางจริยธรรมในชีวิตประจำวันจากกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนิสิตระดับมหาวิทยาลัย จำนวน 110 คน เป็นชาย 55 คน หญิง 55 คน ซึ่งกลุ่มตัวอย่างเหล่านี้ได้รับแบบสอบถามเกี่ยวกับลักษณะส่วนบุคคลของ Spence and Helmreich (1978) แบบทดสอบจรรยาวิพากษ์ของ Kohlberg และคำสั่งให้

อธิบายเหตุผลในการเลือกตัดสินใจทางจริยธรรมทั้งทางด้านส่วนตัวและเรื่องทั่วไปที่พบในชีวิตประจำวัน เพื่อหาระดับจริยธรรม การมองจริยธรรมในภาพรวม และความสัมพันธ์ระหว่างเหตุผลในการเลือกตัดสินใจรูปแบบต่างๆ ผลการศึกษาพบว่า เพศหญิงแสดงความสัมพันธ์ระหว่างระดับจริยธรรมกับการเลือกตัดสินใจทางจริยธรรมมากกว่าเพศชาย คือเพศหญิงใช้เหตุผลเชิงจริยธรรมด้านความใส่ใจต่อการเลือกตัดสินใจทางจริยธรรมในชีวิตประจำวันในระดับสูงกว่าเพศชาย เนื่องจากเพศหญิงได้รายงานถึงการใส่ใจเป็นเหตุผลในการเลือกตัดสินใจ ซึ่งเป็นระดับจริยธรรมขั้นที่ 3 มากกว่าเพศชาย ส่วนเพศชายแสดงความสัมพันธ์ระหว่างการมองจริยธรรมในภาพรวมกับการเลือกตัดสินใจทางจริยธรรมมากกว่าเพศหญิง นอกจากนี้ เพศชายใช้เหตุผลเชิงจริยธรรมด้านความยุติธรรมเป็นเหตุผลในการเลือกตัดสินใจ ซึ่งเป็นระดับจริยธรรมขั้นที่ 4 มากกว่าเพศหญิง

สำหรับการศึกษาในประเทศไทยนั้น ได้มีการศึกษาปัจจัยด้านเพศต่อพัฒนาการทางจริยธรรมตั้งแต่อดีตเรื่อยมา ดังจะเห็นได้จากการศึกษาของ รัชณี วิเศษสังข์ (2518) ที่ได้ศึกษาจรรยาวิพากษ์ของเด็กวัยรุ่นในกรุงเทพมหานครเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างชาย-หญิง จากกลุ่มตัวอย่างจำนวน 418 คน เป็นชาย 212 คน หญิง 206 คน อายุ 13-18 ปี โดยใช้แบบสอบถามที่สร้างสถานการณ์ในรูปแบบพฤติกรรมความสัมพันธ์ระหว่างชาย-หญิง จำนวน 18 ประการ ได้แก่ รักกัน ไม่เคยถูกเนื้อต้องตัวกัน ไปเที่ยวด้วยกันสองต่อสองกลางคืนบ่อยๆ ไปดูภาพยนตร์ นั่งคุยกันในคอฟฟี่ชอป นัดพบกันอย่างเปิดเผย นัดพบกันอย่างลับๆ กุมมือกันเดินไปตามถนน กุมมือกันในที่ลับตาคน โอบกอดกันเดินไปตามถนน โอบกอดกันในที่ลับตาคน ป้อนอาหารให้กันในร้านอาหาร ป้อนอาหารให้กันในที่ลับตาคน นอนหนุนตักกันในสวนสาธารณะ นอนหนุนตักกันในที่ลับตาคน กอดจูบกันในโรงภาพยนตร์ กอดจูบกันในที่ลับตาคน ได้เสียกันโดยมันหมายความว่า จะแต่งงาน ได้เสียกัน ไม่คิดจะแต่งงาน และได้กำหนดฐานะของชาย-หญิงผู้กระทำพฤติกรรมในแต่ละสถานการณ์ไว้ 5 แบบคือ เป็นนักเรียนชายและหญิง ชายหนุ่มกับหญิงสาว ชายแต่งงานแล้วกับหญิงสาว ชายหนุ่มกับหญิงแต่งงานแล้ว และชายแต่งงานแล้วกับหญิงแต่งงานแล้ว จากนั้นให้กลุ่มตัวอย่างประเมินค่าพฤติกรรมของชาย-หญิงในแต่ละสถานการณ์ว่าถูกต้อง ชอบ และจะทำ เพียงใด ในช่วงการประเมิน 5 ช่วงคือ มากที่สุด มาก น้อย น้อยที่สุด และไม่เลย ผลการศึกษาพบว่า เด็กวัยรุ่นชายและหญิงมีจรรยาวิพากษ์แตกต่างกันในทุกสถานการณ์อย่างมีระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ .01 และจากค่าเฉลี่ยพบว่า เด็กวัยรุ่นชายมีจรรยาวิพากษ์ต่อพฤติกรรมหนึ่งๆ ว่าถูกต้อง สูงกว่าเด็กวัยรุ่นหญิงใน 16 สถานการณ์ ส่วนสถานการณ์ที่ชายหญิงรักกันไม่ถูกเนื้อต้องตัวกัน และสถานการณ์ชายหญิงนัดพบกันอย่างเปิดเผย พบว่าเด็กวัยรุ่นหญิงมีจรรยาวิพากษ์ต่อพฤติกรรมทั้งสองนี้ถูกต้องมากกว่าเด็กวัยรุ่นชาย นอกจากนี้ยังพบว่าเด็กวัยรุ่นมีจรรยาวิพากษ์ต่อพฤติกรรมของชายถูกต้องมากกว่า

พฤติกรรมของหญิง และแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยวัยรุ่นทั้งชายและหญิงตัดสินใจว่า พฤติกรรมการแสดงออกในแต่ละสถานการณ์ ถ้าผู้กระทำเป็นเพศชาย จะตัดสินใจว่าถูกต้องสูงกว่า ผู้กระทำที่เป็นเพศหญิง ทั้งใน 18 สถานการณ์

ชูชัย สมิทธิไกร (2525) ซึ่งศึกษาเปรียบเทียบความรู้ความเข้าใจทางจริยธรรมเกี่ยวกับ พฤติกรรมต่อตนเองของบุคคลตามตัวแปรอิสระ 6 ตัว ได้แก่ เพศ ภูมิภาค สภาพความเป็นเมือง สถานภาพ ศาสนา และอาชีพหลักของครอบครัว กลุ่มตัวอย่างประกอบด้วยนักเรียนชั้น ประถมศึกษาปีที่ 6 นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 และ 5 ครูและผู้ปกครองจากภูมิภาคต่างๆ 5 ภาค คือ กรุงเทพมหานคร ภาคเหนือ ภาคกลาง ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ และภาคใต้ จำนวนทั้งสิ้น 2,842 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ แบบสอบถามเกี่ยวกับรายละเอียดของกลุ่มตัวอย่าง และ มาตรการวัดความรู้ความเข้าใจทางจริยธรรมเกี่ยวกับพฤติกรรมต่อตนเอง ซึ่งภาควิชาจิตวิทยา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย สร้างขึ้นตามแนวทฤษฎีเจตคติของฟิชไบน์ จากการศึกษาความแตกต่างระหว่างเพศ พบว่า เพศชายและเพศหญิงมีความรู้ความเข้าใจทางจริยธรรมเกี่ยวกับ พฤติกรรมต่อตนเองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ คือเพศหญิงมีความรู้ความเข้าใจทาง จริยธรรมในด้านการมีความขยันหมั่นเพียร การมีวินัยในตนเอง การรู้ตัวไม่เหมาะสม การปรับปรุง ตนเอง การระงับความอยาก การมีความเชื่อมั่นในตนเอง ความพอใจในสิ่งที่มีอยู่ และมีความรู้สึก ละเอียดใจมากกว่าเพศชาย ส่วนเพศชายมีความรู้ความเข้าใจทางจริยธรรมด้านการให้คุณค่าแก่ตนเอง มากกว่าเพศหญิง

วิชัย วนาพรรณ (2526) อ้างถึงใน ศิริเพ็ญ ไพบูลย์ผล, 2540) ศึกษาเกี่ยวกับระดับ จริยธรรมของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 เขตการศึกษา 12 พบว่า ค่าเฉลี่ยของคะแนนจริยธรรม ของนักเรียนหญิงสูงกว่านักเรียนชายในทุกๆ ด้าน เช่นเดียวกับงานของ วิเชียร พงษ์ประเสริฐ (2526) ที่ศึกษาเกี่ยวกับความคิดรวบยอดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 พบว่า โดยส่วนใหญ่ผู้มีจริยธรรม ในระดับที่พึงประสงค์ และนักเรียนหญิงมีความคิดรวบยอดทางจริยธรรมสูงกว่านักเรียนชาย

จากที่กล่าวมาจะเห็นว่า เพศชายและหญิงมีจรรยาวิพากษ์หรือการตัดสินใจทางจริยธรรม แตกต่างกันในลักษณะที่เพศหญิงจะให้ความสำคัญกับการใส่ใจต่อสังคม ขณะที่เพศชายจะให้ความสำคัญกับความถูกต้องหรือความยุติธรรมในสังคม

ในปัจจุบันมีพฤติกรรมรักร่วมเพศมากขึ้นอย่างเห็นได้ชัด และการที่มีพฤติกรรมรัก ร่วมเพศมากขึ้นนั้นแสดงให้เห็นว่าพฤติกรรมนี้เริ่มมีการยอมรับมากขึ้นในสังคม ดังเช่น

เนตรชนก บัวนาค (2531) ได้ศึกษาเจตคติที่มีต่อเรื่องรักร่วมเพศของนักศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร จากกลุ่มตัวอย่างจำนวน 250 คน ซึ่งเป็นนักศึกษาในเขตกรุงเทพมหานครจากมหาวิทยาลัยของรัฐ และมหาวิทยาลัยเอกชน จำนวน 7 แห่ง ผลการศึกษาพบว่า นักศึกษาส่วนใหญ่มีเจตคติต่อเรื่องรักร่วมเพศทางบวก และยอมรับหากเป็นพฤติกรรมที่ไม่ผิดศีลธรรม

นอกจากนี้สื่อมวลชนก็มีส่วนผลักดันให้เกิดพฤติกรรมรักร่วมเพศมากขึ้น โดยเฉพาะตัวแบบจากสื่อที่มีการนำเสนอมากขึ้น ดังจะเห็นได้จากการศึกษาในปีล่าสุดของ รักใจ จินต์ วิโรจน์ (2541) ที่ศึกษาการนำเสนอภาพยนตร์ชายรักร่วมเพศในภาพยนตร์ไทยและอเมริกัน โดยได้เปรียบเทียบด้วยการวิเคราะห์เนื้อหาภาพยนตร์ตั้งแต่ปี 2513 ถึง 2542 ผลการศึกษาพบว่า พัฒนาการ
ก ๑ ร
นำเสนอภาพชายรักร่วมเพศในภาพยนตร์อเมริกันจะมีพัฒนาการไปข้างหน้าอย่างต่อเนื่อง กล่าวคือยิ่งเวลาผ่านไปภาพยนตร์ที่นำเสนอภาพชายรักร่วมเพศยังมีเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ และบทบาทของตัวละครรักร่วมเพศมีกระจายอยู่ทั้งในบทบาทของตัวเอก ตัวรอง และตัวประกอบ พัฒนาการของตัวละครรักร่วมเพศมีความหลากหลายและใกล้เคียงกับชาย-หญิงทั่วไป ส่วนการนำเสนอภาพยนตร์ชายรักร่วมเพศในภาพยนตร์ไทยนั้นก็พบว่าบทบาทของละครรักร่วมเพศมีกระจายอยู่ทั้งในบทของตัวเอก ตัวรอง และตัวประกอบ และลักษณะพัฒนาการของการนำเสนอภาพชายรักร่วมเพศในภาพยนตร์ไทยมีปัจจัยการต้องการความแปลกใหม่ในวงการภาพยนตร์ และการต่อสู้ของชายรักร่วมเพศของไทยเป็นรายบุคคล ที่สำคัญยังพบว่าภาพยนตร์อเมริกันสามารถสะท้อนสังคมของชายรักร่วมเพศได้ดีกว่าภาพยนตร์ไทย และมีแนวโน้มว่าจะชี้นำผู้ชมไทยได้มากกว่าด้วย

จากที่กล่าวมาทั้งหมดนี้ เมื่อพิจารณาถึงความเสี่ยงต่อการเกิดปัญหาต่างๆ ทั้งในระดับบุคคลและสังคมที่เกิดขึ้น ปัจจัยหนึ่งอาจจะเป็นเพราะในปัจจุบันสื่อเทคโนโลยีทำให้สามารถติดต่อสื่อสารกันได้อย่างมีเสรีมากขึ้น ทำให้วิถีชีวิตหรือวัฒนธรรมของไทยเปลี่ยนแปลงไป และสังคมไทยมีการรับเอาวัฒนธรรมตะวันตกมาใช้ในการดำเนินชีวิตมากขึ้น ทำให้ค่านิยม เจตคติ และปทัสถาน (Norms) ของสังคมไทยเปลี่ยนแปลงไปด้วย ดังเช่นในปัจจุบัน สังคมไทยยอมรับพฤติกรรมรักร่วมเพศมากขึ้น และพฤติกรรมเหล่านี้ก็มีการแสดงออกต่อสังคมมากขึ้น ทั้งในที่สาธารณะ สถานเริงรมย์ หรือแม้แต่สื่อมวลชนที่นำเสนอพฤติกรรมรักร่วมเพศ โดยเฉพาะพฤติกรรมของชายรักร่วมเพศต่อสาธารณชนมากขึ้น จากการเปลี่ยนแปลงเหล่านี้บุคคลที่ได้รับความผลกระทบมากที่สุดคือวัยรุ่น เนื่องจากวัยรุ่นเป็นวัยที่มีการเปลี่ยนแปลงทั้งทางด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์ สังคม และจริยธรรม ที่สำคัญคือวัยรุ่นนี้เป็นวัยแห่งการแสวงหาเอกลักษณ์แห่งตน (Identity) เพื่อพัฒนามโนภาพของตนที่จะยึดถือเป็นรูปแบบต่อไปในวัยผู้ใหญ่ เนื่องจากวัยรุ่นเป็นวัยที่มี

ความคิด ความเข้าใจเชิงนามธรรม (Formal Operations) มีความสามารถทางเชาวน์ปัญญา สามารถคิดหาเหตุผลมาตั้งสมมติฐานได้ ที่สำคัญคือ วัยนี้สามารถเข้าใจกฎหรือระบบระเบียบทางสังคมด้วย นอกจากนั้นวัยรุ่นเป็นวัยที่ความพึงพอใจต่อเพศใดเพศหนึ่งจะปรากฏให้เห็นเด่นชัด และพฤติกรรมรักร่วมเพศยังพบได้บ่อยในช่วงวัยรุ่น และมีการแสดงออกอย่างเด่นชัด โดยเฉพาะในสังคมหรือวัฒนธรรมไทยที่ชายและหญิงมีมาตรฐานการปฏิบัติตัวเป็นคนละแนว โดยที่ชายจะมีอิสระเสรีภาพในการปฏิบัติตัวมากกว่าหญิง และหญิงจะได้รับการอบรมสั่งสอนอย่างเข้มงวดกวดขันมากกว่าชาย ด้วยเหตุนี้ การตัดสินใจพฤติกรรมการแสดงออกทางเพศของชายและหญิงจึงมีความแตกต่างกัน (Guskin, 1964 อ้างถึงใน รัชณี วิเศษสังข์, 2518) ดังนั้นผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาเปรียบเทียบการตัดสินใจทางจริยธรรมเกี่ยวกับพฤติกรรมชายรักร่วมเพศระหว่างวัยรุ่นชายและวัยรุ่นหญิง ในเขตกรุงเทพมหานคร โดยมีวัตถุประสงค์และสมมติฐานการวิจัยดังนี้

วัตถุประสงค์ในการวิจัย

เพื่อศึกษาเปรียบเทียบการตัดสินใจทางจริยธรรมเกี่ยวกับพฤติกรรมชายรักร่วมเพศระหว่างวัยรุ่นชายและวัยรุ่นหญิงในเขตกรุงเทพมหานคร

สมมติฐานในการวิจัย

วัยรุ่นชายมีคะแนนการตัดสินใจทางจริยธรรมเกี่ยวกับพฤติกรรมชายรักร่วมเพศแตกต่างจากวัยรุ่นหญิงในแต่ละระดับอายุ

ขอบเขตของการศึกษา

1. การวิจัยครั้งนี้มุ่งศึกษาเฉพาะการตัดสินใจทางจริยธรรมเกี่ยวกับพฤติกรรมชายรักร่วมเพศที่ถูกต้อง ของวัยรุ่นชายและหญิงในระดับวัยรุ่นตอนต้น ตอนกลาง และตอนปลาย ในเขตกรุงเทพมหานคร โดยกลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น และตอนปลาย จากโรงเรียนสหศึกษาสังกัดกรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ และนิสิตนักศึกษาจากมหาวิทยาลัยของรัฐและมหาวิทยาลัยเอกชน

2. พฤติกรรมที่ใช้มี 40 พฤติกรรม เป็นพฤติกรรมชายรักร่วมเพศ ที่แตกต่างกันไปตามสถานที่ 3 สถานที่ คือ สถานที่โล่งแจ้ง สถานที่มืดซิด และสถานเริงรมย์ จำนวน 20 พฤติกรรม และเป็นพฤติกรรมทั่ว ๆ ไป ที่ไม่ใช่พฤติกรรมชายรักร่วมเพศ จำนวน 20 พฤติกรรม

3. ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย

3.1 ตัวแปรต้น

- ก. อายุ ได้แก่ วัยรุ่นตอนต้น ตอนกลาง และตอนปลาย
- ข. เพศ ได้แก่ เพศชาย และหญิง

3.2 ตัวแปรตาม

คะแนนการตัดสินใจทางจริยธรรมเกี่ยวกับพฤติกรรมชายรักร่วมเพศของวัยรุ่นตอนต้น ตอนกลาง และตอนปลาย

คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

การตัดสินใจทางจริยธรรม หมายถึง การตัดสินใจหรือกำหนดคุณค่าของพฤติกรรมว่า ถูกต้องหรือพึงปฏิบัติหรือไม่ ซึ่งมีคะแนน 0 กับ 1 โดยที่พฤติกรรมใดถูกต้องแสดงว่าพฤติกรรมนั้น เป็นพฤติกรรมที่ยอมรับได้ และมีการตัดสินใจว่า ดี พึงปฏิบัติ ได้ 1 คะแนน ส่วนพฤติกรรมที่ไม่ ถูกต้องหรือผิด แสดงว่าพฤติกรรมนั้นไม่ได้รับการยอมรับ และมีการตัดสินใจว่าไม่ดี ไม่พึงปฏิบัติ ได้ 0 คะแนน

วัยรุ่นตอนต้น หมายถึง เด็กนักเรียนชายและหญิงที่มีอายุระหว่าง 13 ปี 1 วัน ถึง 15 ปี และกำลังศึกษาในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-3 ของโรงเรียนสหศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ

วัยรุ่นตอนกลาง หมายถึง เด็กนักเรียนชายและหญิงที่มีอายุระหว่าง 15 ปี 1 วัน ถึง 18 ปี และกำลังศึกษาในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4-6 ของโรงเรียนสหศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ

วัยรุ่นตอนปลาย หมายถึง นิสิต นักศึกษา ที่มีอายุระหว่าง 18 ปี 1 วัน ถึง 21 ปี และกำลังศึกษาในระดับอุดมศึกษาของมหาวิทยาลัยของรัฐบาล และมหาวิทยาลัยเอกชน

พฤติกรรมชายรักร่วมเพศ หมายถึง การแสดงออกของชายที่มีความพึงพอใจทางเพศ กับบุคคลเพศเดียวกันคือ ชายกับชาย

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. เพื่อทราบและเข้าใจถึงความคิดเห็นของวัยรุ่นว่ามีการตัดสินใจทางจริยธรรมเกี่ยวกับพฤติกรรมชายรักร่วมเพศในปัจจุบันว่าเป็นอย่างไร
2. เพื่อทราบแนวโน้มของเจตคติ ค่านิยม และการตัดสินใจความถูกต้องหรือผิดของวัยรุ่นชาย-หญิง ทั้งระดับวัยรุ่นตอนต้น ตอนกลาง และตอนปลาย ต่อพฤติกรรมการแสดงออกของชายรักร่วมเพศในสังคม อันอาจเป็นส่วนหนึ่งในการศึกษาเพื่อทราบถึงมาตรฐานทางจริยธรรมของสังคมในปัจจุบัน
3. เพื่อเป็นแนวทางแก่ผู้ที่สนใจศึกษาจริยธรรมในลักษณะอื่นๆ ต่อไป

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ 2

วิธีดำเนินการและการเก็บรวบรวมข้อมูล

กลุ่มตัวอย่าง

คุณลักษณะของกลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างในการศึกษานี้ได้แก่ วัยรุ่นตอนต้น คือนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-3 ซึ่งมีอายุเฉลี่ย 14 ปี แยกเป็นวัยรุ่นชายมีอายุเฉลี่ย 13 ปี 8 เดือน และวัยรุ่นหญิงมีอายุเฉลี่ย 14 ปี 2 เดือน วัยรุ่นตอนกลาง คือนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4-6 ซึ่งมีอายุเฉลี่ย 17 ปี 5 เดือน แยกเป็นวัยรุ่นชายมีอายุเฉลี่ย 17 ปี 7 เดือน และวัยรุ่นหญิงมีอายุเฉลี่ย 17 ปี 3 เดือน และวัยรุ่นตอนปลาย คือนักศึกษาระดับอุดมศึกษา ของมหาวิทยาลัยของรัฐหรือมหาวิทยาลัยเอกชน ซึ่งมีอายุเฉลี่ย 20 ปี แยกเป็นวัยรุ่นชายมีอายุเฉลี่ย 20 ปี 1 เดือน และวัยรุ่นหญิงมีอายุเฉลี่ย 19 ปี 9 เดือน โดยรวมแล้วกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดมีอายุเฉลี่ย 17 ปี 2 เดือน

ระดับการศึกษาของบิดาของกลุ่มตัวอย่าง ส่วนใหญ่บิดาสำเร็จการศึกษาระดับชั้นประถมศึกษา 30.0 เปอร์เซ็นต์ สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรี 19.7 เปอร์เซ็นต์ สำเร็จการศึกษาระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย 19.7 เปอร์เซ็นต์ รายได้ส่วนใหญ่ของบิดาอยู่ระหว่าง 5,001-10,000 บาท มี 31.7 เปอร์เซ็นต์ รองลงมาคือ 10,001-20,000 บาท มี 27.7 เปอร์เซ็นต์ และรายได้ 20,001 บาทขึ้นไป มี 13.7 เปอร์เซ็นต์ ตามลำดับ ส่วนระดับการศึกษาของมารดาของกลุ่มตัวอย่าง ส่วนใหญ่มารดาสำเร็จการศึกษาระดับชั้นประถมศึกษา 35.7 เปอร์เซ็นต์ สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรี 23.3 เปอร์เซ็นต์ สำเร็จการศึกษาระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย 14.0 เปอร์เซ็นต์ รายได้ส่วนใหญ่ของมารดาน้อยกว่า 5,000 บาท มี 26.7 เปอร์เซ็นต์ รองลงมาคือ 5,001-10,000 บาท มี 21.3 เปอร์เซ็นต์ และรายได้อยู่ระหว่าง 10,001-20,000 บาทมี 19.3 เปอร์เซ็นต์ ตามลำดับ และสถานภาพของบิดาและมารดา ส่วนใหญ่บิดาและมารดาอยู่ด้วยกัน 76.0 เปอร์เซ็นต์ รองลงมาคือบิดาและมารดาแยกกันอยู่ 15.0 เปอร์เซ็นต์ และบิดาถึงแก่กรรม 5.7 เปอร์เซ็นต์ ตามลำดับ

การเลือกกลุ่มตัวอย่าง

สำหรับการวิจัยครั้งนี้ ได้กำหนดกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย จำนวนทั้งสิ้น 300 คน ซึ่งมีขั้นตอนการเลือกกลุ่มตัวอย่างจากวัยรุ่นตอนต้นและตอนกลาง จากโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ และวัยรุ่นตอนปลาย จากมหาวิทยาลัยของรัฐหรือมหาวิทยาลัยเอกชน ปีการศึกษา 2543 ในเขตกรุงเทพมหานคร โดยใช้วิธีการสุ่มแบบเจาะจง (Purposive Sampling) ได้จำนวนกลุ่มตัวอย่าง ดังนี้

วัยรุ่นตอนต้น ทำการสุ่มกลุ่มตัวอย่างอย่างง่าย (Simple Random Sampling) จากโรงเรียนในเขตเมือง จำนวน 50 คน เป็นชาย 25 คน หญิง 25 คน และจากโรงเรียนในเขตชานเมือง จำนวน 50 คน เป็นชาย 25 คน หญิง 25 คน

วัยรุ่นตอนกลาง ทำการสุ่มตัวอย่างอย่างง่าย (Simple Random Sampling) จากโรงเรียนในเขตเมือง จำนวน 50 คน เป็นชาย 25 คน หญิง 25 คน และจากโรงเรียนในเขตชานเมือง จำนวน 50 คน เป็นชาย 25 คน หญิง 25 คน

วัยรุ่นตอนปลาย ทำการสุ่มกลุ่มตัวอย่างอย่างง่าย (Simple Random Sampling) จากมหาวิทยาลัยของรัฐ จำนวน 50 คน เป็นชาย 25 คน หญิง 25 คน และจากมหาวิทยาลัยเอกชน จำนวน 50 คน เป็นชาย 25 คน หญิง 25 คน

ดังนั้นจึงทำให้ได้กลุ่มตัวอย่าง โดยแยกตามระดับอายุและเพศของกลุ่มตัวอย่างจากโรงเรียนในเขตเมืองและเขตชานเมืองของวัยรุ่นตอนต้นและตอนกลาง และจากมหาวิทยาลัยของรัฐ และมหาวิทยาลัยเอกชนของวัยรุ่นตอนปลาย ดังนี้

ตารางที่ 2 แสดงจำนวนกลุ่มตัวอย่าง โดยแยกตามระดับอายุและเพศของกลุ่มตัวอย่าง

ระดับอายุ เพศ	วัยรุ่นตอนต้น		วัยรุ่นตอนกลาง		วัยรุ่นตอนปลาย		รวม
	โรงเรียนเขตเมือง	โรงเรียนเขตชานเมือง	โรงเรียนเขตเมือง	โรงเรียนเขตชานเมือง	มหาวิทยาลัยของรัฐ	มหาวิทยาลัยเอกชน	
ชาย	25	25	25	25	25	25	150
หญิง	25	25	25	25	25	25	150
รวม	50	50	50	50	50	50	300

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับการตัดสินใจทางจริยธรรมเกี่ยวกับพฤติกรรมชายรักร่วมเพศ ซึ่งผู้วิจัยได้สร้างขึ้นเองโดยการศึกษาข้อมูลจากตำรา เอกสารต่างๆ ข่าวสารประจำวันทางหนังสือพิมพ์ วิทยุ โทรทัศน์ และสื่ออินเทอร์เน็ต เป็นต้น ตลอดจนงานวิจัยที่เกี่ยวข้องทั้งของไทยและต่างประเทศ โดยมีขั้นตอนการสร้างดังนี้

1. ผู้วิจัยได้สำรวจความคิดเห็น จากวัยรุ่นตอนต้น ตอนกลาง และตอนปลาย กลุ่มละ 30 คน โดยการใช้แบบสำรวจความคิดเห็นแบบปลายเปิดเกี่ยวกับการแสดงออกของชายกับชายที่ผู้ตอบคิดว่าเป็นพฤติกรรมของชายรักร่วมเพศ (ภาคผนวก ข) เพื่อนำมากำหนดเป็นพฤติกรรมชายรักร่วมเพศที่สามารถพบเห็นได้ในสังคมทั่วไป

2. นำคำตอบที่ได้มาประมวล เรียบเรียง หาค่าความถี่ของแต่ละพฤติกรรมการแสดงออกของชายรักร่วมเพศ และคำนวณเป็นค่าร้อยละ โดยแยกเป็นความคิดเห็นของวัยรุ่นตอนต้น ตอนกลาง และตอนปลาย ของกลุ่มสำรวจ (ภาคผนวก ข)

3. กำหนดพฤติกรรมที่แสดงว่าเป็นพฤติกรรมชายรักร่วมเพศ และพฤติกรรมทั่ว ๆ ไปที่ไม่ใช่พฤติกรรมชายรักร่วมเพศ

สำหรับพฤติกรรมชายรักร่วมเพศ ผู้วิจัยเลือกพิจารณาพฤติกรรมการแสดงออกของชายรักร่วมเพศที่มีลักษณะของการมีปฏิสัมพันธ์กันอย่างชัดเจน และมีค่าความถี่ในระดับ 35 เปอร์เซนต์ ขึ้นไป มีอยู่ 2 พฤติกรรมที่มีค่าความถี่ไม่ถึง 35 เปอร์เซนต์ แต่แสดงพฤติกรรมการมีปฏิสัมพันธ์กันอย่างชัดเจนคือ พฤติกรรมมีความสัมพันธ์ทางเพศกัน และพฤติกรรมการอยู่ด้วยกัน นั้นท์สามมี-ภรรยา

สำหรับพฤติกรรมทั่ว ๆ ไปที่ไม่ใช่พฤติกรรมชายรักร่วมเพศ ผู้วิจัยกำหนดขึ้นเองโดยพิจารณาพฤติกรรมการแสดงออกที่พบเห็นได้ทั่วไปในชีวิตประจำวัน

4. นำพฤติกรรมชายรักร่วมเพศ และพฤติกรรมทั่ว ๆ ไปที่ไม่ใช่พฤติกรรมชายรักร่วมเพศที่ได้ มากำหนดขอบเขตของพฤติกรรมที่ต้องการศึกษา ซึ่งมีเกณฑ์ในการกำหนดคือ

- เป็นพฤติกรรมที่ผู้ชาย 2 คน แสดงปฏิสัมพันธ์กัน
- เป็นพฤติกรรมที่คนทั่วๆ ไปมีโอกาสประสบในชีวิตประจำวัน
- เป็นพฤติกรรมที่เข้าใจง่ายและชัดเจน

จากนั้นกำหนดสถานที่ 3 สถานที่ คือ สถานที่โล่งแจ้ง สถานที่มีคหิด และสถานเริงรมย์ ที่แสดงพฤติกรรมชายรักร่วมเพศและพฤติกรรมทั่ว ๆ ไปที่ไม่ใช่พฤติกรรมชายรักร่วมเพศ

ร่วมเพศ จากการศึกษาที่ผู้วิจัยได้กำหนดพฤติกรรมชายรักร่วมเพศและพฤติกรรมทั่ว ๆ ไปที่ไม่ใช่พฤติกรรมชายรักร่วมเพศ จำนวน 46 พฤติกรรม นำพฤติกรรมทั้ง 46 พฤติกรรมมาจัดเรียง แล้วนำไปสำรวจความคิดเห็นจากกลุ่มประชากรชาย-หญิง จำนวน 100 คน อายุระหว่าง 15-35 ปี เพื่อสำรวจความคิดเห็นต่อการประเมินพฤติกรรมการแสดงออกเหล่านั้นว่า ถูก หรือ ผิด สำหรับการศึกษาที่ผู้วิจัยเลือกพิจารณาเฉพาะพฤติกรรมที่มีความแตกต่างของคะแนนการประเมินว่าถูก 90 เปอร์เซ็นต์ ขึ้นไป และ ผิด 90 เปอร์เซ็นต์ ขึ้นไป (ภาคผนวก ข)

จากการศึกษาเบื้องต้น ได้คัดเลือกพฤติกรรมชายรักร่วมเพศจำนวน 20 พฤติกรรม และพฤติกรรมทั่ว ๆ ไปที่ไม่ใช่พฤติกรรมชายรักร่วมเพศ จำนวน 20 พฤติกรรม รวมทั้งหมด 40 พฤติกรรม ดังนี้

พฤติกรรมชายรักร่วมเพศ ซึ่งได้รับการประเมินว่าผิด 90 เปอร์เซ็นต์ ขึ้นไป

- นั่งจับมือถือแขนและมองตากันอย่างหวานซึ่งในผับหรือบาร์
- นั่งจับมือถือแขนและมองตากันอย่างหวานซึ่งในสวนสาธารณะ
- นั่งจับมือถือแขนและมองตากันอย่างหวานซึ่งในโรงภาพยนตร์
- นั่งโอบกอดกันและป้อนอาหารให้กันและกัน ในผับหรือบาร์
- นั่งโอบกอดกันและป้อนอาหารให้กันและกัน ในสวนสาธารณะ
- นั่งโอบกอดกันและป้อนอาหารให้กันและกัน ในโรงภาพยนตร์
- กอดและจูบได้กันในผับหรือบาร์
- กอดและจูบได้กันในสวนสาธารณะ
- กอดและจูบได้กันในโรงภาพยนตร์
- จูบกันในผับหรือบาร์
- จูบกันในสวนสาธารณะ
- จูบกันในโรงภาพยนตร์
- เดินโอบกอดและคุยกันอย่างกระหุงกระหนิงในผับหรือบาร์
- เดินโอบกอดและคุยกันอย่างกระหุงกระหนิงในสวนสาธารณะ
- นั่งโอบกอดและคุยกันอย่างกระหุงกระหนิงในโรงภาพยนตร์
- นั่งคลอเคลียและชบไหล่คุยกันอย่างกระหุงกระหนิงในผับหรือบาร์
- นั่งคลอเคลียและชบไหล่คุยกันอย่างกระหุงกระหนิงในสวนสาธารณะ

- นั่งคลอเคลียและชบไหล่ด้วยกันอย่างกระหงางกระหนิงในโรงภาพยนตร์
- มีความสัมพันธ์ทางเพศกัน
- อยู่ด้วยกันฉันทสามิ-ภรรยา

พฤติกรรมทั่ว ๆ ไปที่ไม่ใช่พฤติกรรมชายรักร่วมเพศที่ผู้วิจัยกำหนดขึ้นเอง ซึ่งได้รับการประเมินว่าถูก 90 เปอร์เซ็นต์ ขึ้นไป

- นั่งอ่านรายการอาหารด้วยกันในผับหรือบาร์
- นั่งเล่นดนตรีด้วยกันในสวนสาธารณะ
- ยืนอ่านโปแกรมภาพยนตร์ด้วยกันหน้าโรงภาพยนตร์
- นั่งรับประทานอาหารด้วยกันในผับหรือบาร์
- นั่งรับประทานอาหารด้วยกันในสวนสาธารณะ
- นั่งรับประทานอาหารด้วยกันในโรงภาพยนตร์
- นั่งคุยกันในผับหรือบาร์
- นั่งคุยกันในสวนสาธารณะ
- นั่งคุยกันในโรงภาพยนตร์
- นั่งดื่มเบียร์ด้วยกันในผับหรือบาร์
- วิ่งออกกำลังกายด้วยกันในสวนสาธารณะ
- นั่งดูภาพยนตร์ด้วยกันในโรงภาพยนตร์
- เดินร่าด้วยกันในผับหรือบาร์
- นั่งอ่านหนังสือด้วยกันในสวนสาธารณะ
- เดินคุยกันในผับหรือบาร์
- เดินคุยกันในสวนสาธารณะ
- เดินคุยกันขณะไปดูภาพยนตร์ด้วยกัน
- โทรศัพท์ถึงกันและนัดพบกันบ่อยๆ
- ไปอ่านหนังสือด้วยกันที่ห้องสมุดเป็นประจำ
- เข้าห้องพักอยู่ด้วยกัน

5. นำพฤติกรรม ทั้ง 40 พฤติกรรม ไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 3 ท่าน ตรวจสอบความสอดคล้อง และความชัดเจนของรูปประโยค โดยมีเกณฑ์ในการพิจารณาความถูกต้องเหมาะสมของข้อความจากความเห็นตรงกันของผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 2 ใน 3 ท่าน เพื่อนำมาปรับปรุงแก้ไขให้ตรงตามวัตถุประสงค์

6. จัดลำดับข้อคำถาม โดยการสุ่มข้อคำถามเพื่อสร้างแบบสอบถาม ซึ่งผู้วิจัยได้สมมติชื่อ และกำหนดเพศของผู้แสดงพฤติกรรมเพื่อให้เกิดความชัดเจนมากขึ้น จึงได้แบบสอบถามฉบับสมบูรณ์ ดังตัวอย่างต่อไปนี้

พฤติกรรม	การประเมินความคิดเห็น		สำหรับ ผู้วิจัย
	ถูก	ผิด	
1. สมชาย (ช) กับสมศักดิ์ (ช) นั่งจับมือถือแวนและมองตากันอย่างหวานซึ่งในผับหรือบาร์			☐
2.			
⋮			
⋮			
40. สมชาย (ช) กับสมศักดิ์ (ช) วิ่งออกกำลังกายด้วยกันในสวนสาธารณะ			☐

การให้คะแนนแบบสอบถาม

ผู้วิจัยได้กำหนดคะแนนของการประเมินความคิดเห็น ดังนี้

การประเมินว่าถูก หมายถึง ผู้ตอบแบบสอบถามตัดสินใจว่าพฤติกรรมนั้นถูกในเชิงจริยธรรม ได้ 1 คะแนน

การประเมินว่าผิด หมายถึง ผู้ตอบแบบสอบถามตัดสินใจว่าพฤติกรรมนั้นผิดในเชิงจริยธรรม ได้ 0 คะแนน

7. ก่อนนำแบบสอบถามไปทดลองใช้ ผู้วิจัยได้ให้นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 xชาย-หญิง จำนวน 4 คน ตอบแบบสอบถามเพื่อความแน่ใจว่านักเรียนเข้าใจภาษาที่ใช้ในแบบสอบถามตามความประสงค์ของผู้วิจัย และเพื่อประเมินเวลาที่ใช้ในการตอบแบบสอบถามด้วยผลที่ได้คือ นักเรียนเข้าใจภาษาที่ใช้ โดยนักเรียนใช้เวลาในการตอบแบบสอบถามประมาณ 10 – 15 นาที

คุณภาพของเครื่องมือ

การหาความเชื่อถือได้ของแบบสอบถาม

- การทดสอบความตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) โดยการนำแบบสอบถามที่สร้างเสร็จแล้วไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิของคณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย จำนวน 3 ท่าน ตรวจสอบรูปแบบและความตรงเชิงเนื้อหาของข้อมูล โดยมีเกณฑ์ในการพิจารณาความถูกต้องเหมาะสมของเนื้อหาและรูปแบบ จากความเห็นตรงกันของผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 2 ใน 3 ท่าน

- การทดสอบความเที่ยง (Reliability) โดยใช้วิธี Test-Retest Method ด้วยการนำแบบสอบถามไปทำการทดสอบ (Try Out) กับกลุ่มประชากรที่มีลักษณะใกล้เคียงกับกลุ่มประชากรที่ต้องการทดสอบจริง โดยประชากรกลุ่มนี้เป็นนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 และ 5 จากโรงเรียนสันติราษฎร์วิทยาลัย จำนวน 40 คน เป็นชาย 20 คน หญิง 20 คน การเก็บข้อมูลครั้งแรก ผู้วิจัยนำผลที่ได้มาบันทึกเก็บไว้ หลังจากนั้นเว้นระยะเวลาประมาณ 2 สัปดาห์ นำแบบสอบถามชุดเดิมไปทดสอบกับกลุ่มตัวอย่างเดิม แล้วนำผลที่ได้ทั้งสองครั้งมาวิเคราะห์หาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เพียร์สัน (Pearson Product Moment Correlation Coefficient)

สำหรับแบบสอบถามฉบับนี้ หาค่าความเชื่อถือได้โดยใช้วิธี Test-Retest Reliability คำนวณค่าสถิติด้วยสูตร Pearson Correlation ได้ค่าเท่ากับ .84

วิธีดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล

วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูลในการศึกษามีขั้นตอนดังนี้

1. ผู้วิจัยติดต่อขออนุมัติหนังสือจากจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยเพื่อขออนุญาตและขอความร่วมมือจากทางโรงเรียนหรือมหาวิทยาลัยในการเก็บรวบรวมข้อมูล
2. ผู้วิจัยนำหนังสืออนุมัติจากจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ไปขออนุญาตเก็บข้อมูล โดยกลุ่มตัวอย่างระดับวัยรุ่นตอนต้น และตอนกลาง ผู้วิจัยขออนุญาตเก็บข้อมูลจากโรงเรียนในสังกัดกรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ ได้โรงเรียนในเขตเมือง คือ โรงเรียนศรีอยุธยา และโรงเรียนสามเสนวิทยาลัย ส่วนโรงเรียนในเขตชานเมือง คือ โรงเรียนดอนเมืองทหารอากาศบำรุง และโรงเรียนมัธยมวัดหนองแขม

สำหรับกลุ่มตัวอย่างระดับวัยรุ่นตอนปลาย ผู้วิจัยเก็บข้อมูลจากนิสิตนักศึกษาจากมหาวิทยาลัยของรัฐ ได้แก่ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ และมหาวิทยาลัยมหิดล ส่วนมหาวิทยาลัยเอกชน ได้แก่ มหาวิทยาลัยกรุงเทพ และมหาวิทยาลัยอัสสัมชัญ

3. ผู้วิจัยนำแบบสอบถามไปเก็บข้อมูลด้วยตัวเอง จากกลุ่มตัวอย่างทั้งระดับวัยรุ่นตอนต้น ตอนกลาง และตอนปลาย จากนั้นนำแบบสอบถามมาตรวจสอบความสมบูรณ์ของการตอบแบบสอบถาม จึงได้แบบสอบถามที่ตอบครบสมบูรณ์ ระดับอายุละ 100 ชุด รวมเป็น 300 ชุด

4. รวบรวมแบบสอบถามที่ผ่านการตรวจสอบความสมบูรณ์ในการตอบแบบสอบถามทุกฉบับเพื่อนำข้อมูลที่ได้ออกไปวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติต่อไป

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยใช้สถิติในการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยคอมพิวเตอร์โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS/PC (Statistical Package for Social Science/Personal Computer) ดังนี้

1. คำนวณค่าเฉลี่ย (Mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) ของคะแนนการตัดสินใจจริยธรรมเกี่ยวกับพฤติกรรมชายรักร่วมเพศ โดยแยกตามระดับอายุ และเพศ

2. ทดสอบความแตกต่างของคะแนนการตัดสินใจจริยธรรมเกี่ยวกับพฤติกรรมชายรักร่วมเพศ ในแต่ละระดับอายุและเพศ ด้วยวิธีการวิเคราะห์ความแปรปรวนสองทาง (Two-Way Analysis of Variance)

การนำเสนอข้อมูล

ในการนำเสนอข้อมูลที่วิเคราะห์แล้ว ผู้วิจัยนำเสนอข้อมูลเป็นลำดับขั้นตอน ดังนี้

1. แสดงผลค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) ของคะแนนการตัดสินใจจริยธรรมเกี่ยวกับพฤติกรรมชายรักร่วมเพศของวัยรุ่นเพศชายและหญิงในแต่ละระดับอายุ โดยนำเสนอในรูปแบบตาราง

2. แสดงผลการทดสอบความแตกต่างของคะแนนการตัดสินใจจริยธรรมเกี่ยวกับพฤติกรรมชายรักร่วมเพศของวัยรุ่นเพศชายและหญิงในแต่ละระดับอายุ ด้วยวิธีวิเคราะห์ความแปรปรวนสองทาง (Two-Way Analysis of Variance) โดยนำเสนอในรูปแบบตาราง

บทที่ 3

ผลการวิจัย

ในการศึกษาเรื่อง การเปรียบเทียบการตัดสินใจทางจริยธรรมเกี่ยวกับพฤติกรรมชายรักร่วมเพศระหว่างวัยรุ่นชายและวัยรุ่นหญิง ในเขตกรุงเทพมหานคร ได้มีการออกแบบงานวิจัยเพื่อวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทาง (Two-way ANOVA) โดยมีตัวแปรอิสระ 2 ตัว คือ อายุ ซึ่งมี 3 ระดับอายุ คือ วัยรุ่นตอนต้น ตอนกลาง และตอนปลาย และ เพศ ได้แก่ เพศชาย และหญิง ส่วนตัวแปรตามคือคะแนนการตัดสินใจทางจริยธรรมเกี่ยวกับพฤติกรรมชายรักร่วมเพศ

ข้อมูลแสดงผลการวิเคราะห์ทางสถิติมีดังต่อไปนี้

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 3 ค่าเฉลี่ย (\bar{x}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) ของคะแนนการตัดสินใจ จริยธรรมเกี่ยวกับพฤติกรรมชายรักร่วมเพศ ของวัยรุ่นเพศชาย-หญิง ในแต่ละระดับอายุ

	วัยรุ่นตอนต้น		วัยรุ่นตอนกลาง		วัยรุ่นตอนปลาย		รวม	
	\bar{x}	(SD)	\bar{x}	(SD)	\bar{x}	(SD)	\bar{x}	(SD)
ชาย	18.24	(3.83)	21.02	(4.69)	24.48	(6.36)	22.25	(5.65)
หญิง	19.48	(2.14)	19.60	(3.79)	21.48	(4.38)	20.19	(3.66)
รวม	18.86	(3.15)	20.31	(4.30)	22.98	(5.64)	20.72	(4.78)

ผลการวิเคราะห์ คะแนนการตัดสินใจจริยธรรมเกี่ยวกับพฤติกรรมชายรักร่วมเพศ พบว่า วัยรุ่นตอนต้นเพศชาย มีค่าเฉลี่ย (\bar{x}) เท่ากับ 18.24 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) เท่ากับ 3.83 ส่วนเพศหญิง มีค่าเฉลี่ย (\bar{x}) เท่ากับ 19.48 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) เท่ากับ 2.14 วัยรุ่นตอนกลางเพศชาย มีค่าเฉลี่ย (\bar{x}) เท่ากับ 21.02 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) เท่ากับ 4.69 ส่วนเพศหญิง มีค่าเฉลี่ย (\bar{x}) เท่ากับ 19.60 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) เท่ากับ 3.79 และวัยรุ่นตอนปลายเพศชาย มีค่าเฉลี่ย (\bar{x}) เท่ากับ 24.48 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) เท่ากับ 6.36 ส่วนเพศหญิง มีค่าเฉลี่ย (\bar{x}) เท่ากับ 21.48 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) เท่ากับ 4.38 วัยรุ่นตอนต้นทั้งหมด มีค่าเฉลี่ย (\bar{x}) เท่ากับ 18.86 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) เท่ากับ 3.15 วัยรุ่นตอนกลางทั้งหมด มีค่าเฉลี่ย (\bar{x}) เท่ากับ 20.31 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) เท่ากับ 4.30 และวัยรุ่นตอนปลายทั้งหมด มีค่าเฉลี่ย (\bar{x}) เท่ากับ 22.98 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) เท่ากับ 5.64

วัยรุ่นเพศชายทั้งหมด มีค่าเฉลี่ย (\bar{x}) เท่ากับ 21.25 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) เท่ากับ 5.65 ส่วนวัยรุ่นเพศหญิงทั้งหมด มีค่าเฉลี่ย (\bar{x}) เท่ากับ 20.19 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) เท่ากับ 3.66

โดยรวม กลุ่มตัวอย่างทั้งหมด มีค่าเฉลี่ย (\bar{x}) เท่ากับ 20.72 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) เท่ากับ 4.78

ตารางที่ 4 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนสองทาง (Two-Way Analysis of Variance) ของคะแนนการตัดสินใจทางจริยธรรมเกี่ยวกับพฤติกรรมชายรักร่วมเพศ ของวัยรุ่นเพศชายและหญิงในแต่ละระดับอายุ

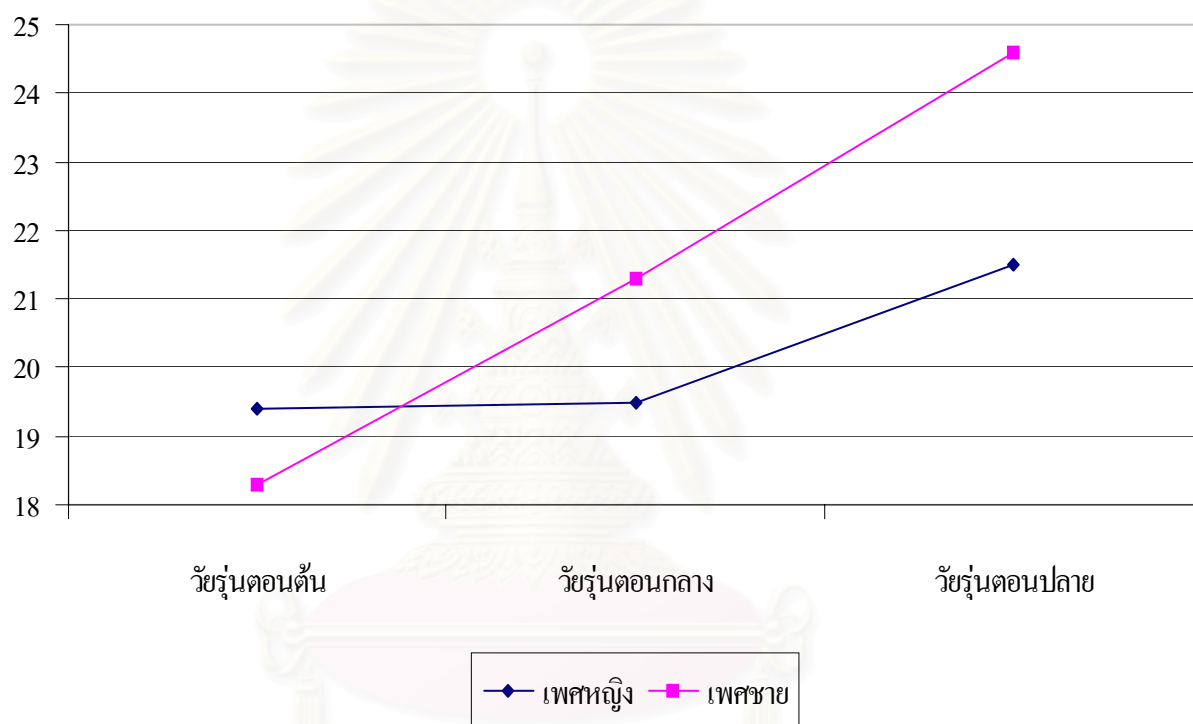
แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F
<u>ระหว่างกลุ่มตัวอย่าง</u>				
กลุ่มอายุ	2	873.52	436.76	22.75*
เพศ	1	87.27	84.27	4.39*
ความสัมพันธ์ร่วม	2	229.58	114.79	5.98*
ความคลาดเคลื่อน	294	5643.54	19.20	-
รวม	299	6830.92	-	-

* $p < .05$

จากผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนสองทาง (Two - Way Analysis of Variance) (ตารางที่4) พบว่า คะแนนการตัดสินใจทางจริยธรรมเกี่ยวกับพฤติกรรมชายรักร่วมเพศมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในทุกระดับอายุ ($F = 22.75, p < .05$) และวัยรุ่นชายมีคะแนนการตัดสินใจทางจริยธรรมเกี่ยวกับพฤติกรรมชายรักร่วมเพศแตกต่างจากวัยรุ่นหญิงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($F = 4.39, p < .05$) นอกจากนี้ยังพบความสัมพันธ์ระหว่างระดับอายุและเพศของกลุ่มตัวอย่าง แสดงว่า ระดับอายุและเพศของกลุ่มตัวอย่างร่วมกันส่งผลต่อคะแนนการตัดสินใจทางจริยธรรมเกี่ยวกับพฤติกรรมชายรักร่วมเพศ โดยพบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($F = 5.98, p < .05$) กล่าวคือ ความแตกต่างของคะแนนการตัดสินใจทางจริยธรรมเกี่ยวกับพฤติกรรมชายรักร่วมเพศ นั้นเป็นผลเนื่องมาจากความแตกต่างของระดับอายุ ซึ่งขึ้นอยู่กับเพศของกลุ่มตัวอย่าง โดยสามารถแสดงได้ด้วยกราฟที่แสดงความสัมพันธ์ระหว่างค่าเฉลี่ยของคะแนนการตัดสินใจทางจริยธรรมของวัยรุ่นเพศชายและหญิงในแต่ละระดับอายุ ดังนี้

กราฟที่ 2 ความสัมพันธ์ระหว่างระดับอายุและเพศ ต่อคะแนนการตัดสินใจทางจริยธรรม
เกี่ยวกับพฤติกรรมชายรักร่วมเพศ

ค่าเฉลี่ยของคะแนนการตัดสินใจทางจริยธรรม
เกี่ยวกับพฤติกรรมชายรักร่วมเพศ

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ 4

อภิปรายผลการวิจัย

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาเปรียบเทียบการตัดสินใจทางจริยธรรมเกี่ยวกับพฤติกรรมชายรักร่วมเพศ ระหว่างวัยรุ่นชายและวัยรุ่นหญิง ในเขตกรุงเทพมหานคร โดยมีสมมติฐานในการวิจัยคือ วัยรุ่นชายมีคะแนนการตัดสินใจทางจริยธรรมเกี่ยวกับพฤติกรรมชายรักร่วมเพศแตกต่างจากวัยรุ่นหญิงในแต่ละระดับอายุ

จากการทดสอบสมมติฐานโดยวิธีวิเคราะห์ความแปรปรวนสองทาง (Two-Way Analysis of Variance) เพื่อทดสอบความแตกต่างของคะแนนการตัดสินใจทางจริยธรรมเกี่ยวกับพฤติกรรมชายรักร่วมเพศในเพศชายและหญิงจากวัยรุ่นตอนต้น ตอนกลาง และตอนปลายพบว่า คะแนนการตัดสินใจทางจริยธรรมเกี่ยวกับพฤติกรรมชายรักร่วมเพศมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในทุกระดับอายุ ($F = 22.75, p < .05$) และวัยรุ่นชายมีคะแนนการตัดสินใจทางจริยธรรมเกี่ยวกับพฤติกรรมชายรักร่วมเพศแตกต่างจากวัยรุ่นหญิงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($F = 4.39, p < .05$) นอกจากนี้ยังพบความสัมพันธ์ระหว่างระดับอายุและเพศของกลุ่มตัวอย่าง แสดงว่า ระดับอายุและเพศของกลุ่มตัวอย่างร่วมกันส่งผลต่อคะแนนการตัดสินใจทางจริยธรรมเกี่ยวกับพฤติกรรมชายรักร่วมเพศ โดยพบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($F = 5.98, p < .05$) กล่าวคือ ความแตกต่างของคะแนนการตัดสินใจทางจริยธรรมเกี่ยวกับพฤติกรรมชายรักร่วมเพศนั้นเป็นผลเนื่องมาจากความแตกต่างของระดับอายุ ซึ่งขึ้นอยู่กับเพศของกลุ่มตัวอย่าง

จากกราฟที่แสดงปฏิสัมพันธ์ร่วมกันของระดับอายุและเพศ (กราฟที่ 2) พบว่า คะแนนการตัดสินใจทางจริยธรรมเกี่ยวกับพฤติกรรมชายรักร่วมเพศ ในแต่ละระดับอายุมีคะแนนมากขึ้นตามระดับอายุ ในลักษณะที่วัยรุ่นเพศชายแสดงแนวโน้มการเพิ่มขึ้นของคะแนนได้เด่นชัดกว่าเพศหญิงซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ว่า วัยรุ่นชายมีคะแนนการตัดสินใจทางจริยธรรมเกี่ยวกับพฤติกรรมชายรักร่วมเพศแตกต่างจากวัยรุ่นหญิงในแต่ละระดับอายุ

จากผลการวิจัยพบว่า กระบวนการตัดสินใจทางจริยธรรมเกี่ยวกับพฤติกรรมชายรักร่วมเพศของวัยรุ่นในแต่ละระดับอายุมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นตามระดับอายุ แสดงว่าวัยรุ่นในระดับอายุที่มากขึ้นมีแนวโน้มที่จะยอมรับพฤติกรรมชายรักร่วมเพศมากขึ้น เนื่องจากวัยรุ่นที่เข้าสู่ช่วงวัยรุ่นตอนกลาง คืออายุตั้งแต่ 15 ปี ขึ้นไป วัยรุ่นจะเริ่มลดการมุ่งยึดตนเป็นศูนย์กลางลง เพราะสามารถปรับตัวต่อการเปลี่ยนแปลงทางร่างกายในวัยรุ่นตอนต้นได้แล้ว เมื่อเข้าสู่วัยรุ่นตอนกลาง เด็กจะเริ่มเข้าใจมุมมองของผู้อื่นมากขึ้น เริ่มมีความสามารถในการคิดอย่างเป็นระบบ สามารถพิจารณาถึงเหตุผลที่เป็นธรรมได้ โดย Piaget ได้กล่าวว่า วัยรุ่นเป็นวัยที่สามารถเปลี่ยนจากการยึดกฎเกณฑ์ของผู้อื่น (Heteronomous) ซึ่งเป็นการนำเอาคำบอกกล่าวหรือการสั่งสอนจากผู้มีอำนาจเหนือกว่ามาใช้ ในการตัดสินใจว่าสิ่งใดผิดหรือสิ่งใดถูกมาสู่การมีกฎเกณฑ์ของตัวเองหรือความสำนึกในกฎเกณฑ์ (Autonomous) ซึ่งเป็นระยะที่เด็กมีพัฒนาการทางสติปัญญาในระดับที่มีความคิดเป็นของตัวเอง กระบวนการที่เกี่ยวข้องกับการเปลี่ยนแปลงนี้มี 2 กระบวนการ (Hoffman, 1970 อ้างถึงใน ชีระพร อูวรรณโณ, 2529) คือ กระบวนการแรกเป็นกระบวนการที่ให้โอกาสเด็กวัยรุ่นมีส่วนร่วมในการตัดสินใจต่าง ๆ ในสังคม ซึ่งมีผลทำให้เด็กมีทัศนคติต่อกฎเกณฑ์และผู้มีอำนาจเหนือกว่าตนเปลี่ยนไปจากเดิม นอกจากนี้การมีปฏิสัมพันธ์กับเพื่อนวัยเดียวกันทำให้เด็กมีส่วนร่วมในการแก้ไขกฎเกณฑ์ต่าง ๆ มากขึ้น และมีการร่วมมือกันมากขึ้น กระบวนการที่สองเป็นกระบวนการที่ให้โอกาสเด็กวัยรุ่นในการแลกเปลี่ยนบทบาทต่าง ๆ กับเพื่อนวัยเดียวกัน ซึ่งการแลกเปลี่ยนบทบาทโดยการสวมบทบาทที่ต้องมีปฏิสัมพันธ์ต่อกัน ทำให้เด็กเข้าใจได้ว่าตนมีความรู้สึกอย่างไร และเด็กคนอื่นที่มาสวมบทบาทคล้ายตนมีความรู้สึกอย่างไร การเข้าใจความรู้สึกของคนอื่นนี้ส่งผลให้เด็กมีความเข้าใจและยอมรับผู้อื่น อันจะทำให้เด็กนับถือกฎเกณฑ์ที่กลุ่มสร้างขึ้นและช่วยให้เด็กคำนึงถึงเจตนาของผู้อื่นในการกระทำสิ่งต่าง ๆ ด้วยเหตุนี้จึงทำให้เด็กวัยรุ่นมีการตัดสินใจทางจริยธรรมในลักษณะที่คำนึงถึงความยุติธรรมและพิจารณาถึงเหตุและผลของการกระทำ มีความเห็นอกเห็นใจผู้อื่น และใช้เหตุผลเชิงจริยธรรมด้วยตัวเอง (Bendixen, Schraw & Dunkle, 1998)

พัฒนาการของการตัดสินใจทางจริยธรรม สะท้อนให้เห็นพัฒนาการของความสามารถในการเข้าใจสิ่งต่างๆของเด็ก และสะท้อนให้เห็นพัฒนาการของความสามารถของการซึมซาบ (Internalization) ซึ่งเป็นการเปลี่ยนแปลงทางจริยธรรมด้วยตัวเด็กเอง โดยผ่านการอบรมสั่งสอนและควบคุมพฤติกรรมทางจริยธรรมจากพ่อแม่ หรือบุคคลอื่นๆ ในสังคม (Grusec, 1983) วิธีอบรมสั่งสอนและควบคุมพฤติกรรมนี้เปลี่ยนแปลงไปตามอายุของเด็ก โดยจะเห็นว่าในวัยที่เด็กยังไม่เข้าใจภาษาดีพอ พ่อแม่หรือผู้ปกครองจะอบรมสั่งสอนหรือควบคุมพฤติกรรมของเด็กด้วยการกระทำ ด้วยการให้รางวัลหรือการลงโทษอย่างเป็นรูปธรรม เมื่อเด็กเติบโตขึ้นเด็กสามารถใช้สัญลักษณ์ และสามารถคาดหวังเกี่ยวกับผลของการกระทำของตนได้ พ่อแม่หรือผู้ปกครองก็ใช้

วิธีอบรมสั่งสอนด้วยวาจา ด้วยการชี้แนะทั้งที่เป็นตัวอย่างจริงและตัวอย่างสมมติ และด้วยการใช้ภาษาเป็นสื่อในการให้รางวัลและลงโทษอันจะทำให้เด็กเรียนรู้ ซึ่งจะส่งผลต่อการคาดหวังเกี่ยวกับผลของการกระทำและส่งผลให้เด็กสามารถควบคุมตัวเองได้ (ชัยพร วิชาวุธ, 2525) จากการศึกษาของ Zern (1997) ที่ได้ศึกษาระยะยาวเกี่ยวกับเจตคติของวัยรุ่นและอิทธิพลของผู้ให้ความช่วยเหลือในการพัฒนาคุณค่าทางจริยธรรม โดยศึกษาจากกลุ่มตัวอย่างจำนวน 2,861 คน ตั้งแต่ปี ค.ศ. 1978 ถึงปี ค.ศ. 1993 ซึ่งทำการสำรวจความคิดเห็นเพื่อประเมินเจตคติและผู้มีอิทธิพลต่อการให้ความช่วยเหลือในการพัฒนาคุณค่าทางจริยธรรม จากกลุ่มตัวอย่างตั้งแต่ระดับประถมศึกษา มัธยมศึกษา และระดับมหาวิทยาลัย โดยผู้วิจัยทำการประเมินทุก 5 ปีตลอดช่วงระยะเวลาการศึกษา 15 ปี ผลการศึกษาพบว่าในระดับประถมศึกษา บุคคลที่มีอิทธิพลต่อการพัฒนาคุณค่าทางจริยธรรมของเด็กมากที่สุดคือครอบครัว และสถานศึกษา ขณะที่ระดับมัธยมศึกษาเด็กจะเริ่มมีการพัฒนาคุณค่าทางจริยธรรมด้วยตัวเอง หรือใช้วิจารณ์ญาติส่วนตัวในการพัฒนาคุณค่าทางจริยธรรมมากกว่าอิทธิพลจากครอบครัวและสถานศึกษา ส่วนระดับมหาวิทยาลัยเด็กจะใช้วิจารณ์ญาติส่วนตัวในการพัฒนาคุณค่าทาง จริยธรรมมากที่สุด

การตัดสินใจทางจริยธรรมมีความสัมพันธ์กับอายุที่มากขึ้น โดยจะเห็นว่าเมื่อเด็กเติบโตขึ้น เข้าใจภาษาได้ดีขึ้น และมีพฤติกรรมที่หลากหลาย เด็กสามารถคิดอย่างเป็นระบบ มากขึ้น ซึ่งทำให้เด็กเรียนรู้ที่จะหลีกเลี่ยงผลกระทบที่ไม่พึงปรารถนา ทั้งจากประสบการณ์ตรง ที่จะนำไปสู่การพัฒนาความรู้ ความเข้าใจในกฎเกณฑ์ ของการตัดสินใจที่ถูกหรือผิดของการกระทำต่างๆ และเปิดโอกาสให้เด็กมีส่วนร่วมในการตัดสินใจ และจากการสังเกตตัวแบบทั้งตัวแบบในครอบครัว และสังคม โดยเฉพาะสื่อมวลชน ทั้งสื่อสิ่งพิมพ์ วิทยุ โทรทัศน์ และสื่อเทคโนโลยีต่างๆ ที่มีอิทธิพลต่อเจตคติ ความคิด ความเชื่อด้านการตัดสินใจที่ถูกหรือผิดของพฤติกรรม (อุณาวัตติ คงมั่นวัฒนา, 2538) โดยเฉพาะวัยรุ่นซึ่งเป็นวัยที่มีความจำ มีความคิดอย่างเป็นระบบ สามารถคิดเชิงเหตุและผลได้ และสามารถเชื่อมโยงได้ว่าพฤติกรรมของมนุษย์ในสังคมมีความแตกต่างกัน ดังนั้นการตัดสินใจที่ถูกหรือผิดของพฤติกรรมต่างๆจึงใช้เกณฑ์ในการตัดสินใจที่แตกต่างกัน ในวัยเด็กซึ่งยังมีข้อจำกัดด้านความคิดและประสบการณ์ จะมีการตัดสินใจทางจริยธรรมจำกัดในเกณฑ์ใดเกณฑ์หนึ่ง เพียงเกณฑ์เดียว และมักเป็นเกณฑ์ที่เป็นรูปธรรมเข้าใจง่าย เมื่อเติบโตขึ้น เด็กสามารถคิดได้ดีขึ้นและมีประสบการณ์มากขึ้น เด็กก็สามารถเรียนรู้เกณฑ์ในการตัดสินใจเพิ่มมากขึ้น ซับซ้อนขึ้น และสามารถที่จะนำเกณฑ์ต่าง ๆ เหล่านั้นมาพิจารณาตัดสินใจพร้อม ๆ กันได้ (Grusec & Kuczyski, 1997) นอกจากนี้ เด็กยังได้รับการถ่ายทอดทางสังคม ซึ่งเป็นการให้การเรียนรู้แบบแผน ความประพฤติ ความเชื่อ และบรรทัดฐานของสังคมที่เด็กเข้าไปมีส่วนร่วมเป็นสมาชิก อันจะ

ทำให้เด็กรู้จักควบคุมตัวเองและกำกับพฤติกรรมของตัวเอง การควบคุมจากทางกายก็เปลี่ยนมาเป็นการควบคุมทางสังคม เมื่อวัยรุ่นเรียนรู้มาตรฐานทางจริยธรรมจากผู้ใหญ่ผ่านการสอนและการแสดงแบบอย่างให้ดู เด็กก็จะมีมาตรฐานเป็นของตัวเอง มาตรฐานเหล่านี้เป็นตัวควบคุมและกำกับพฤติกรรมของเด็ก (Bandura, 1986) ที่สำคัญคือวัยรุ่นจะผ่านกระบวนการทำตามอย่างสังคม (Socialization Process) ซึ่งเป็นกระบวนการเรียนรู้ทางสังคม เพื่อที่จะปรับตัวให้เข้ากับมาตรฐานของกลุ่มหรือประเพณีวัฒนธรรมของสังคมที่ตนอยู่ (Brim & Wheeler, 1966 อ้างถึงใน ประไพพรรณ ภูมิวิสุทธิสาร, 2530) โดยเฉพาะการตัดสินใจพฤติกรรมรักร่วมเพศ ซึ่งเคยได้รับการตีตราว่าเป็นพฤติกรรมที่เบี่ยงเบน ผิดจารีตประเพณี แต่จากผลการวิจัยพบว่าวัยรุ่นตอนปลายตัดสินใจตัดสินใจพฤติกรรมเหล่านี้ว่าถูกต้องในระดับที่สูงกว่าวัยรุ่นตอนต้นและตอนกลาง เนื่องจากวัยรุ่นตอนปลายเป็นวัยที่สามารถรู้จักตัวเองและเข้าใจถึงบทบาทของบุคคลอื่นในสังคม สามารถเชื่อมโยงบทบาทหน้าที่ของตนเองให้เข้ากับสังคมใหม่ที่ตนเองอยู่ และที่สำคัญคือ วัยรุ่นมีมุมมองที่กว้างขึ้น (Hurlock, 1973) ด้วยเหตุนี้พวกเขาจึงมีแนวโน้มที่จะยอมรับพฤติกรรมรักร่วมเพศมากขึ้น

จากผลการศึกษาพบว่า วัยรุ่นชายและวัยรุ่นหญิงมีคะแนนการตัดสินใจทางจริยธรรมเกี่ยวกับพฤติกรรมชายรักร่วมเพศแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แสดงให้เห็นว่าความแตกต่างทางเพศมีผลต่อการตัดสินใจทางจริยธรรม ในลักษณะที่วัยรุ่นชายและวัยรุ่นหญิงมีมุมมองต่อการตัดสินใจความถูกต้องหรือผิดของการกระทำแตกต่างกัน เนื่องจากการที่เด็กได้รับประสบการณ์ทางสังคม กระบวนการสังคมประกิต และการอบรมสั่งสอนที่แตกต่างกัน (Perry & Bussey, 1984) โดยเฉพาะสังคมหรือวัฒนธรรมไทยที่มีการปลูกฝังตั้งแต่วัยเด็ก ให้เด็กจะมีการเคารพ เชื่อฟังผู้ใหญ่หรือผู้มีอำนาจเหนือกว่า แต่เมื่อเริ่มเข้าสู่วัยรุ่น เด็กจะเริ่มมีเหตุผลของตัวเอง กล้าแสดงอาการต่อต้าน ได้แย้งด้วยเหตุผล หรือความคิดของตัวเองซึ่งบางครั้งอาจขัดแย้งกับผู้ใหญ่ ดังนั้นในส่วนของการตัดสินใจว่าสิ่งใดผิดหรือถูกนั้น วัยรุ่นจะมีมุมมองที่หลากหลายและแตกต่างออกไปจากวัยเด็ก ที่ส่วนใหญ่จะยอมรับและเคารพในกฎกติกาของสังคมเพื่อให้เป็นที่ยอมรับในสังคม แต่เมื่อเด็กมีอายุมากขึ้นเด็กเริ่มให้ความสำคัญกับความถูกต้องที่ขึ้นอยู่กับแต่ละสถานการณ์ ซึ่งบางครั้งก็ต้องปรับตัวให้เข้ากับสถานการณ์ตามสภาพความเป็นจริงในสังคมและยุคสมัยที่เปลี่ยนไป แต่เนื่องจากตั้งแต่อดีตมาที่สภาพของสังคมไทยนั้นมีแนวโน้มเป็นแบบสองมาตรฐาน (Double Standard) (Guskin, 1964 อ้างถึงใน รัชณี วิเศษสังข์, 2518) คือมาตรฐานการปฏิบัติตัวของชายและหญิงเป็นคนละแนว โดยจะเห็นได้ว่าเสรีภาพในการประพฤติปฏิบัติของชายและหญิงในสังคมไทยมีความเหลื่อมล้ำกันอย่างเห็นได้ชัด โดยเพศหญิงจะได้รับการอบรมสั่งสอนอย่างเข้มงวดกวาดขันมากกว่าเพศชาย ไม่ว่าจะเป็นการวางตัวหรือการแสดงออกทั้งในที่สาธารณะหรือในที่ลับตาคน ดังจะเห็นได้จากการศึกษาของ กัญญา แสงสุชาติ (2509) ที่พบว่า การปฏิบัติตัวของหญิงถูกเข้มงวด

กวดขันมากกว่าการปฏิบัติตัวของชาย และจากการศึกษาของรัชนี วิเศษสังข์ (2518) ที่พบว่า วัยรุ่นมีจรรยาวิพากษ์ต่อพฤติกรรมที่เพศชายแสดงออกว่าถูกต้องมากกว่าพฤติกรรมที่เพศหญิงแสดงออกคือพฤติกรรมที่เพศชายแสดงออกทางสังคมมักจะได้รับการยอมรับมากกว่าพฤติกรรมที่เพศหญิงแสดงออก ถ้าสุดจากการศึกษาของ อูมาภรณ์ ภัทรวิชย์ (2538) ที่ได้ศึกษาถึงปัจจัยทางวัฒนธรรมที่มีผลต่อพฤติกรรมทางเพศที่ไม่เสี่ยงของวัยรุ่น จากนักเรียนและนิสิต อายุระหว่าง 15-24 ปี จำนวน 449 คน พบว่า เจตคติ ค่านิยมเรื่องพฤติกรรมทางเพศของเพศชายและหญิงมีความแตกต่างกัน ในลักษณะที่ เพศหญิงจะไม่ได้รับโอกาสในการรับรู้พฤติกรรมทางเพศ และถูกจำกัดในการพูดคุยเรื่องพฤติกรรมทางเพศ ขณะที่เพศชายได้รับโอกาสในการเรียนรู้พฤติกรรมทางเพศ และสังคมมีการยอมรับพฤติกรรมทางเพศของชายมากกว่าหญิง จะเห็นได้ว่าสังคมไทยมีการหล่อหลอมให้บทบาทของผู้หญิงและผู้ชายแตกต่างกัน เจตคติและค่านิยมในเรื่องเพศจึงมีความแตกต่างกันด้วย (อูมาภรณ์ ภัทรวิชย์ , 2541) ดังนั้นการตัดสินใจพฤติกรรมต่างๆ โดยเฉพาะพฤติกรรมรักร่วมเพศซึ่งเป็นพฤติกรรมที่ผิดจารีตประเพณีเดิมนั้น เพศหญิงซึ่งค่อนข้างที่จะยึดถือค่านิยมหรือวัฒนธรรมไทยมากกว่าเพศชาย จึงมองว่าพฤติกรรมเหล่านั้นผิด ไม่ควรประพฤติปฏิบัติต่อสาธารณชน

จากผลการศึกษาที่พบว่าวัยรุ่นชายมีคะแนนการตัดสินใจทางจริยธรรมเกี่ยวกับพฤติกรรมชายรักร่วมเพศแตกต่างจากวัยรุ่นหญิงในแต่ละระดับอายุ โดยจะเห็นว่าในระดับวัยรุ่นตอนกลางและตอนปลาย วัยรุ่นชายมีคะแนนการตัดสินใจทางจริยธรรมเกี่ยวกับพฤติกรรมชายรักร่วมเพศมากกว่าวัยรุ่นหญิง ยกเว้นในระดับวัยรุ่นตอนต้นที่วัยรุ่นหญิงได้คะแนนมากกว่าวัยรุ่นชายอธิบายได้จากการที่ในระยะแรกของการเริ่มเข้าสู่วัยแรกรุ่น เพศหญิงจะมีการเจริญเติบโตเร็วกว่าเพศชาย โดยเพศหญิงจะเข้าสู่วัยรุ่นตั้งแต่อายุ 10 ปี ขณะที่เพศชายเข้าสู่วัยรุ่นเมื่ออายุ 12 ปี (Brook-Gunn, Warren, Rosso & Garginlo, 1987; Chumlea, 1982 cited in Vander-Zanden, 1993) ส่วนวัยรุ่นไทยนั้นเพศชายจะเข้าสู่วัยรุ่นช้ากว่าเพศหญิง 2-3 ปี โดยเพศชายจะเข้าสู่วัยรุ่นเมื่ออายุประมาณ 13-15 ปี (ประยูรศรี มณีสร, 2532) จากการที่เพศหญิงเข้าสู่วัยรุ่นเร็วกว่าเพศชายจึงทำให้เด็กหญิงสามารถผ่านพ้นการเปลี่ยนแปลงทางด้านร่างกายเร็วกว่าเด็กชาย อันส่งผลให้เด็กหญิงสามารถให้ความสนใจต่อสิ่งแวดล้อมภายนอก ไม่ว่าจะเป็นกลุ่มเพื่อน ทั้งเพื่อนเพศเดียวกัน เพื่อนต่างเพศ และสถานภาพทางสังคมที่เปลี่ยนได้ดีกว่าเด็กชาย เด็กหญิงจึงสามารถเรียนรู้ทางสังคมเพื่อที่จะปรับตัวให้เข้ากับมาตรฐานของกลุ่มหรือประเพณีวัฒนธรรมของสังคมที่ตนอยู่ได้ ขณะที่เด็กชายในช่วงวัยรุ่นตอนต้นซึ่งเข้าสู่วัยรุ่นช้ากว่าเด็กหญิง จึงทำให้เด็กชายยังคงมีลักษณะเชื่อในการกระทำที่ดีหรือการกระทำที่ถูกต้อง และให้ความสำคัญกับการคาดหวังของครอบครัวและกฎเกณฑ์ที่สังคมกำหนด เช่น ระเบียบ ประเพณี ค่านิยม ดังนั้นหาก

พฤติกรรมใดผิดจากกฎเกณฑ์หรือระเบียบประเพณี ก็จะถือว่าพฤติกรรมนั้นผิด ไม่สมควรประพฤติปฏิบัติ (Kohlberg, 1960 cited in Perry and Bussey, 1984) ด้วยเหตุนี้เด็กชายในช่วงวัยรุ่นตอนต้นจึงยังมีสภาพกำลังอยู่ระหว่างวัยเด็กกับวัยรุ่นที่การตัดสินใจทางจริยธรรมของเด็กนั้นยังคงตัดสินใจพฤติกรรมใดๆว่าถูก หรือผิดนั้น ขึ้นอยู่กับผู้มีอำนาจเหนือกว่าตน เช่น เด็กที่ได้รับการสั่งสอนว่าการดื่มสุรา การเที่ยวกลางคืน หรือการเที่ยวผับ หรือบาร์ เป็นพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม โดยเฉพาะพฤติกรรมที่แตกต่างจากค่านิยมหรือประเพณีเดิมเด็กจะมองว่าพฤติกรรมเหล่านั้นผิด ไม่ถูกต้อง ไม่ควรประพฤติปฏิบัติ นอกจากนี้เด็กยังมีความจำกัดด้านประสบการณ์การเรียนรู้ทางสังคม จึงทำให้มีการตัดสินใจทางจริยธรรมจำกัดอยู่กับเกณฑ์ที่เป็นรูปธรรม และไม่ซับซ้อน ที่สำคัญคือ สำหรับการศึกษาครั้งนี้ระดับวัยรุ่นตอนต้น วัยรุ่นเพศชาย มีอายุเฉลี่ยคือ 13 ปี 8 เดือน ซึ่งแตกต่างจากวัยรุ่นหญิงที่มีอายุเฉลี่ย 14 ปี 2 เดือน จากความแตกต่างของระดับอายุนี้ จึงส่งผลให้วัยรุ่นชายในช่วงวัยรุ่นตอนต้น ได้คะแนนการตัดสินใจทางจริยธรรมเกี่ยวกับพฤติกรรมชายรักกรรมเพศน้อยกว่าวัยรุ่นหญิง

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ 5

สรุปการวิจัย และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่อง การเปรียบเทียบการตัดสินใจทางจริยธรรมเกี่ยวกับพฤติกรรมชายรักร่วมเพศ ระหว่างวัยรุ่นชายและวัยรุ่นหญิง ในเขตกรุงเทพมหานคร สรุปได้ดังนี้

วัตถุประสงค์ในการวิจัย

เพื่อศึกษาเปรียบเทียบการตัดสินใจทางจริยธรรมเกี่ยวกับพฤติกรรมชายรักร่วมเพศ ของวัยรุ่นชายและวัยรุ่นหญิง ในเขตกรุงเทพมหานคร

สมมติฐานในการวิจัย

วัยรุ่นชายมีคะแนนการตัดสินใจทางจริยธรรมเกี่ยวกับพฤติกรรมชายรักร่วมเพศ แตกต่างจากวัยรุ่นหญิงในแต่ละระดับอายุ

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. แบบสำรวจความคิดเห็นของวัยรุ่นเกี่ยวกับการแสดงออกของชายกับชายที่ผู้ตอบคิดว่าเป็นพฤติกรรมชายรักร่วมเพศ (ภาคผนวก ข)
2. แบบสอบถาม การตัดสินใจทางจริยธรรมเกี่ยวกับพฤติกรรมชายรักร่วมเพศ ซึ่งผู้วิจัยสร้างจากแบบสำรวจ โดยนำความคิดเห็นของวัยรุ่นมากำหนดพฤติกรรมการแสดงปฏิสัมพันธ์ของชายกับชาย ซึ่งในแต่ละพฤติกรรมแบ่งเป็น พฤติกรรมชายรักร่วมเพศ และพฤติกรรมทั่วไปที่ไม่ใช่พฤติกรรมชายรักร่วมเพศ

วิธีดำเนินการวิจัย

1. ผู้วิจัยสร้างเครื่องมือวิจัย และตรวจคุณภาพของเครื่องมือโดยการหาค่าความเที่ยงด้วยวิธีทดสอบซ้ำ (Test-Retest Method) และหาความตรงตามเนื้อหา โดยการตรวจจากผู้ทรงคุณวุฒิ

2. ก่อนนำแบบสอบถามไปทดลองใช้ ผู้วิจัยได้ให้นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ชาย-หญิง จำนวน 4 คน ตอบแบบสอบถามเพื่อความแน่ใจว่านักเรียนเข้าใจภาษาที่ใช้ในแบบสอบถามตามความประสงค์ของผู้วิจัย และเพื่อประเมินเวลาที่ใช้ในการตอบแบบสอบถามด้วยผลที่ได้คือ นักเรียนเข้าใจภาษาที่ใช้ โดยนักเรียนใช้เวลาในการตอบแบบสอบถามประมาณ 10 – 15 นาที

3. ช่วงการเก็บข้อมูล ผู้วิจัยไปเก็บข้อมูลของกลุ่มตัวอย่างระดับวัยรุ่นตอนต้นและตอนกลางด้วยตัวเองในช่วงโมงแะแนวของนักเรียนตาม โรงเรียนในเขตเมืองและเขตชานเมือง ส่วนระดับวัยรุ่นตอนปลาย ผู้วิจัยเก็บข้อมูลจากนิสิตในมหาวิทยาลัยของรัฐและมหาวิทยาลัยเอกชนในเขตกรุงเทพมหานคร

4. ผู้วิจัยนำแบบทดสอบที่ได้ มารวบรวมและคัดเลือกเพื่อให้ได้แบบสอบถามที่สมบูรณ์ แล้วนำไปวิเคราะห์ข้อมูลต่อไป

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. คำนวณหาค่าเฉลี่ย (\bar{x}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) ของคะแนนการตัดสินใจทางจริยธรรมเกี่ยวกับพฤติกรรมชายรักร่วมเพศ โดยแยกตามระดับอายุและเพศของกลุ่มตัวอย่าง

2. ทดสอบความแตกต่างของคะแนนการตัดสินใจทางจริยธรรมเกี่ยวกับพฤติกรรมชายรักร่วมเพศในแต่ละระดับอายุและเพศของกลุ่มตัวอย่าง โดยวิธีการวิเคราะห์ความแปรปรวนสองทาง (Two-Way Analysis of Variance)

ผลการวิจัย

1. วัยรุ่นชายมีคะแนนการตัดสินใจทางจริยธรรมเกี่ยวกับพฤติกรรมชายรักร่วมเพศมากกว่าวัยรุ่นหญิง

2. วัยรุ่นตอนปลายมีคะแนนการตัดสินใจทางจริยธรรมเกี่ยวกับพฤติกรรมชายรักร่วมเพศมากกว่าวัยรุ่นตอนต้นและตอนกลาง

3. วัยรุ่นชายมีคะแนนการตัดสินใจทางจริยธรรมเกี่ยวกับพฤติกรรมชายรักร่วมเพศแตกต่างจากวัยรุ่นหญิงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในแต่ละระดับอายุ โดยคะแนนการตัดสินใจทางจริยธรรมของวัยรุ่นชายแสดงแนวโน้มการเพิ่มขึ้นได้เด่นชัดมากกว่าวัยรุ่นหญิง

ข้อเสนอแนะ

1. ในการวิจัยนี้ ผู้วิจัยใช้กลุ่มตัวอย่างเป็นวัยรุ่นในเขตกรุงเทพมหานครเท่านั้น จึงน่าจะมีการศึกษาให้กว้างขวางกว่านี้ ด้วยการศึกษากับวัยรุ่นในต่างจังหวัดว่าแตกต่างจากกรุงเทพมหานครหรือไม่
2. ควรศึกษาซ้ำในเรื่องนี้โดยศึกษากับตัวแปรอื่นๆ เช่น ฐานะทางเศรษฐกิจและสังคม ผลสัมฤทธิ์ในการเรียน และการอบรมเลี้ยงดูของบิดามารดา เป็นต้น
3. ควรศึกษาการตัดสินใจทางจริยธรรมในด้านอื่นๆ ที่เหมาะสมกับลักษณะและอายุของกลุ่มตัวอย่าง

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

รายการอ้างอิง

ภาษาไทย

กีรติ บุญเจือ. (2519). *จริยศาสตร์สำหรับผู้เริ่มเรียน*. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช.

ชัยพร วิชชาวุธ และ ธีระพร อุวรรณโณ. (2525). แนวคิดและพัฒนาการใหม่ในการปลูกฝัง

จริยธรรม. *วารสารครุศาสตร์*, 11. (กรกฎาคม-กันยายน 2525).

ชูชัย สมธิโก. (2525). *ความรู้ความเข้าใจทางจริยธรรมเกี่ยวกับพฤติกรรมต่อตนเอง ของนักเรียน*

ครู และผู้ปกครอง. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต ภาควิชาจิตวิทยา บัณฑิตวิทยาลัย

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ดวงเดือน พันธุมนาวิน และ เพ็ญแข ประจันปัจฉิม. (2520). ความสัมพันธ์ภายในครอบครัวกับ

สุขภาพจิตและจริยธรรมของนักเรียนวัยรุ่น. *รายงานการวิจัย*, 26. สถาบันพฤติกรรมศาสตร์

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร.

ธวัชชัย ชัยจิรฉายากุล. (2529). การศึกษาคุณสมบัติของค่านิยมพื้นฐานทางจริยธรรมของคน
ไทย.

รายงานการวิจัย 56, ภาควิชาศึกษาศาสตร์ คณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์

มหาวิทยาลัยมหิดล.

ธีระพร อุวรรณโณ. (2529). *ทฤษฎีทางจิตวิทยาเกี่ยวกับจริยธรรม*. เอกสารไม่ได้ตีพิมพ์

เนตรชนก บัวนาค. (2531). *ความสัมพันธ์ในครอบครัว รูปแบบการสื่อสารกับครอบครัว*

และทัศนคติที่มีต่อเรื่องรักร่วมเพศของนักศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร.

วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต ภาควิชาประชาสัมพันธ์ บัณฑิตวิทยาลัย

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ปฐมา ทรัพย์สังข์. (2541). *การเปิดรับสื่อมวลชนของวัยรุ่นและผลกระทบที่เกิดขึ้นในเชิง*

จริยธรรม. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยมหิดล.

ประนอม สโรมาน. (2524). *รักร่วมเพศ. ธรรมศาสตร์*, 10. (กันยายน 2524).

- ประไพพรรณ ภูมิวุฒิสาร. (2530). *จิตวิทยาวัยรุ่น*. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ประยูรศรี มณีศรี. (2532). *จิตวิทยาวัยรุ่น*. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์วิทยาลัยครูจันทร์เกษม.
พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน. (2525).
- พรพนทิพย์ ศิริวรรณบุศย์. (2530). *ทฤษฎีจิตวิทยาพัฒนาการ*. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- พรุ่ง วงศ์จรัสกุล. (2533). *การศึกษาปัญหาของนักศึกษาชายที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ*.
วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต ภาควิชาจิตวิทยา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย.
- เพ็ญพีไล ฤทธาคนานนท์. (2536). *พัฒนาการทางพุทธิปัญญา*. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- มยุรี เมธีไตรรัตน์. (2529). *การใช้เหตุผลเชิงจริยธรรมของนักศึกษาพยาบาลระดับต้น กับ
นักศึกษาพยาบาลวิชาชีพ ในสถาบันการศึกษพยาบาล สังกัดกองงานวิทยาลัย
พยาบาล กระทรวงสาธารณสุข. วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต
มหาวิทยาลัยมหิดล.*
- มารุต คำชะอม. (2525). *จริยธรรมของนักศึกษาวิทยาลัยครูสงขลา. วิทยานิพนธ์ปริญญา
มหาบัณฑิต ภาคมัธยมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.*
- รักใจ จินตวิโรจน์. (2541). *การนำเสนอภาพชายรักร่วมเพศในภาพยนตร์ไทยและอเมริกัน*.
วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต ภาควิชาการสื่อสารมวลชน บัณฑิตวิทยาลัย
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ธานี วิเศษสังข์. (2518). *จรรยาวิพากษ์ของเด็กวัยรุ่นในกรุงเทพมหานครเกี่ยวกับความสัมพันธ์
ระหว่างชาย-หญิง. วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต ภาควิชาจิตวิทยา บัณฑิตวิทยาลัย
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย*
- วณิ ออมสิน. (2532). *พัฒนาการทางจริยธรรมของนักเรียนนักศึกษาในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ*.

วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต ภาควิชาจิตวิทยา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย.

ศรีเรือน แก้วกังวาล. (2538). *จิตวิทยาพัฒนาการชีวิตทุกช่วงวัย*. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์
มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

ศรีวรรณ เขียวลี. (2522). *พัฒนาการทางจริยธรรมของนักเรียนมัธยมศึกษาในภาคกลาง*.

วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต ภาควิชาจิตวิทยา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย.

ศิริเพ็ญ ไพบูลย์ผล. (2540). *การศึกษาการใช้เหตุผลเชิงจริยธรรมของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่
5 โรงเรียนเตรียมอุดมศึกษา*. วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยมหิดล.

ศึกษานิพนธ์, กระทรวง, กรมวิชาการ. *แนวทางการพัฒนาจริยธรรมไทย: การประชุมทางวิชาการ
เกี่ยวกับจริยธรรมไทย 25-27 มกราคม 2524*. กรุงเทพมหานคร: กองวิจัยการศึกษา.

สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต. (2541). *ทฤษฎีและเทคนิคการปรับพฤติกรรม*. พิมพ์ครั้งที่ 3,
กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, สำนักงานกฤษฎีกา. *รายงานการสัมมนาจริยธรรม
ในสังคมไทยปัจจุบัน*. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์กรมการศาสนา.

สุจิตรา อุตสาหะ. (2534). *พฤติกรรมทางเพศและเจตคติของนักเรียนวัยรุ่น: กรณีศึกษาพฤติกรรม
รักร่วมเพศ เขตการศึกษา 4*. วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยมหิดล.

สุนีย์ เหมะประสิทธิ์. (2536). *สถิติประยุกต์เพื่อการวิจัย*. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์คุรุสภา.

สุพร พวงวรรณ. (2533). *ความสัมพันธ์ระหว่างประสบการณ์การเรียนรู้กับพฤติกรรมจริยธรรม
ของนักเรียนพยาบาล*. วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยมหิดล.

สุพรรณศรี ชุมทรัพย์. (2522). *พัฒนาการทางจิตวิทยาของนักเรียนมัธยมศึกษาในภาคเหนือ*.
วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต ภาควิชาจิตวิทยา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย.

- สุภัทรา เอื้อวงศ์. (2522). การใช้เหตุผลเชิงจริยธรรมของนักศึกษาพยาบาลในสถาบันการศึกษา
สังกัดทบวงมหาวิทยาลัย. วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต ภาควิชาจิตวิทยา
บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุรณีย์ จิตดำรงพันธ์. (2522). พัฒนาการทางจริยธรรมของนักเรียนมัธยมศึกษาในภาคใต้.
วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต ภาควิชาจิตวิทยา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย.
- อรรรรณ ประจงกิจ. (2526). การศึกษาทัศนคติเชิงวิทยาศาสตร์และจรรยาวิพากษ์ของนักเรียนชั้น
มัธยมศึกษาตอนปลาย เขตกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต
ภาควิชาจิตวิทยา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อรอนงค์ นิยมธรรม. (2531). การเปรียบเทียบอัตมโนทัศน์ของวัยรุ่นชายรักร่วมเพศ กับวัยรุ่นชาย
รักต่างเพศ ที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแตกต่างกัน. วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต
ภาควิชาจิตวิทยา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อุณาวัต คมมั่งวัฒนา. (2538). การสื่อสารและการสังคมประกิตด้านวัฒนธรรมทางจิตใจของนิสิต
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต ภาควิชาการ
ประชาสัมพันธ์ บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อุมาภรณ์ ภัทรวณิชย์. (2538). ปัจจัยทางวัฒนธรรมที่มีผลต่อพฤติกรรมทางเพศที่ไม่เสี่ยงของ
วัยรุ่น. รายงานการวิจัย, 198. สถาบันวิจัยประชากรและสังคม มหาวิทยาลัยมหิดล
- อุมาภรณ์ ภัทรวณิชย์. (2541). การใช้สื่อเพื่อปรับเปลี่ยนความคิดเห็นและพฤติกรรมทางเพศ
ของวัยรุ่น: กรณีศึกษาโรงเรียนพานิชยการแห่งหนึ่งในกรุงเทพมหานคร. รายงานการ
วิจัย, 225 . สถาบันวิจัยประชากรและสังคม มหาวิทยาลัยมหิดล .

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาษาอังกฤษ

- Bailey, J.M., & Zucker, K.J. (1985). Childhood sex-typed behavior and sexual orientation: A conceptual analysis and quantitative review. *Developmental Psychology*, 31, 43-55.
- Bandura, A. (1977). *Social learning theory*. New Jersey: Prentice-Hall.
- Bandura, A. (1986). *Social foundations of thought and action*. New Jersey: Prentice-Hall.
- Bendixen, L.D., Schraw, G. & Dunkle, M.E. (1998). Epistemic beliefs and moral reasoning. *Journal of Psychology*, 132, 187-200.
- Berk, L.E. (1994). *Child development* (3rd ed.). Massachusetts: Paramout Publishing.
- Bull, N.J. (1969). *Moral education*. London: Routledge and Kegan Paul.
- Bussey, K. & Maughan, B. (1982). Gender differences in moral reasoning. *Journal of Personality and Social Psychology*, 42, 701-706.
- Forischa-Kovach, B. (1983). *The experience of adolescence: Development in context*. New York: Foresman and Company.
- Francoeur, R.T. (1982). *Sexual orientations and affectional preferences in becoming a sexual person*. New York: John Wiley & sons.
- Gibbs, J.C., Arnold, K.D., & Burkhart, J.E. (1984). Sex differences in the expression of moral judgment. *Child Development*, 55, 1040-1043.
- Gilligan, C. (1982). *In a different voice: Psychological theory and women's development*. Cambridge:Harvard University Press.
- Good, C.V. (1964). *Dictionary of education* (2nd ed.). New York: McGraw-Hill.
- Good, J.L., & Cartwright, C. (1998). Development of moral judgement undergraduate. *Collage Student Journal*, 32, 2-7.
- Grusec, J. E. (1983). The internalization of altruistic dispositions: A cognitive analysis. In E. T. Higgins, D. N. Ruble & W. W. Hartup (Eds.), *Social cognitive and social development: A sociocultural perspective* (pp. 275-293). New York: Cambridge University Press.
- Grusec, J. E. , & Kuczyski, L. (1997). *Parenting and children 's internalization of values: A handbook of contemporary theory*. Chicago: Ran McNally & Company.

- Hart, D., & Chmiel, S. (1992). Influence of defense mechanisms on moral judgment development : A longitudinal study. *Developmental Psychology*, 28, 722-730.
- Hersh, R. H., Miller, J.P., & Fielding, G.D. (1980). *Moral of moral education*. New York: Longman Inc.
- Hurlock, E.B. (1973). *Development psychology* (5th ed.). New York: McGraw-Hill.
- Hyde, J.S. (1982). Homosexuality and bisexuality. *In understanding human sexuality* (2nd ed.). New York: McGraw-Hill.
- Kohlberg, L. (1964). Development of moral character and moral ideology. In M. L. Hoffman and L.M. Hoffman (Eds.) , *Review of child development research* (pp. 383-427). New York: Russell Sage Foundation.
- Kohlberg, L. (1969). Development of children's orientations toward a moral order. In R.C. Sprinthall and N.A. Sprinthall (Eds.), *Educational psychology* (pp. 75-87). New York: Van Nostrand Reinhold Company Regional Offices.
- Kohlberg,L. (1975).The cognitive development approach to moral education. *Phi Delta Kappan*, 10: 672-673.
- Kohlberg, L., Levine, C. & Hwer, A. (1983). Moral stage : A current formulation and a response to critics. In J.A. Meacham (Ed.), *Contributions to human development* (pp.127-153). Basel ,Switzerland: Karger.
- Krebs, D.L. (1996). Gender and dilemma differences in real-life moral judgement. *Developmental Psychology*, 32, 220-230.
- Krebs, D.L. ,& Vermeulen, S.C. (1994). Gender and perspective differences in moral judgement and moral orientation. *Journal of Moral Education*, 23, 10-17.
- Lamanna, M.A., & Riedmann, A. (1988). *Marriage & families (making choices & facing change)* (3rd ed.). California: Wadsworth Inc.
- Lerner, R.M. (1976). *Concepts and theories of human development*. Phillipine: Addison-Wesley Publishing.
- Morris, L. A. (1997). *The male homosexual*. California: Sage Publications Inc.

- Patterson, C.J. (1995). Sexual orientation and human development: An overview. *Developmental Psychology, 31*, 3-11.
- Perry, D.G., & Bussey, K. (1984). *Social development*. New Jersey: Prentice-Hall.
- Perry, C.M., & McIntire, W.G. (1995). Modes of moral judgment among early adolescents. *Journal of Adolescence, 30*, 707-715.
- Piaget, J. (1960). *The moral judgment of the child*. Glencoe: Free Press.
- Piaget, J. (1967). *Six psychology studies*. New York: Random House.
- Plumme, K. (1981). Going gay: Identities life cycles and lifestyle in the mate gay world. In J.Hart and D. Richardcon (Eds.), *The theory and practice of homosexuality*(pp. 93-110). London: Rontledge and Kagan Paul.
- Powell, R.E. (1987). Homosexual behavior and the school counselor. *The School Counselor, 34*, 202-208.
- Remafedi, G.J. (1985). Adolescent homosexuality (issues for pediatricians). *Clinical Pediatrics, 24*, 481-485.
- Rest, J., Cooper, D., Coder, R., Masanz, J.,& Anderson, D. (1974). Judging the important issues in moral dilemmas. *Journal of Psychology, 10* , 491-501.
- Roger, D. (1972). *The psychology of adolescence* (2nd ed.). New York: Appleton Century Crofts.
- Rotheram-Borus, M.J., Rosario, M., Rossem, R.V., Reid, H., & Gillic, R. (1995). Prevalence, course, and predictors of multiple problem behaviors among gay and bisexual make adolescents. *Developmental Psychology, 31*, 75-85.
- Savin-Williams, R.C. (1995). An exploratory study of pubertal maturation timing and self-esteem among gay and bisexual male young. *Developmental Psychology, 31*, 56-64.
- Sebald, H. (1984). *Adolescence: A social psychological analysis* (3rd ed.). New Jersey: Prentice-Hall.
- Sours, J.A. (1972). Phallic-oedipus development: Deviation and psychopathology of sexual behavior in children. In B.J. Wolman (Ed.), *Manual of child psychology*(pp.159-579) . New York: McGraw-Hill.

- Speicher, B. (1994). Family patterns of moral judgment during adolescence and early adulthood. *Developmental Psychology, 30*, 624-632.
- Vander-Zanden, J.W. (1993). *Human development* (5th ed.). New York: McGraw-Hill.
- Walker, L.J. (1995). Sexism in Kohlberg's moral psychology ? In W.M. Kurtines and J.L. Gewirtz (Eds.) , *Moral development: An introduction* (pp. 83-107). Boston: Allyn & Bacon.
- Walker, L.J., De Vries, B., & Trevethan, S.D. (1987). Moral stage and moral orientations in real-life and hypothetical dilemmas. *Child Development, 58*, 842-858.
- Walker, L.J., & Pitts, R.C. (1998). Naturalistic conceptions of moral maturity. *Developmental Psychology, 34*, 403-419.
- Yussen, S.R. (1976). Moral reasoning from the perspective of others. *Child Development, 47*, 551-555.
- Zern, D.S. (1997). A longitudinal study of adolescents' attitudes about assistance in the development of moral value. *Journal of Genetic Psychology, 158*, 79-95.

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก ก

รายชื่อผู้ทรงคุณวุฒิ คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ที่ช่วยตรวจเนื้อหาและ
เครื่องมือวิจัยในการวิจัยครั้งนี้

1. รองศาสตราจารย์ ดร. พรรณทิพย์ ศิริวรรณบุญ
2. รองศาสตราจารย์ ประไพพรรณ ภูมิอุฒิสาร
3. อาจารย์ ดร. พรรณระพี สุทธิวรรณ

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก ข

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. แบบสำรวจความคิดเห็นเกี่ยวกับการแสดงออกของชายรักร่วมเพศ
2. ผลการสำรวจความคิดเห็นโดยแสดงในรูปแบบค่าร้อยละของความคิดเห็นจากวัยรุ่น

ตอนต้น ตอนกลาง และตอนปลาย

3. แบบสอบถามเรื่อง การตัดสินใจทางจริยธรรมเกี่ยวกับพฤติกรรมชายรักร่วมเพศของวัยรุ่นชายและวัยรุ่นหญิง ในเขตกรุงเทพมหานคร

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

แบบสำรวจความคิดเห็น

เรียน ผู้ตอบแบบสอบถาม

แบบสำรวจความคิดเห็นนี้สร้างขึ้นเพื่อนำมาเป็นข้อมูลในการสร้างเครื่องมือเกี่ยวกับแบบสอบถามด้านการตัดสินใจทางจริยธรรมเกี่ยวกับพฤติกรรมชายรักร่วมเพศของวัยรุ่นชาย และวัยรุ่นหญิง ในเขตกรุงเทพมหานคร

ข้อมูลที่ได้จากแบบสำรวจความคิดเห็นนี้จะเป็นปัจจัยสำคัญในการศึกษาครั้งนี้มาก จึงใคร่ขอความร่วมมือจากผู้ตอบแบบสำรวจความคิดเห็น ให้ช่วยกรุณาตอบตามความเป็นจริงที่สุด

ขอแสดงความนับถือ

(นางสาวกาญจนา สุรวาจากุล)

นิสิตปริญญาโท คณะจิตวิทยา

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ผลการสำรวจความคิดเห็นจากคำถามปลายเปิดของคำถามว่า “ท่านมีความคิดเห็นว่าการแสดงออกของชายกับชายที่ท่านคิดว่าเป็นพฤติกรรมของชายรักร่วมเพศ เป็นอย่างไร”

วัยรุ่นตอนต้น

1. ชายที่จับมือถือแขนกัน	ร้อยละ	63.33
2. ชายที่แต่งกายรัดรูป	ร้อยละ	46.67
3. ชายที่นั่งป้อนอาหารให้กัน	ร้อยละ	43.33
4. ชายที่ชอบฉีดน้ำหอม	ร้อยละ	43.33
5. ชายที่ชอบพูดคุยวิจารณ์ผู้หญิง	ร้อยละ	30.00
6. ชายที่เดินหนีบกัน	ร้อยละ	23.33
7. ชายที่แต่งตัวเรียบร้อย	ร้อยละ	10.00

วัยรุ่นตอนกลาง

1. ชายที่ไปเที่ยวผับหรือบาร์เกย์	ร้อยละ	80.00
2. ชายที่ชอบส่งสายตามองผู้ชายด้วยกัน	ร้อยละ	70.00
3. ชายที่แสดงความรักต่อกันอย่างเปิดเผย	ร้อยละ	70.00
4. ชายที่ชอบคลอเคลียกันเวลาอยู่กันตามลำพัง	ร้อยละ	63.33
5. ชายที่แต่งกายรัดรูป	ร้อยละ	53.33
6. ชายที่ชอบนินทาผู้หญิงและทำเสียงวิ๊ตวิ๊ว	ร้อยละ	40.00
7. ชายที่ชอบฉีดน้ำหอม	ร้อยละ	36.67
8. ชายที่เดินโอบกอดกันเวลากลางคืน	ร้อยละ	36.67
9. ชายที่แสดงอาการหึงหวงต่อผู้ชายอีกคนที่เขาชอบ	ร้อยละ	13.30

ผลการสำรวจความคิดเห็นจากคำถามปลายเปิดของคำถามว่า “ท่านมีความคิดเห็นว่าการแสดงออกของชายกับชายที่ท่านคิดว่าเป็นพฤติกรรมของชายรักร่วมเพศ เป็นอย่างไร” (ต่อ)

วัยรุ่นตอนปลาย

1. เทียบผ้าหรือบาร์เกย์	ร้อยละ	96.67
2. แสดงความรักต่อกันตามสถานที่สาธารณะ	ร้อยละ	73.33
3. นั่งคลอเคลียกันในสถานเริงรมย์	ร้อยละ	60.00
4. ชายที่แสดงความสนใจแต่ผู้ชายด้วยกัน	ร้อยละ	60.00
5. แสดงความรักกันแบบเปิดเผย	ร้อยละ	53.33
6. แสดงกริยาชมั้ยชายตาให้ผู้ชาย	ร้อยละ	53.33
7. พุดคุยกันแบบกระหุงกระหิง	ร้อยละ	36.67
8. เวลาพุดจีบปากจีบคอ	ร้อยละ	30.00
9. เป็นผู้ชายสำอาง	ร้อยละ	23.33
10. ชายที่ได้เสียกัน	ร้อยละ	20.00
11. ชายที่นัดพบกันอย่างเปิดเผย	ร้อยละ	20.00
12. ชายที่อยู่กินด้วยกัน	ร้อยละ	13.33

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ผลการสำรวจความคิดเห็นต่อการประเมินความถูก หรือผิด ของพฤติกรรมชายรักร่วมเพศและพฤติกรรมทั่ว ๆ ไปที่ไม่ใช่พฤติกรรมชายรักร่วมเพศ จากประชากรชาย - หญิง จำนวน 100 คน อายุระหว่าง 15-35 ปี

พฤติกรรมที่...	การประเมินความคิดเห็น	
	ถูก (%)	ผิด (%)
1.	8	92
2.	98	2
3.	2	98
4.	0	100
5.	4	96
6.	98	2
7.	2	98
8.	98	2
9.	100	0
10.	0	100
11.	100	0
12.	100	0
13.	8	92
14.	92	8
15.	100	0
16.	6	94
17.	2	98
18.	96	4

พฤติกรรมที่...	การประเมินความคิดเห็น	
	ถูก (%)	ผิด (%)
19.	1	99
20.	100	0
21.	8	92
22.	2	98
23.	98	2
24.	90	10
25.	4	96
26.	98	2
27.	98	2
28.	4	96
29.	2	98
30.	100	0
31.	100	0
32.	4	96
33.	100	0
34.	100	0
35.	0	100
36.	2	98
37.	0	100
38.	100	0
39.	2	98
40.	100	0

พฤติกรรมที่...	การประเมินความคิดเห็น	
	ถูก (%)	ผิด (%)
41.	36	74
42.	32	78
43.	64	36
44.	28	72
45.	35	65
46.	42	58

ตั้งแต่ข้อที่ 41- 43 เป็นพฤติกรรมที่ได้รับการประเมินว่าถูกหรือ ผิด ไม่ชัดเจน ผู้วิจัย จึงตัดทิ้ง ได้แก่ นั่งส่งสายตาให้ผู้ชายในสวนสาธารณะ ในผับ หรือ บาร์ และในโรงภาพยนตร์ ตามลำดับ

ส่วนข้อที่ 44- 46 เป็นพฤติกรรมได้แก่ พฤติกรรมเดินกุ่มมือไปเที่ยวบาร์เกย์ ด้วยกัน พฤติกรรมนอนหนุนตักกันในสวนสาธารณะ และพฤติกรรมนั่งจับมือกันในโรงภาพยนตร์ ตามลำดับ

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

พฤติกรรมกรามีปฏิสัมพันธ์ของชายกับชาย ทั้งพฤติกรรมชายรักร่วมเพศ

และพฤติกรรมทั่ว ๆ ไปที่ไม่ใช่พฤติกรรมชายรักร่วมเพศ

พฤติกรรมชายรักร่วมเพศ

- นั่งจับมือถือแขนและมองตากันอย่างหวานซึ่งในผับหรือบาร์
- นั่งจับมือถือแขนและมองตากันอย่างหวานซึ่งในสวนสาธารณะ
- นั่งจับมือถือแขนและมองตากันอย่างหวานซึ่งในโรงพยาบาล
- นั่งโอบกอดกันและป้อนอาหารให้กันและกันในผับหรือบาร์
- นั่งโอบกอดกันและป้อนอาหารให้กันและกันในสวนสาธารณะ
- นั่งโอบกอดกันและป้อนอาหารให้กันและกันในโรงพยาบาล
- กอดและจูบไล้กันในผับหรือบาร์
- กอดและจูบไล้กันในสวนสาธารณะ
- กอดและจูบไล้กันในโรงพยาบาล
- จูบกันในผับหรือบาร์
- จูบกันในสวนสาธารณะ
- จูบกันในโรงพยาบาล
- เดินโอบกอดและคุยกันอย่างกระหุงกระหิงในผับหรือบาร์
- เดินโอบกอดและคุยกันอย่างกระหุงกระหิงในสวนสาธารณะ
- เดินโอบกอดและคุยกันอย่างกระหุงกระหิงในโรงพยาบาล
- นั่งคลอเคลียและซบไหล่คุยกันอย่างกระหุงกระหิงในผับหรือบาร์
- นั่งคลอเคลียและซบไหล่คุยกันอย่างกระหุงกระหิงในสวนสาธารณะ
- นั่งคลอเคลียและซบไหล่คุยกันอย่างกระหุงกระหิงในโรงพยาบาล
- มีความสัมพันธ์ทางเพศกัน
- อยู่ด้วยกันฉันท์สามี-ภรรยา

พฤติกรรมทั่ว ๆ ไปที่ไม่ใช่พฤติกรรมชายรักร่วมเพศ

- นั่งอ่านรายการอาหารด้วยกันในผับหรือบาร์
- นั่งเล่นดนตรีด้วยกันในสวนสาธารณะ
- ยืนอ่านโปรแกรมภาพยนตร์ด้วยกันหน้าโรงพยาบาล
- นั่งรับประทานอาหารด้วยกันในผับหรือบาร์
- นั่งรับประทานอาหารด้วยกันในสวนสาธารณะ
- นั่งรับประทานอาหารด้วยกันในโรงพยาบาล

- นั่งคุยกันในผับหรือบาร์
- นั่งคุยกันในสวนสาธารณะ
- นั่งคุยกันในโรงภาพยนตร์
- นั่งดื่มเบียร์ด้วยกันในสวนสาธารณะ
- นั่งดูภาพยนตร์ด้วยกันในโรงภาพยนตร์
- เดินร่ำด้วยกันในผับหรือบาร์
- นั่งอ่านหนังสือด้วยกันในสวนสาธารณะ
- เดินคุยกันในผับหรือบาร์
- เดินคุยกันในสวนสาธารณะ
- เดินคุยกันขณะไปดูภาพยนตร์ด้วยกัน
- โทรศัพท์ถึงกันและนัดพบกันบ่อย ๆ
- ไปอ่านหนังสือด้วยกันที่ห้องสมุดเป็นประจำ
- เข้าห้องพักอยู่ด้วยกัน

ตัวอย่างแบบสอบถามการตัดสินใจทางจริยธรรมเกี่ยวกับพฤติกรรมชายรักร่วมเพศ

พฤติกรรม	การประเมินความคิดเห็น		สำหรับ ผู้วิจัย
	ถูก	ผิด	
1. สมชาย (ช) กับสมศักดิ์ (ช) นั่งจับมือถือแขนและมองตากันอย่างหวานซึ้งในผับหรือบาร์			☐
2. ...			
40. สมชาย (ช) กับสมศักดิ์ (ช) วิ่งออกกำลังกายด้วยกันในสวนสาธารณะ			☐

ภาคผนวก ก

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. การหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เพียร์สัน (Pearson Product Moment Correlation Coefficiency) โดยใช้สูตรการคำนวณ (สุนีย์ เหมะประสิทธิ์, 2536) คือ

$$r_{xy} = \frac{n\sum xy - (\sum x)(\sum y)}{\sqrt{[n\sum x^2 - (\sum x)^2][n\sum y^2 - (\sum y)^2]}}$$

เมื่อ x คือ คะแนนจากการทดสอบ หรือการวัด ครั้งที่ 1
 y คือ คะแนนจากการทดสอบ หรือการวัด ครั้งที่ 2
 n คือ จำนวนคนที่ถูกทดสอบ

2. คะแนนเฉลี่ย (Mean) สูตรที่ใช้คือ

$$\bar{X} = \frac{\sum X}{n}$$

เมื่อ $\sum_{i=1}^n X =$ ผลรวมของคะแนนทุกจำนวน
 $n =$ จำนวนผู้รับการทดสอบ

3. ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) สูตรที่ใช้คือ

$$S.D. = \sqrt{\frac{\sum X^2 - \frac{(\sum X)^2}{n}}{n-1}}$$

เมื่อ $\sum X^2 =$ ผลรวมกำลังสองของคะแนนแต่ละจำนวน
 $\bar{X} =$ คะแนนเฉลี่ย

n = จำนวนผู้รับการทดสอบ

4. การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทาง (Two-Way Analysis of Variance) สูตรที่ใช้คือ

แหล่งของความผันแปร	SS (Sum of Square)	df	MS (Mean Square)	F-ratio
ตัวแปร A (Rows)	$SS_A = nk \sum (\bar{x}_{.j} - \bar{x})^2$	J-1	$MS_A = \frac{SSj}{J-1}$	$F_A = \frac{MS_A}{MS_W}$
ตัวแปร B (Columns)	$SS_B = nJ \sum (\bar{x}_{.k} - \bar{x})^2$	K-1	$MS_B = \frac{SSk}{K-1}$	$F_B = \frac{MS_B}{MS_W}$
ปฏิสัมพันธ์ AB (Interaction)	$SS_{AB} = n \sum \sum (\bar{x}_{jk} - \bar{x}_{.j} - \bar{x}_{.k} + \bar{x})^2$	(J-1)(K-1)	$MS_{AB} = \frac{SSjk}{(J-1)(K-1)}$	$F_{AB} = \frac{MS_{AB}}{MS_W}$
ภายในเซลล์ (Withing Cell)	$SS_W = \sum \sum \sum (\bar{x}_{ijk} - \bar{x}_{jk})^2$	(JK(n-1))	$MS_W = \frac{SSw}{JK(n-1)}$	
รวม (Total)	$SS_T = \sum \sum \sum (\bar{x}_{ijk} - \bar{x})^2$	N-1		

เมื่อ

A = ตัวแปรอายุของกลุ่มตัวอย่าง

B = ตัวแปรเพศของกลุ่มตัวอย่าง

n = จำนวนกลุ่มตัวอย่าง

j = จำนวนระดับอายุของกลุ่มตัวอย่าง

k = จำนวนเพศของกลุ่มตัวอย่าง

สถาบันส่งเสริมการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก ง

จำนวนและร้อยละของผู้ประเมินความคิดเห็นในแต่ละพฤติกรรม โดยแยกตามระดับอายุ
ของกลุ่มตัวอย่าง

พฤติกรรมที่...	วัยรุ่นตอนต้น (1)		วัยรุ่นตอนกลาง (2)		วัยรุ่นตอนปลาย (3)		รวม (1+2+3)	
	ถูก (%)	ผิด (%)	ถูก (%)	ผิด (%)	ถูก (%)	ผิด (%)	ถูก (%)	ผิด (%)
1	2 (2.0)	98 (98.0)	10 (10.0)	90 (90.0)	30 (30.0)	70 (70.0)	42 (14.0)	258 (86.0)
2	89 (89.0)	11 (11.0)	89 (89.0)	11 (11.0)	94 (94.0)	6 (6.0)	272 (90.7)	28 (9.3)
3	1 (1.0)	99 (99.0)	4 (4.0)	96 (96.0)	12 (12.0)	88 (88.0)	17 (5.7)	283 (94.3)
4	7 (7.0)	93 (93.0)	6 (6.0)	94 (94.0)	14 (14.0)	86 (86.0)	27 (9.0)	273 (91.0)
5	17 (17.0)	83 (83.0)	9 (9.0)	91 (91.0)	30 (30.0)	70 (70.0)	56 (18.7)	244 (81.3)
6	75 (75.0)	25 (25.0)	87 (87.0)	13 (13.0)	96 (96.0)	4 (4.0)	258 (86.0)	42 (14.0)
7	2 (2.0)	98 (98.0)	2 (2.0)	98 (98.0)	4 (4.0)	96 (96.0)	8 (2.7)	292 (97.3)
8	87 (87.0)	13 (13.0)	89 (89.0)	11 (11.0)	97 (97.0)	3 (3.0)	273 (91.0)	27 (9.0)
9	97 (97.0)	3 (3.0)	99 (99.0)	1 (1.0)	97 (97.0)	3 (3.0)	293 (97.7)	7 (2.3)
10	1 (1.0)	99 (99.0)	5 (5.0)	95 (95.0)	12 (12.0)	88 (88.0)	18 (6.0)	282 (94.0)
11	86 (86.0)	14 (14.0)	92 (92.0)	8 (8.0)	97 (97.0)	3 (3.0)	275 (91.7)	25 (8.3)
12	93 (93.0)	7 (7.0)	98 (98.0)	2 (2.0)	97 (97.0)	3 (3.0)	288 (96.0)	12 (4.0)

พฤติกรรมที่...	วัยรุ่นตอนต้น		วัยรุ่นตอนกลาง		วัยรุ่นตอนปลาย		รวม	
	(1)		(2)		(3)		(1+2+3)	
	ถูก (%)	ผิด (%)	ถูก (%)	ผิด (%)	ถูก (%)	ผิด (%)	ถูก (%)	ผิด (%)
13	15 (15.0)	85 (85.0)	9 (9.0)	91 (91.0)	30 (30.0)	70 (70.0)	54 (18.0)	246 (82.0)
14	94 (94.0)	6 (6.0)	95 (95.0)	5 (5.0)	90 (90.0)	10 (10.0)	279 (93.0)	21 (7.0)
15	77 (77.0)	23 (23.0)	95 (95.0)	5 (5.0)	95 (95.0)	5 (5.0)	267 (89.0)	33 (11.0)
16	6 (6.0)	94 (94.0)	9 (9.0)	91 (91.0)	31 (31.0)	69 (69.0)	46 (15.3)	254 (84.7)
17	5 (5.0)	95 (95.0)	11 (11.0)	89 (89.0)	31 (31.0)	69 (69.0)	47 (15.7)	253 (84.3)
18	96 (96.0)	4 (4.0)	98 (98.0)	2 (2.0)	97 (97.0)	3 (3.0)	291 (97.0)	9 (3.0)
19	1 (1.0)	99 (99.0)	6 (6.0)	94 (94.0)	7 (7.0)	93 (93.0)	14 (4.7)	286 (95.3)
20	92 (92.0)	8 (8.0)	93 (93.0)	7 (7.0)	100 (100.0)	0 (0.0)	285 (95.0)	15 (5.0)
21	5 (5.0)	95 (95.0)	5 (5.0)	95 (95.0)	17 (17.0)	83 (83.0)	27 (9.0)	273 (91.0)
22	10 (10.0)	90 (90.0)	7 (7.0)	93 (93.0)	19 (19.0)	81 (81.0)	36 (12.0)	264 (88.0)
23	95 (95.0)	5 (5.0)	99 (99.0)	1 (1.0)	100 (100.0)	0 (0.0)	294 (98.0)	6 (2.0)
24	85 (85.0)	15 (15.0)	95 (95.0)	5 (5.0)	98 (98.0)	2 (2.0)	278 (92.7)	22 (7.2)
25	9 (9.0)	91 (91.0)	5 (5.0)	95 (95.0)	16 (16.0)	84 (84.0)	30 (10.0)	270 (90.0)
26	94 (94.0)	6 (6.0)	99 (99.0)	1 (1.0)	99 (99.0)	1 (1.0)	292 (97.3)	8 (2.7)

พฤติกรรมที่...	วัยรุ่นตอนต้น		วัยรุ่นตอนกลาง		วัยรุ่นตอนปลาย		รวม	
	(1)		(2)		(3)		(1+2+3)	
	ถูก (%)	ผิด (%)	ถูก (%)	ผิด (%)	ถูก (%)	ผิด (%)	ถูก (%)	ผิด (%)
27	96 (96.0)	4 (4.0)	99 (99.0)	1 (1.0)	97 (97.0)	3 (3.0)	292 (97.3)	8 (2.7)
28	5 (5.0)	95 (95.0)	9 (9.0)	91 (91.0)	15 (15.0)	85 (85.0)	29 (9.7)	271 (90.3)
29	3 (3.0)	97 (97.0)	8 (8.0)	92 (92.0)	19 (19.0)	81 (81.0)	30 (10.0)	270 (90.0)
30	92 (92.0)	8 (8.0)	99 (99.0)	1 (1.0)	97 (97.0)	3 (3.0)	288 (96.0)	12 (4.0)
31	94 (94.0)	6 (6.0)	97 (97.0)	3 (3.0)	96 (96.0)	4 (4.0)	287 (95.7)	13 (4.3)
32	10 (10.0)	90 (90.0)	7 (7.0)	93 (93.0)	21 (21.0)	79 (79.0)	38 (12.7)	262 (87.3)
33	94 (94.0)	6 (6.0)	98 (98.0)	2 (2.0)	97 (97.0)	3 (3.0)	289 (96.3)	11 (3.7)
34	40 (40.0)	60 (60.0)	68 (68.0)	32 (32.0)	86 (86.0)	14 (14.0)	194 (64.7)	106 (35.3)
35	2 (2.0)	98 (98.0)	3 (3.0)	97 (97.0)	2 (2.0)	98 (98.0)	7 (2.3)	293 (97.7)
36	10 (10.0)	90 (90.0)	12 (12.0)	88 (88.0)	28 (28.0)	72 (72.0)	50 (16.7)	250 (83.3)
37	7 (7.0)	93 (93.0)	5 (5.0)	95 (95.0)	10 (10.0)	90 (90.0)	22 (7.3)	278 (92.7)
38	94 (94.0)	6 (6.0)	98 (98.0)	2 (2.0)	97 (97.0)	3 (3.0)	289 (96.3)	11 (3.7)
39	4 (4.0)	96 (96.0)	13 (13.0)	87 (87.0)	26 (26.0)	74 (74.0)	43 (14.3)	257 (85.7)
40	94 (94.0)	6 (6.0)	99 (99.0)	1 (1.0)	97 (97.0)	3 (3.0)	290 (96.7)	10 (3.3)

จำนวนและร้อยละของผู้ประเมินความคิดเห็นในแต่ละพฤติกรรม โดยแยกตามเพศของกลุ่ม
ตัวอย่าง

พฤติกรรมที่	ชาย		หญิง		รวม (ชาย + หญิง)	
	ถูก (%)	ผิด (%)	ถูก (%)	ผิด (%)	ถูก (%)	ผิด (%)
1	29 (19.3)	121 (80.7)	13 (8.7)	137 (91.3)	42 (14.0)	258 (86.0)
2	135 (90.0)	15 (10.0)	136 (91.3)	13 (8.7)	272 (90.7)	28 (9.3)
3	10 (6.7)	140 (93.3)	7 (4.7)	143 (95.3)	17 (5.7)	283 (94.3)
4	20 (13.3)	130 (86.7)	7 (4.7)	143 (95.3)	27 (9.0)	273 (91.0)
5	33 (22.0)	117 (78.0)	23 (15.3)	127 (84.7)	56 (18.7)	244 (81.3)
6	124 (82.7)	26 (17.3)	134 (89.3)	16 (10.7)	258 (86.0)	42 (14.0)
7	7 (4.7)	143 (95.3)	1 (0.7)	149 (99.3)	8 (2.7)	292 (97.3)
8	132 (88.0)	18 (12.0)	141 (94.0)	9 (6.0)	273 (91.0)	27 (9.0)
9	144 (96.0)	6 (4.0)	149 (99.3)	1 (0.7)	293 (97.7)	7 (2.3)
10	15 (10.0)	135 (90.0)	3 (2.0)	147 (98.0)	18 (6.0)	282 (94.0)
11	133 (88.7)	17 (11.3)	142 (94.7)	8 (5.3)	275 (91.7)	25 (8.3)
12	139 (92.7)	11 (7.3)	149 (99.3)	1 (0.7)	288 (96.0)	12 (4.0)
13	35 (23.3)	115 (76.7)	19 (12.7)	131 (87.3)	54 (18.0)	246 (82.0)

พฤติกรรมที่	ชาย		หญิง		รวม (ชาย + หญิง)	
	ถูก (%)	ผิด (%)	ถูก (%)	ผิด (%)	ถูก (%)	ผิด (%)
14	138 (92.0)	12 (8.0)	141 (94.0)	9 (6.0)	279 (93.0)	21 (7.0)
15	130 (86.7)	20 (13.3)	137 (91.3)	13 (8.7)	267 (89.0)	33 (11.0)
16	31 (20.7)	119 (79.3)	15 (10.0)	135 (90.0)	46 (15.3)	254 (84.7)
17	28 (18.7)	122 (81.3)	19 (12.7)	131 (87.3)	47 (15.7)	253 (84.3)
18	145 (96.7)	5 (3.3)	146 (97.3)	4 (2.7)	291 (97.0)	9 (3.0)
19	13 (8.7)	137 (91.3)	1 (0.7)	149 (99.3)	14 (4.7)	286 (95.3)
20	142 (94.7)	8 (5.3)	143 (95.3)	7 (4.7)	285 (95.0)	15 (5.0)
21	16 (10.7)	134 (89.3)	11 (7.3)	139 (92.7)	27 (9.0)	273 (91.0)
22	23 (15.3)	127 (84.7)	13 (8.7)	137 (91.3)	36 (12.0)	264 (88.0)
23	145 (96.7)	5 (3.3)	149 (99.3)	1 (0.7)	294 (98.0)	6 (2.0)
24	138 (92.0)	12 (8.0)	140 (93.3)	10 (6.7)	278 (92.7)	22 (7.3)
25	16 (10.7)	134 (89.3)	14 (9.3)	136 (90.7)	30 (10.0)	270 (90.0)
26	145 (96.7)	5 (3.3)	147 (98.0)	3 (2.0)	292 (97.3)	8 (2.7)
27	145 (96.7)	5 (3.3)	147 (98.0)	3 (2.0)	292 (97.3)	8 (2.7)

พฤติกรรมที่	ชาย		หญิง		รวม (ชาย + หญิง)	
	ถูก (%)	ผิด (%)	ถูก (%)	ผิด (%)	ถูก (%)	ผิด (%)
28	20 (13.3)	130 (86.7)	9 (6.0)	141 (94.0)	29 (9.7)	271 (90.3)
29	22 (14.7)	128 (85.3)	8 (5.3)	142 (94.7)	30 (10.0)	270 (90.0)
30	142 (94.7)	8 (5.3)	146 (97.3)	4 (2.7)	288 (96.0)	12 (4.0)
31	143 (95.3)	7 (4.7)	144 (96.0)	6 (4.0)	287 (95.7)	13 (4.3)
32	30 (20.0)	120 (80.0)	8 (5.3)	142 (94.7)	38 (12.7)	262 (87.3)
33	142 (94.7)	8 (5.3)	147 (98.0)	3 (2.0)	289 (96.3)	11 (3.7)
34	102 (68.0)	48 (32.0)	92 (61.3)	58 (38.7)	194 (64.7)	106 (35.3)
35	4 (2.7)	146 (97.3)	3 (2.0)	147 (98.0)	7 (2.3)	293 (97.3)
36	37 (24.7)	113 (75.3)	13 (8.7)	137 (91.3)	50 (16.7)	250 (83.3)
37	20 (13.3)	130 (86.7)	2 (1.3)	148 (98.7)	22 (7.3)	278 (92.7)
38	142 (94.7)	8 (5.3)	147 (98.0)	3 (2.0)	289 (96.3)	11 (3.7)
39	30 (20.0)	120 (80.0)	13 (8.7)	137 (91.3)	43 (14.3)	257 (85.7)
40	142 (94.7)	8 (5.3)	148 (98.7)	2 (1.3)	290 (96.7)	10 (3.3)

ประวัติผู้วิจัย

นางสาวกาญจนา สุรวจากุล เกิดวันที่ 29 มีนาคม 2515 ที่จังหวัดขอนแก่น สำเร็จ การศึกษาระดับปริญญาตรี พยาบาลศาสตร์บัณฑิต จากคณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล ใน ปีการศึกษา 2538 เข้ารับราชการเป็นพยาบาลประจำหอผู้ป่วยที่ตึกจุฑาธุช 9 โรงพยาบาลศิริราช เข้าศึกษาต่อในหลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาจิตวิทยาพัฒนาการ คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ในปีการศึกษา 2541

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย